

САМ ГРИЙН ПОЛЕТ 103

Част 2 от „Сам Улфман“

Превод от английски: Асен Георгиев, 2009

chitanka.info

*На Цила, Аталин, Док, Тод, Зои и Лула
за тяхната неизмерима любов и подкрепа.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да изкажа благодарност за постоянната подкрепа и напътствия на моя издател и редактор Марк Бут, чието търпение и мъдри слова ми помогнаха да завърша романа. Също така искам да благодаря на Матю Лин за безценната му помощ.

Много благодарности и на Даниъл Ахорни, ескуайър, мой адвокат и най-добър приятел за постоянната му грижа да не пострадам.

Също така съм задължен на служителите на „Интерфор“ АД за тяхната несекваща подкрепа.

ΠΡΩΑ ΧΑΤ ΚΑΤΑΤΡΟΦΑΤΑ

1.

10 ноември

Лондон

Сам Улфман остави картичката. Веднага беше познал почерка на дъщеря си Саманта, вече почти на седем. Наклонът на буквите ѝ беше същият като неговия, както и леко вълнообразните ченгелчета. Странно как нашите деца наследяват случайни части от нас, помисли си той. Дори когато не сме край тях, за да ги учим на каквото и да било.

Загледа през прозореца ловките движения на работника, който окачваше елегантните бели наподобяващи свещи лампи, които се точеха над улицата в навечерието на Коледа. Бяха минали повече от шест месеца, откакто я видя, и то само за няколко дни, когато мина през Тел Авив в опит да открие дирите на едно ценно писалище от Гийом Гро — смяташе, че е занесено там от руски колекционер. Саманта беше жизнена, здрава и преливаше от радост, че го вижда, братчето ѝ Люк също. Това обаче трудно би могло да се каже за майка им, Елена. Изглежда, изобщо не ѝ липсваше. Когато Сам напусна Мосад и реши да опита с антикварния бизнес, който първоначално изгради като прикритие, тя прекара няколко месеца в Лондон: полагаше усилия да се приспособи към живота тук, но сметна, че е невъзможно. Бракът им се беше разпаднал на поредица дребнави караници. В интерес на истината те така и не бяха женени като хората. Той изкара дълго време под прикритие за Мосад и това ги лиши от общо развитие.

Беше се омъжила за израелски воин, мъж, който воюва за родината си, помисли си Сам, докато се връщаше към летището, след като я видя последния път. А бе получила един не твърде успешен търговец на антики в Лондон, човек, който още се опитваше да се отърси от миналото си. Не беше изненадващо, че се чувстваше измамена.

Мина в задната част на магазина. Не беше кой знае каква търговия. Мосад му отпусна парите, за да я разработи, защото

„търговец на антики“ беше отлично прикритие: пътуваш много, плащаш в брой и се прибираш по странни часове. Магазинът беше деветдесет квадрата и претъпкан с вещи, които Сам бе накупил през последната година. Клиентите бяха малко, но от друга страна, в антикварната търговия това няма голямо значение. Не е важно кой влиза в магазина ти, а какво търси.

Той се усмихна. Много често имаше хора, които търсеха бившия агент на Мосад, а не търговеца на антики. Но в този магазин тази стока вече не се продаваше. В предната част стояха няколко неща, които беше купил наскоро. Елегантно писалище, направено в парижката работилница на Пол Зормани в средата на 1850-те години, и една малка маса, изработена от Алфонс Тан, мебелист, доставял на Наполеон III много от най-хубавите му вещи. Когато Съветският съюз започна бавно да се пука по шевовете, Сам използва някои от връзките си в тази страна, за да закупи евтино няколко чудесни антики. Някои от най-изящните произведения на изкуството в Западна Европа бяха задигнати първо от нацистите, а после от комунистите и сега бавно започваха да се връщат в обращение. В този занаят можеше да се направят пари, стига да знаеш как да проникнеш в съответните кръгове.

Тефтерчето с връзките от времето на Мосад лесно осигуряваше нужните познанства.

В онази страна имаше предостатъчно шпиони, които бързаха да си измислят нови фасади.

„Точно като мен.

Може би затова можем да въртим заедно търговия.“

Една жена проучваше прелестните шарки на писалището от Зормани. Сам я забеляза още в мига, когато влезе, но после вниманието му отвлече друга, петдесетинагодишна брюнетка, която от няколко дни се колебаеше за едно огледало. Вече беше идвала три пъти да го гледа, взе и мерките му, но Сам започна да губи надежда, че наистина ще го купи. Много хора купуваха при второто си идване, но твърде малко при третото. Въпреки всичко трябваше да опита. През последните три седмици търговията вървеше слабо. Беше продал няколко неща в началото на ноември, но оттогава продажбите направо замряха. За британската икономика 1992 година беше тежка, а когато времената са трудни, никой не си пилее парите по антики. Това са

вещи на лукса, произведени през времена на лукс, а точно сега нямаше много купувачи.

— Решихте ли вече, госпожо Босанти?

Тя си свали очилата, погледна отново към огледалото и видя застаналия точно зад нея Сам. На устните ѝ играеше бледа усмивка. Беше по-скоро симпатична, отколкото красива, с безупречно подстригана лъскава черна коса и бледозелени очи, сгушени в останалата част от лицето ѝ.

— Мисля...

Сам вече знаеше какво ще последва. Държеше магазина от почти четири години, макар да се занимаваше с истински бизнес по-малко от две, но беше научил много за това кога хората са готови да купят нещо и кога не. А това колебание му подсказа, че огледалото ще продължи да си виси на стената чак до Нова година.

— Мога ли да ви помогна с нещо друго?

— Може би — отговори тя и се обърна. — Ако мога да намеря... — Тя се поколеба, сякаш се опитваше да налучка как да произнесе необичайното име. — Мебел от Албер-Ернест Карие дьо Белюз.

Сам кимна.

— Колко сте готова да платите?

— Не мога да дам повече от 100000 долара. — Тя се засмя. — Разбира се, това е смешно.

— Ще видя...

— Изобщо не си го слагайте на сърце — настоя тя. — Това е нещо невъзможно.

Сам ѝ даде възможност още няколко минути да оглежда останалите вещи и очите му се насочиха към момичето, което бе влязло в магазина след нея. Различаваше се доста от средния любител на антики, но Сам вече знаеше, че в тази търговия няма стереотипи. Хората, които влизаха, понякога имаха същите странни форми и размери като нещата, които продаваше. Но тази жена определено бе твърде млада, за да се захваща с антики. Нямаше повече от двадесет и три или двадесет и четири. Косата ѝ беше къса и черна, подстригана на бретон, а очите ѝ бяха разположени косо спрямо красиво оформения нос. Носеше тесни джинси и торбест суичър, който по-скоро скриваше тялото ѝ, отколкото да го очертае.

— Харесва ли ви писалището? — попита Сам. Никога не беше сигурен дали да заговаря клиента. Някои хора обичаха да съзерцават изложените неща в самота, други искаха да обсъдят произхода и историята им и дали са много ценни, или не. След като разбра всичко това, той избягваше да се обажда. Истинските любители на антиките бяха интровертни и вършеха работата си в мълчание. Може би затова ги харесваше.

Този случай беше изключение. Младата жена беше гледала писалището толкова дълго, че беше напълно възможно наистина да го купи.

— Зормани? — попита тя.

Сам кимна и попита:

— Запозната ли сте с работите му?

Тя повдигна брадичка съвсем леко. Очите ѝ се стрелнаха, за да срещнат неговите, и за секунда той изпита усещането, че я е виждал някъде. Имаше отлична памет за лица. Това и способността му да стреля точно го бяха направили способен изпълнител на мокри поръчки за Мосад. Започна да рови из картотеката в паметта си — там се съхраняваха буквално хиляди имена на хора, някои вече мъртви, за да я открие, но не можа.

— Не съвсем — отговори тя небрежно.

— Но достатъчно, за да разпознаете нещо, изработено от него.

— Е, не съм сигурна, че е Зормани...

— Как може да се определи?

Момичето се поколеба за секунда и бръсна една къдрица от бретона си.

— Той обикновено гравира името си върху вътрешната страна на бравата. Разбира се, зависи от периода. Пол Зормани открива работилницата си за шкафове на Рю Шарлот №10 в Париж през 1847 г. Започва главно с репродукции на вещи в стил Луи XV и Луи XVI. Доста хубавки, ако си падаш по такива неща.

— Искате ли да го купите?

Момичето се засмя и едва сега Сам долови ирландския акцент. Кикотът ѝ беше гърлен, малко наподобяващ кашлица, какъвто може да се чуе само в Дъблин.

— Аз ли? Не.

Сам кимна, но не каза нищо.

Тя го погледна право в очите.

— Вас търся.

— За какво?

Момичето се обърна и загледа госпожа Босанти, която тъкмо излизаше от магазина. После каза:

— Трябва ми помощ.

— За да намерите антика?

Момичето се нацупи.

— Не. Нямам никакви пари, но дори да имах, не бих ги харчила за такива глупости. Аз обичам новите неща. Искам... вашата помощ.

— Аз съм...

— Трябва да говорим насаме — продължи тя. — Нося препоръчително писмо.

Сам го погледна. Беше от адвокатска кантора, „Фолкън & Аркелия“, със седалище в Бостън. Никога не беше чувал за нея, но не беше чувал и за много други неща. Знаеше, че трябва да я изхвърли. Разговори, започнали като този, никога не свършваха добре. Не би могъл да каже какво търси, но беше сигурен, че я интересуват старите му умения като агент на Мосад, а не новият му живот като търговец на антики.

А този живот вече беше зад гърба му. *Завинаги.*

Обаче имаше нещо в очите ѝ. Виждаше нещо в тях: някаква тайна и страх, като на подгонено зверче.

Нямаше да навреди, ако я изслуша.

„Освен ако не се самозалъгвам.“

— Добре — отговори той.

Магазинът така или иначе беше празен, а той щеше да чуе на секундата, ако влезе някой клиент. Поведе я към кабинета си в задната част — обикновено помещение с бюро, електрическа печка и купчини справочници и търговски списания. Тя взе чашата чай, която ѝ наля, разбърка две бучки захар и седна срещу него.

— Благодаря, че ми отделяте време за разговор.

— И какво искате? — попита Сам направо.

— Трябва да намеря едни пари.

Сам се засмя.

— Всички искаме пари. Опитай в някоя банка.

— Щях да го направя, ако можеше да помогне — отвърна тя.

Усмихна се и Сам чак сега забеляза колко е красива. Кожата ѝ беше бяла като сметана, а устните пълни и гневни, като пръски от яростно червено върху бяло платно. Очите ѝ бяха много тъмносини, а косата лъскавочерна, което превръщаше лицето ѝ в буря от цветове, които едва в последния миг успяват да се успокоят. „Дали знае колко е красива?“, зачуди се Сам. Носеше безформени дрехи и почти никакъв грим, като жена, която не я е много грижа за външния ѝ вид. А може би това беше просто маска, някакъв сексуален двоен блъф? Вероятно много добре знаеше колко е красива, но го маскираше, така че мъжете да си мислят, че откриват някаква тайна. „Забрави това — рязко си нареди той. — Крачил си твърде дълго сред огледалата и сенките на шпионажа. Тя е просто едно младо момиче, което се нуждае от помощ.“

— Онова, което искам да направя — каза Орла и усмивката изчезна от лицето ѝ също толкова бързо, както се беше появила, — е да ти разкажа една история.

2.

10 ноември

Персийският залив, военен кораб на САЩ „Медисън“

Старшина втора степен Джим Мулъри остави кафето на бюрото. Вече осем часа дежуреше и започваше да усеща умората. В бойния информационен център имаше общо петима души, но той беше единственият обучен да открива предстоящи нападения.

„Ако нещо се случи с този кораб — помисли си, — ще е по моя вина. Лично моя.“

Сведе очи към екрана. Радарната система АН/СПАЙ-1 беше най-усъвършенстваната, с която разполагаше военният флот. Повечето моряци я знаеха по прякора ѝ — Щит на флота. За разлика от обикновения механично управляван радар, който може да „види“ мишената само веднъж по време на 360-градусовото си завъртане, Спай-1 излъчваше непрекъснат лъч електромагнитна енергия, което му позволяваше да наблюдава пространството отгоре, под и встрани от кораба. Системата можеше да види буквално всичко и веднага щом установеше местоположението на мишената, не само се закачаше за нея и предоставяше информация за предстоящото нападение, но предлагаше и средства за неговото отразяване.

Подобно на ловджийско куче, СПАЙ-1 може да те намери навсякъде, спомни си Джим думите на инструкторите. А когато го направи, ще ти види сметката.

Разбира се, стига човекът, който отговаря за нея, да си е на мястото. Джим започуква с пръсти по бюрото и допи кафето. Усети как кофеинът се влива в кръвоносната му система, но приливът на енергия беше краткотраен. Изведнъж умората го налегна с пълна сила. Току-що се беше върнал от двуседмичен отпуск. Жена му скоро беше родила второто им дете, Дарън. Джим почти не мигна през тези две седмици. На Джоди ѝ беше излязла душата сама да гледа децата и да се грижи за къщата, така че той се опита да ѝ осигури колкото може повече време за почивка.

Изтощителна работа.

В сравнение с нея бойният кораб изглеждаше направо като оазис на спокойствието.

„Нещата ще се оправят, когато децата пораснат — помисли Джим. — И когато получа следващото повишение и мина в другата категория на заплащане.“

Видя нещо на екрана. Вторачи се по-внимателно. Ято птици? Не, прекалено голямо беше и се движеше в съвсем права линия. При това с 800–900 км/час.

И се носеше право към тях.

„На какво ми прилича — запита се Мулъри. — На ирански изстребител А1-14А «Томкат».

Точно така.“

Изминалите двадесет и четири часа бяха изтощителни. „Медисън“ беше изпратен в Персийския залив, след като иранците започнаха да поставят мини по морските коридори, използвани от други американски кораби. Корабът влизаше в състава на малка бойна група, която полагаше усилия да държи морските пътища отворени, докато около тях бушуваше ирано-иракската война. Беше навлязъл в омански териториални води, но правителствените торпедни катери се изправиха на пътя им и трябваше да променят курса. След това навлязоха в ирански води и иранският военноморски флот вече им беше наредил да ги напуснат. Всички на борда знаеха, че наскоро иранците бяха закупили цяла партида китайски ракети „Копринена буба“.

„Медисън“ беше един от малкото кораби в американския военноморски флот, който можеше да се справи с тази заплаха. Въпреки това екипажът беше на нокти, защото знаеха, че макар САЩ да не са във война с аятоласите, всеки момент това може да се промени.

И че ако се случи, корабът ще се намери в центъра на сблъсъка. Мулъри се вгледа внимателно в екрана.

Със сигурност приличаше на „Томкат“.

„Би трябвало да можем ги разпознаваме.

В края на краищата ние сме ги построили.“

Докато проследяваше бързото движение на екрана, осъзна иронията на мига: американски боен кораб, който проследява полета на произведен в Америка военен самолет. „Томкат“ бе взет на

въоръжение през 1970 г. и Ричард Никсън бе продал осемдесет машини на Императорските ирански военновъздушни сили, както бяха известни преди свалянето на шаха от власт. В САЩ много отдавна бяха свалили от въоръжение тези изтребители, но иранците все още летяха с тях. Самолетът беше технологично и морално остарял, но това не означаваше, че не може да нанесе жесток удар.

Достатъчен, за да потопи кораба с една ракета.

— Какво става, по дяволите? — Капитан Стивън Робъртс беше застанал точно до него. Беше висок, със сиво-сини очи и стегнато тяло с меден загар. Устата му винаги беше решително стисната, а челото — набраздено от бръчки. Стоеше само на няколко сантиметра от гърба на Мулъри. Беше толкова близо, че старшината можеше да подуши потта му.

Мулъри посочи екрана с пръст.

— Идва към нас.

— „Томкат“?

— Възможно е.

Робъртс се наведе и се взря в екрана. Колкото и да беше усъвършенстван, СПАЙ-1 все пак беше само радар и показваше само малка светла точица, която се приближава към теб. Много бързо. Обаче не можеш да видиш самолета.

Или каквото и да е друго, което прилича на самолет.

Само една точица.

— Цивилен?

Мулъри поклати глава. Системата беше конструирана така, че да прониква в контролните системи на гражданските самолети. Ако имаше цивилна машина наоколо, компютрите на СПАЙ-1 би трябвало да знаят за това и вече да са ги предупредили. Машините разговаряха една с друга и това беше един от основните елементи на сигурността, вграден в системата, който трябваше да гарантира, че няма да бъде нападнат цивилен самолет.

Досега поне това никога не се бе случвало.

— Не сме чули нищо за пътнически — отговори той. — А и е твърде малък за цивилна машина.

Робъртс поклати глава, отдръпна се от екрана и нареди:

— Свържи се с тях.

Гласът му беше напрегнат и уморен.

Гласът на човек, който знае, че току-що е взел важно решение.

На половин метър от капитана офицерът по свръзките Мат Бърел нахлузи слушалките на ушите си и бързо набра на клавиатурата поредица команди. Стандартната процедура за действия изискваше да се свържеш с всеки самолет, преди да предприемеш действия срещу него. Даваш възможност на пилота да отговори, за да обясни кой е и какво прави. Ако е необходимо, му даваш възможност да обърне и да се разкара.

Но ако не отговори, можеш да направиш едно-единствено предположение: той е твой враг.

И ако не го убиеш ти, той ще ти види сметката.

— Не отговаря — обяви Бърел, като изви глава назад, за да погледне капитана.

— Опитай пак — озъби се Робъртс.

Бърел отново затрака с пръсти по клавиатурата. Мулъри наблюдаваше внимателно лицето му, очите му се стрелкаха и към капитана. През трите години, откакто командваше „Медисън“, Робъртс си беше спечелил славата на особняк. Беше корав и дисциплиниран офицер, не проявяваше голямо съчувствие към хората си и буйно ругаеше всяка заповед, която се спускаше от адмиралите. Обаче този път играеше по правилата, Мулъри си го отбеляза. Намираха се на сантиметри от започването на открита престрелка и дори Робъртс не искаше да рискува. Не и с 1000-тонен боен кораб и триста души под негово командване.

Да не говорим за възможността от война с Иран.

— Нищо — обади се отново Бърел.

— Проверете разписанията на полетите — нареди Робъртс с такъв тон, че от всяка гласна на няколкото му думи лъхна напрежение.

Бърел отново се наведе над клавиатурата. Всички граждански полети бяха включени в системата за контрол на въздушното движение и компютърът на СПАЙ-1 можеше да ги провери. Независимо какво е местоназначението на полета, той трябваше да бъде включен в системата. Ако сменеше посоката, пилотът трябваше да уведоми някого на земята, така че информацията в системата щеше да бъде обновена.

— Сър, няма нищо в дневника за полетите.

Мулъри гледаше внимателно екрана. Усещаше напрежението на капитана. Чувстваше сърцето си да блъска в гръдния кош. Мнозина от мъжете, с които се обучаваше, разправяха колко им се искало някой ден да вземат участие в истински бой. Беше минало много време, откакто военноморският флот на САЩ беше участвал в истинско сражение. Не се бяха изправяли пред нищо сериозно от Япония, Корея и Виетнам насам.

Може би това скоро щеше да се промени.

Самолетът се приближаваше.

Бързо.

„Със сигурност прилича на «Томкат» — каза си Мулъри. — И след няколко минути може всички да плуваме към иранското крайбрежие.

Който извади късмет.“

— Свалете го — заповяда Робъртс.

3.

10 ноември

Бейрут

Марк Слота си погледна часовника. Минаваше десет и нямаше време за губене. Двадесет минути до следващата му среща, а все още му оставаха няколко документа за четене. Плъзна поглед по улица „Риад Ел Солх“. С внушителните облицовани с камъни фасади, големи цитрусови дървета и мъжете в светлосини костюми тя беше известна сред местните като улицата на банките и по това време на деня беше претъпкана с хора.

Слота бързо се мушна в едно кафене и си поръча кафе. Беше в Бейрут от четири дни, но не би могъл да каже, че се е привързал към града. „Не мога да си представя, че изобщо някой е привързан към него“, помисли си и огледа помещението. Имаше десетина души, всичките мъже, и пушеха. „Ако тук не можеш да продадеш застраховки — помисли той с мрачна усмивка, — къде другаде?“

Ако тия не ги отнесеше гражданската война, така, както пушеха, със сигурност щяха да умрат от рак, преди да навършат петдесет.

Слота наведе поглед към документите. Май бяха наред. Застрахователната компания „Харисън Интърстейт“ вече три пъти го беше пращала в Близкия изток, като всеки път трябваше да се подписват презастрахователни договори с местни компании. Този път не искаше да идва. Мери, жена му, се намуси и почна да се оплаква, че не знаела как ще се справи с цялата подготовка за Коледа с трите деца, които ѝ се мотаели из краката. На всичко отгоре щеше да им дойде на гости нейното семейство, а той да отсъства три седмици.

Какво ли разбираше тя?

В тази страна можеха да се изкарат добри пари. Въпреки войната, която бушуваше наоколо, в Бейрут все още вървеше някакъв бизнес. От десетилетия тук се намираше седалището на петрола, строителството и морския транспорт за целия регион и още не всички бяха избягали. По-точно още не бяха избягали всички. Затова застраховката им трябваше повече от всякога. Можеше да се правят

пари, стига да нямаш нищо против рисковете. Но пък ако те е страх от тях, мястото ти не е в застрахователния бизнес.

Жените просто не ги разбират тия неща.

Слота допи кафето, сгъна книгата и отново излезе на улицата. Мястото на втората му среща се намираше на по-малко от двеста метра.

Дори не видя мъжа, който вървеше до него, скрил очите си зад големи черни очила. И не забеляза пистолета „Щаер“ М1, който се заби в ребрата му.

А когато забеляза, вече беше твърде късно.

Защото го натикаха в някаква кола.

И тя полетя извън града.

Мери Холт излезе от болницата, пресече оживената улица и влезе в едно от кафетата от другата страна. Знаеше, че е по-добре да се върне право в апартамента с две спални, който делеше с една от другите сестри от болницата на Червения кръст, но тази сутрин нямаше желание да се прибере веднага.

Сънят можеше да почака.

Ако изобщо успееше да заспи.

Беше изкарала дванадесетчасова смяна, от десет часа предната вечер. Снощи на един площад беше избухнала кола — бомба — вече доста обичайно събитие за Бейрут, но това не го правеше по-малко страшно за засегнатите деца, жени и мъже. Докараха им над двайсет ранени и хирурзите направиха всичко възможно, за да спасят всички. Болницата обаче не разполагаше с възможности да се справя с подобни извънредни положения и половината пациенти просто получиха обезболяващи и чакаха в коридора, докато лекарите намерят време, за да ги обработят.

Беше ѝ се наложило да помогне да ампутират крака на шестгодишно момиченце. После му държа ръката, когато детето се събуди объркано и уплашено, без да има представа какво се е случило с него. Дори за една корава сестра има гледки, които са трудно поносими.

На рафтовете зад бара бяха подредени бутилки алкохол и за миг мисълта за един ром или водка ѝ се стори изкусителна. Не, каза си тя.

Не и по това време на деня.

Поръча си кафе и седна до витрината. Макар че до Коледа оставаше само малко повече от месец, времето беше меко. В Чикаго, където беше отраснала, сигурно вече беше минус десет, а през януари и февруари щеше да стане още по-студено. Мери отпи от кафето и погледна навън. От другата страна на улицата имаше магазин, от който можеше да водиш евтини международни разговори. След малко щеше да звънне на гаджето си Джим. Още два месеца и работата ѝ в бейрутския Червен кръст щеше да свърши. С Джим планираха да се оженят през пролетта. Имаше да се свършат още толкова много неща.

Да планират медения си месец. Да купят къща.

Допи кафето на една глътка. Не ѝ се стоеше повече в кафенето. Искаше да поговори с някого в родината. Огледа улицата и започна бързо да пресича, заобиколи един мотоциклет, който се движеше почти до тротоара. До магазинчето с телефона оставаха няколко метра, но пред нея стоеше мъж, препречваше ѝ пътя. Беше висок и слаб, с набола брада и малки кафяви очи, приличаха на сушени фурми.

— Извинете — каза тя.

Той не отговори.

Но и не се отмести от пътя ѝ.

Побиха я тръпки.

Огледа се нервно.

— Трябва да...

Но преди да е свършила изречението, една ръка затисна устата ѝ.

Ед Райън мина през летящите врати на хотела и бързо тръгна по улицата — отпускате си десет минути за разтъпкване, преди да махне за такси. Току-що беше свършил със закуската, но вече беше успял да проведе няколко разговора с офиса си в Ню Йорк. Малко чист въздух, преди да започне работния ден, щеше да му дойде добре.

„Проектът се развива добре“, помисли си той, докато слаломираше между служителите, които се бяха запътили към офисите си. Ставаше дума за нова делова и търговска сграда на улица „Каслик“ в центъра на бейрутския финансов район. Беше изпаднал във възторг, когато фирмата им получи поръчката да проектира и построи центъра. Това беше първият му истински договор, откакто му бяха възложили да

разработи отвъдморския клон на компанията, а както беше научил от собствен опит, във всяка работа няколкото крачки, с които успееш да изпревариш останалите, са само от полза. Първото впечатление винаги има значение и ако през няколкото начални месеца управителният съвет реши, че си от типа на победителите, по-късно трудно ще променят мнението си.

Ако не се отпусках през първия месец, после можеш да диктуваш условията по договора.

„А аз възнамерявам да направя точно това.“

Досега вървеше дори по-добре, отколкото бе очаквал. Много хора го бяха предупреждавали да не се залавя със строителен обект в Близкия изток. Дори му бяха казали, че е по-лошо, отколкото в Ню Йорк. Строителите нищо не разбират от занаята си. Ще те мамят до посиняване и ако си мислиш, че нашата мафия е кофти работа, почакай да се запознаеш с тяхната. Няма да изкарате никакви пари. Дават договора на американците, защото никоя от местните фирми не иска да се захване с тази работа.

„Добре де, каза си Ед, могат да говорят колкото си искат, щом им харесва, но така, както управляваме строителството, сградата може да бъде завършена дори предсрочно.“ Както стояха нещата, предприемачът щеше да изплати премия за спазване на срока. А освен това наскоро предстоеше търг за два големи пътностроителни проекта на правителството. „Така както върви строежът досега, смятам, че имаме не лоши шансове да ги спечелим.“

Животът много рядко вървеше толкова добре, колкото днес.

Човек трябва да му се наслаждава, когато е такъв.

Ед спря на стоянката за таксита, която използваше обикновено. Беше празна, но щом огледа улицата, една кола се приближи и спря. Той се качи и каза на шофьора:

— Улица „Каслик“. — Колата се отдели от бордюра и шофьорът стовари юмрук върху клаксона, за да си пробие път през сутрешното движение. Ед се отпусна назад. Шофьорът вдигна всички стъкла и пусна климатика. От радиото се носеше арабска музика. Завиха наляво, после отново наляво и колата мина на червено и се понесе към доковете. На Ед му трябваша няколко секунди, за да осъзнае, че се движат в напълно погрешна посока. В Бейрут шофьорите на таксита

бяха ужасни и той вече беше свикнал с това. Бяха дори по-кофти, отколкото в Ню Йорк, но този караше като пощръклял.

Не, поправи се той, по-точно казано като луд по скоростта.

— Ей — озъби се Ед, вторачил поглед в тила на шофьора, — сбъркал си пътя.

Таксиджията не му обърна внимание.

Вместо това натисна газта и вече се движеха с над осемдесет километра в час. Шофьорът рязко завъртя волана, за да избегне камион, от който разтоварваха плодове за някакъв магазин, и Ед полетя настрани и извика:

— Ей, какво правиш?

Шофьорът отново натисна клаксона, мина на чернено и ускори още повече по пътя, който минаваше покрай доковете и се вливаше в открития крайбрежен път, който водеше към източната част на града. Сградите прелитаха край тях все по-бързо и по-бързо. Ед успя да се хване за предната седалка, надигна се и изрева:

— По дяволите, къде караш? — Гласът му излезе продран от гняв.

Без да отговори, шофьорът измъкна от жабката пистолет „Щаер М1“, стисна волана с лявата си ръка, погледна само за миг назад и пъкна дулото право в лицето на Ед. Очите му бяха тъмнокафяви, с хитровато, но заплашително изражение, по челото му се стичаха вадички пот.

— Млъквай — нареди толкова тихо, че Ед едва го чу на фона на свиренето на гумите по паважа.

Ед се облегна назад.

По лицето му започна да се стича пот.

„Точно когато животът ми тръгна толкова добре...“

Алисия Пизани отпи от кафето и отново надникна в пътеводителя. Частният музей „Робер Моувад“ се намираше само на няколко преки от хотела, където беше прекарала нощта, а той беше едно от нещата, които наистина искаше да види по време на тридневния си престой в града.

Музеят притежаваше една от най-добрите сбирки в света от арабска керамика и въпреки гражданската война нито една от страните

не бе поискала да унищожи някой от съхраняваните в него експонати. Подобно на повечето арабски бойци, и тези тук бяха жестоки, безжалостни и непреклонни, помисли си Алисия. Но не бяха варвари.

Беше ги грижа за историята им.

Човек дори би могъл да каже, че това е и причината да се сражават.

Алисия беше втора година студентка по история на изкуството в Бъркли. Посещаваше курс по керамика и някакъв инстинкт, който и тя самата не можа да си обясни, я накара да специализира арабска керамика. Беше уверена, че в деликатността на изпълнението има нещо, което ще намери отклик в съвременната публика. Разбира се, стига тя да намери начин да я привлече.

Допи кафето, плати и си купи пощенска картичка от бара. Набързо надраска няколко думи на Стивън Лизани. „Добре съм“, започваше просто картичката. „Днес ще разглеждам забележителности, после ще тръгна за Йордания. С любов, Алисия.“

Баща ѝ беше ужасен от мисълта, че ще пътува сама през Ливан, Сирия и Йордания. Беше я накарал да обещае, че ще му праща всеки ден по една пощенска картичка, преди да ѝ даде парите за самолетния билет. Бяха минали десет години, откакто майка ѝ умря, но баща ѝ не се ожени повторно. Шегуваше се, че между софтуерната му фирма и Алисия няма нито място, нито време за други жени. Когато беше малка, ѝ харесваше татко ѝ да си е само неин и не искаше да го дели с никого другиго. Но сега беше пораснала и започна да разбира колко много зависи баща ѝ от нея за емоционална подкрепа и другарство. Скоро вече нямаше да е на негово разположение, защото щеше да започне да води свой живот, и някой трябваше да запълни тази празнина.

„Някой ще трябва да заеме моето място“, помисли си тя, докато изписваше един допълнителен „х“ в долния край на картичката. Стига да не е някоя от русите трофейни мацки, които населяваха приемната на всяка софтуерна компания и фирмите за рисков капитал в Калифорния. Фирмата на баща ѝ дълги години едва креташе, но сега печелеше много пари и проклета да е, ако позволи някоя лакома за пари сладурана с празна глава да прибере лъвския пай.

„Жената, която ще заеме мястото на мама, трябва да е много специална.“

Алисия излезе на улицата, пусна картичката в пощенската кутия и тръгна към музея.

— Ей — извика някакъв младеж. Алисия погледна натам. Беше висок, с тъмнокафяви очи, нежно телосложение и хитра усмивка, която придаваше веселост на иначе грубите му черти. „Божичко — помисли си Алисия. — Още няма обяд, а тия арабухи вече гонят мацки по улиците. По-лошо отколкото в студентския град...“

— Ей, сладурано — провикна се той отново, вече по-високо.

Алисия го погледна хладно. С дълга черна коса, яркосини очи и бедра, налети точно колкото трябва, тя знаеше, че е привлекателна за мъжете. Обаче много често това усещане изобщо не беше взаимно и няколкогодишният престой в студентското градче я беше научил на всичко, което беше нужно, за да се отървава от тях. Поне в повечето случаи.

— Само минутка — изкрещя той.

— Разкарай се — отговори тя и обърка една стъпка, защото погледна назад. И в същия миг се блъсна в друг мъж.

— Извинете...

И разбра.

Нямаше нужда от извинения.

Във всеки случай не от нейна страна.

Мъжът вече я беше сграбчил. Месестата, корава, брутална ръка беше запушила устата ѝ. Алисия замръзна, неспособна да помръдне. Леден страх пропълзя в сърцето ѝ. Другият — младежът, който подвикваше подире ѝ, — вече тичаше към тях, взе няколкото метра, които ги отделяха, за части от секундата. Някаква синя хонда се появи иззад ъгъла със свирещи гуми. Мъжете я заблъскаха към нея, тласкаха я към вече отворената врата. Не можеше да се съпротивлява. Мускулите им бяха като корави скали. Блъснаха я на задната седалка, трети мъж се наведе през нея и хлопна вратата.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Мъжът почти лежеше върху нея и тя усещаше горещия му влажен дъх, потното му тяло ѝ пречеше да се разкреши или да погледне през прозореца.

Хондата потегли и с надут клаксон започна да си пробива път през сутрешното движение.

„Божичко, какво ли ще ми направят?“

4.

10 ноември

Лондон

Докато говореше, очите ѝ почти не помръдваха.

Сам не би могъл да каже дали го е научила някъде, или ѝ е вродено. Независимо кое беше вярното, действаше. Тя го гледаше право в очите, сякаш проверява въздействието на всяка дума, преценява нейната тежест и резултат, преди да мине нататък.

— Израснах в Карлоу. В Ирландия. Знаеш ли го?

Сам поклати глава. Беше преследвал за Мосад палестински терористи из целия свят, но по някаква причина това не включваше провинциална Ирландия. Тя не беше от местата, които привличат Хамас и останалата подобна сбирщина. Те не си падаха по голфа, нито по гинеса.

— Красиво място. Толкова зелено, колкото са сини очите ти. Трябва да дойдеш някой ден. Както и да е. Родителите ми умряха, когато бях на десет...

— Съжалявам.

— Няма нужда. Не си ги убил ти.

Тя го погледна проницателно.

„Дали знае, че съм си изкарвал прехраната с убиване на хора?“, запита се Сам. Вярно, никой от тях не беше ирландец.

Но всички бяха нечии деца, родители или братя. „А това ме прави виновен в очите на потърпевшите.“

— Така попаднах в сиропиталището — продължи тя, като се забави само част от секундата. — Казваше се „Орденът на св. Лука“ и се намираше в едно село, Лейлинбридж. Брат ми Рори беше на пет и не разбираше много какво се е случило. Свещениците му пробутаха някаква история за това как родителите ни са на гости при бог и някой ден много скоро всички ще се съберем отново на небето. За мен това бяха глупости и все още е така. Сиропиталището беше мрачно и през цялото време тъмно. Имаше десет монахини, шестима монаси и трима свещеници. Трябва да е имало тридесетина деца, но те непрекъснато

идваха и си заминаваха. Беше 1978 и Ирландия тъкмо свикваше с двадесетото столетие. Вече не отнемаха толкова деца от майките им, колкото едно време, за да ги предадат на църквата само защото жената няма венчална халка на пръста. Обаче това все още се случваше, независимо какво говорят.

— Беше ли щастлива там?

Орла вдигна рамене.

— Предполагам, че донякъде. Имаше и други малки момиченца, както и три-четири момченца, с които брат ми можеше да си играе. Децата добре се справят с тежките положения. Много по-добре, отколкото смятат възрастните. Разбира се, не беше пълна радост. Спяхме в общо спално, нямаше много храна, а тази, която ни даваха, беше отвратителна. Освен това се молахме. Господи, колко се молахме! А ако не се молахме, четяхме Библията. Дотрябва ли ти случайно цитат, питай мен. Мисля, че я зная цялата наизуст.

— „Но Иисус му каза: никой, който е сложил ръката си върху ралото и погледва назад, не е годен за царството божие.“

— Лука, глава девета, стих шейсет и втори.

Дори не се замисли, преди да отговори.

— И кога се прецакаха нещата?

— Горедолу, когато Рори стана на седем.

Очите ѝ се стрелнаха за миг настрани, после отново срещнаха погледа на Сам.

— По това време започна насиетието — продължи тя. Гласът ѝ беше мек и овладян, но все още се долавяха гневни оттенъци, силни и незаличими, сякаш подхранвани от вечни пламъци. — Имаше един свещеник, Робъртсън. Не беше ирландец, нито беше роден там. Не и с име като неговото. Вероятно произхождаше от Шотландия. Беше много близък с момчетата, за които се грижеше. Прекалено близък. По онова време не знаех за какво става дума. Не бих го разбрала дори ако някой ми го беше обяснил. Та той насилваше Рори.

Тя се поколеба и си пое дъх. В държането ѝ имаше нещо, което напомни на Сам за свидетел в съдебна зала. Беше овладяна, точна и излагаше доказателствата, сякаш искаше да постигне осъдителна присъда.

— Всичко започна само с отец Робъртсън — започна отново тя, — но после нещата се влошиха. Имаше група свещеници, десетина,

които живееха в различни манастири и сиропиталища. Намираха си момчета, които харесваха, и после започваха да си ги пращат един на друг все едно са... и аз не знам какво. Предполагам, че им е било много гот. Сякаш разполагат с харем и през няколко дни с ново момче, с което да мърсuvat.

— И Рори ти каза?

— Чак като стана на десет, а аз на петнадесет. Вече беше на възраст, когато си задаваш въпроса дали всичко това е нормално и дали няма нещо нередно в онова, което правят. Отидох да поговоря с отец Маккормак. Той ми каза, че съм порочна, че подобни неща няма и не могат да се случат. Каза, че дяволът трябва да ме е подучил да напада църквата и че трябва да прогоня демоните от себе си. След това, за да ми помогне да стане по-скоро, започна да ме бие. Имаше пръчка, сцепена на върха, и парчетата се забиваха в месата ми, докато не започнах да пищя, че съм сбъркала.

— А после?

— Нищо не можех да направя. Бях още момиче, нямах сили, а той продължи да ме бие. Спря, когато и аз спрях да се оплаквам, но ме държаха под око и знаех, че никога няма да ми простят. Непрекъснато говорят за прошка, но щом става дума за църквата, прошка няма. И ако прекрачиш границата, те набелязват за враг и вече няма връщане назад.

Закашля се, после продължи:

— На Рори му беше кофти, че си патя, защото искам да му помогна, така че се подчини. Всяка събота го пращаха при друг свещеник. В неделя вечерта се връщаше уморен и тъжен и веднага отиваше в момчешкото спално, хвърляше се на леглото и плачеше, докато заспи.

— Вече не си там — отбеляза Сам. — Какво се случи?

— Успях да се измъкна преди седем години. Без да казвам на никого, успях да уредя да ни прехвърлят с Рори в една семинария в Бостън. Кандидатствах направо там и ни приеха, така че отец Маккормак нямаше никаква друга възможност, освен да ни пусне да си заминем. Бях на седемнадесет, а Рори на дванадесет. Планът ми беше да изляза колкото може по-рано, да се установя в Америка и да държа Рори под око. Година след като пристигнахме там, си намерих работа в библиотеката на Бостънския университет. Много ми се искаше да стана студентка, но нямах пари. В библиотеката имаше всички книги,

които исках, и никой не се сърдеше, ако влизах на някои от лекциите. Беше интересно и за първи път в живота си се забавлявах. Църквата все още се грижеше за Рори, но доколкото знаех, с него всичко беше наред. Във всеки случай по-добре, отколкото в Ирландия. — Тя замълча, сякаш искаше да събере сили за следващото изречение. — Преди три години той се обеси.

За секунда на Сам му се доця да я погали, за да я успокои, но се сдържа — тя бе казала думите отсечено, почти равнодушно. Беше се научила да скрива скръбта, но тя несъмнено се таеше някъде у нея, стига да успееш да проникнеш през защитните обвивки, с които я беше загърнала. Сам беше сигурен в това.

— Нека направя едно предположение — обади се той. — Те така и не са признали съществуването на някаква връзка.

Орла се изсмя, но в смеха ѝ нямаше веселост. Беше груб и подигравателен, студеният смях на бесилките.

— По-скоро биха признали, че са фалшифицирали разпятието господне.

Сам се усмихна.

— Разбира се, че не признаха. Официалното заключение беше, че с години е страдал от емоционални и психически проблеми, че църквата се е опитвала да ги лекува, но за съжаление не са успели да предотвратят това трагично произшествие.

Очите ѝ проблеснаха като фарове, внезапно включени на дълги, и тя ги впи в очите на Сам.

— Разбира се, аз знаех, че това са чисти лъжи. Уби го насилието. Без съмнение го уби църквата, макар да не вързаха със собствените си ръце въжето около врата му. А после се оказа, че нямат нито силата, нито смелостта да си признаят.

— Значи са се измъкнали...

— Не и този път — твърдо каза Орла. — Докато работех в библиотеката на Бостънския университет, се запознах със законите. Ако Рори се беше обесил в Ирландия, нямаше да мога да направя нищо. Църквата притежава тази страна до последния стрък трева. Не бих могла да ги съдя. Не и за самоубийство. Рори го е направил сам или поне те казват така, макар че биха могли да му окачат въжето и да го накарат да го направи. Обаче все пак мога да ги съдя. Мога да заведа гражданско дело за щети.

— Те ще се борят...

Орла поклати глава и ноздрите ѝ гневно се разшириха.

— Вече го направиха — обясни тя. — В началото сама изградих обвинението: събрах необходимите доказателства, като правех справки със закона. Взех показанията на свидетелите и докарах нещата до етапа, когато може да се подаде жалбата. След това предадох всичко в ръцете на една бостънска правна кантора, те се съгласиха да поемат случая за 20 процента дял от щетите. Заведохме дело срещу Бостънската епархия за щети на стойност 500 милиона долара.

— Значи скоро ще си богата млада жена — усмихна се Сам. — Е, аз мога да ти помогна да обзаведеш палата си.

Орла поклати глава. „Има някаква уловка — помисли си Сам. — Винаги има някаква уловка. Толкова пари не ти падат в скута без някакви условия.“

— Те твърдят, че нямат никакви пари.

Сам леко се размърда на стола. Беше само милиметри, но достатъчно, за да разкрие интереса му. Когато работиш за Мосад, чуваш много лъжи. Те изскачат във всякакви форми и размери, почти толкова разнообразни, колкото животните в зоологическата градина. Но рядко беше чувал толкова хладнокръвна, пресметлива и коварна лъжа.

— Католическата църква? Останала без пукната пара?

— Ние съдим Бостънската епархия. А тя заявява, че е фалирала — обясни Орла.

— Лъжат.

— Зная, че лъжат. Въпросът е как мога да го докажа?

„Винаги опира до този въпрос — помисли Сам. — Можеш да знаеш какво ли не, но доказването е нещо съвсем различно.“

— Имат пари. Сигурна съм.

— Да, вероятно имат...

— И искам да ги намериш.

За частица от секундата го изгледа сериозно, после устните ѝ се разтегнаха в покоряваща усмивка.

— Аз? Защо аз? Това не е най-шантавата молба, която съм чувал, но влиза в класацията на първите пет. Може би дори сред първите три, ако човек се замисли малко повече.

— Казаха ми, че можеш да направиш и невъзможното.

Сам разтвори ръце.

— Може би преди, но днес вече не.

— Длъжник си ми — каза Орла.

— Не съм. Не съм ти задължен с нищо.

Тя вдигна рамене и бръсна една къдрица от светлите си очи.

— Може би си прав — каза меко. — Но скоро ще си.

5.

11 ноември

Президентският дворец, Техеран

Фатхали Саеди гледаше снимките на масата. Изучаваше ги така, както касапинът оглежда говежди бут, докато решава къде да удари със секирата си.

Беше в офиса си на втория етаж в президентския дворец в Техеран, строго охраняван комплекс, който подслоняваше не само президента на републиката, но и неговите най-старши служители. Комплексът беше разположен точно срещу двореца Садабад, построен от династията Каджари, управлявала страната през деветнадесети век. Дворецът се използваше от иранските управници до падането на шаха. После го превърнаха в музей, а ислямското правителство си построи нови административни сгради в кварталите около него.

Саеди седеше напълно неподвижен. Снимките на писалището показваха отломките на един „Еърбъс“ А300.

Само това беше останало от полет ИР-655.

Задачата на Саеди като министър на отбраната беше да осигурява безопасността и непокътнатостта на иранския режим. След десетилетие работа в нелегалност в Лондон и Париж, както и в Техеран в революционното движение, правителствената му кариера започна на мига, щом шахът беше свален.

От самото начало режимът знаеше, че е обсаден от врагове. Нямахше по-важен портфейл от този на министъра на отбраната. Нямахше друг, който да гледа по-сериозно на защитата на ислямската революция от Саеди. Въпреки това през трите години, откакто заемаше поста си, това беше първото пряко предизвикателство, срещу което се изправяше.

Предизвикателство, от което не можеше да се изплъзне.

Ако позволеше тази лъжа, щеше да изглежда, че проявява слабост. А както е отбелязал Ленин, щом един революционен режим започне да изглежда слаб, значи е на крачка от смъртта.

— Как се случи? — попита той.

Сега гледаше двамата мъже пред себе си. Али Хатами беше началник на Революционната гвардия, вътрешния кръг на иранската армия. Другият, Мохзен Фархади, беше началник на ВЕВАК или Везерат е Етелаат ва Амниат е Кешвар, страховитата иранска държавна сигурност, която мачкаше инакомислието с жестокост, на която би завидяло дори КГБ.

В цял Иран нямаше други двама души, които да предизвикват повече страх. Хората не се страхуваха толкова дори от президента.

Но днес двамата мълчаха.

— Попитах: как можа това да се случи? — повтори Саеди.

Снимките бяха направени от въздуха. Само няколко минути след като еърбъсът на „Иран Еър“ бе изгубил връзка с контролната кула, към открито море излетяха хеликоптери. Самолетът не отговаряше на радиосигналите и макар да не беше изпращал никакъв сигнал за помощ, скоро стана ясно защо. Просто го бяха свалили. Фюзелажът се беше строшил на три парчета, докато самолетът бе паднал от 12000 метра височина към водата. Крилата се бяха откъснали и разпаднали на стотици късове, докато са се въртели и летели към земята. Не беше възможно да се каже колко време е било нужно, за да умрат 113-те пътници на борда. Вероятно повечето бяха загинали в мига, когато ракетата е ударила самолета. Още повече — когато са избухнали двигателите и резервоарите. Със сигурност никой от тях не можеше да е бил жив, когато останките се бяха стоварили във водата.

Частите на самолета се бяха разпръснали в голям радиус. Снимките бяха невероятно контрастни. Виждаха се седалки, куфари и дори части от тела. Беше очевидно, че няма нужда да се търсят оцелели — оцелели просто не можеше да има.

— Ракета — отговори Фархади.

— Откъде?

— От военния кораб на САЩ „Медисън“.

Настъпи мълчание. Фархади можеше да види гнева, който бушуваше в очите на военния министър.

— Искаш да кажеш, че американците нарочно са свалили ирански самолет... Защо?

— Защото са терористи и боклуци — обади се Хатами.

Саеди не му обърна внимание. Според него революционните гвардейци бяха измет. Отлична бойна сила, това трябваше да им се

признае, но не би ги питал за мнение, както не би потърсил съветите на кучето пазач. Те можеха да ръмжат, да лаят и понякога да хапят, но не бяха много добри в мисленето.

— Попитах защо? — заговори той отново, гледаше Фархади.

— Смятаме, че е злополука — отговори офицерът от разузнаването. — „Медисън“ е плавал близо до нашите води. Вече го бяхме предупредили да се оттегли. Доколкото можем да кажем, ракетната му система е прихванала самолета и е била изстреляна една ракета. Нашите данни сочат, че са сметнали, че някой ги напада.

Саеди стовари ръка на масата.

— Злополуката трябва да бъде отмъстена!

Обърна се и отиде до прозореца. Долу можеше да види туристите, които бяха започнали да се редят на опашка пред входа на двореца Садабад.

— Трябва да свалим американски самолет...

— Самолет... пътнически?

— Разбира се — озъби му се Саеди. — Не казва ли Коранът „... душа за душа, око за око, нос за нос, ухо за ухо, зъб за зъб, и за раните същото възмездие...“^[1]

— Пета сура Трапезата, стих 45 — отговори Фархади. Като всички членове на режима, той знаеше всяка дума от Корана и можеше да го изрецитира отзад напред, ако се наложи. — Обаче, за да свалим американски самолет, ще са ни нужни месеци подготовка. Охраната на техните летища е строга.

— Президентът го иска — студено отговори Саеди. — Иска да се свърши преди края на годината, а с президента не може да се спори.

[1] Цитатите от Свещения Коран са по превода на проф. Цв. Теофанов. — Б.пр. ↑

6.

11 ноември

Бейрут, Ливан

Задната част на микробуса беше гореща и неудобна.

Хюсеин Лахам провери четиримата вързани в товарния отсек. Марк Слота, Мери Холт, Ед Райън, Алисия Пизани — вързани и със запушени усти. Краката им бяха омотани с въжета, около китките им бяха стегнати пластмасови белезници, а устите им бяха натъпкани с парцали и залепени с тиксо. Никой от тях не можеше да мръдне.

Или, което беше по-важно, да вика.

Един от пазачите, младият боец от Хамас Низир Султани, седеше до тях. Беше въоръжен с АК-47, праметнат през врата. Цевта сочеше заплашително към четиримата заложници. Ако някой от тях създадеше някакви трудности, за секунди щяха да умрат. Лахам беше пределно ясен, когато издаде тази заповед. По улиците на Бейрут имаше още достатъчно американски туристи и делови люде, които можеха да бъдат отвлечени. Нямахме никакъв смисъл да се рискува заради някой заложник, след като можеха да набавят толкова лесно заместител.

Лахам завъртя ключа и подкара буса. Вече бяха минали двадесет и четири часа от пленяването на четиримата и досега операцията вървеше като по ноти. Четирите жертви бяха отведени в безопасна къща близо до бреговата линия и упоени, за да не причиняват твърде големи затруднения. Упояването на заложниците беше стандартен начин на действие на Хамас. Обикновено се използваша големи дози валиум. Стриваха го и го сипваха в единствената бутилка вода, която им се разрешаваше на ден.

През нощта ги нахраниха, след това отново ги упоиха и ги пренесоха в микробуса. До другата безопасна къща трябваше да пътуват осемнадесет километра покрай брега. Заложниците щяха да бъдат местени на всеки двадесет и четири часа. Това отново беше в съгласие със стандартната операционна процедура на Хамас. Ако ги държиш прекалено дълго на едно място, винаги съществува вероятността да те предадат. Само един човек да забележи нещо

необичайно и тези сведения могат да стигнат до американците. Нямахте съмнение, че за намирането на четиримата заложници ще има голяма награда, а в Бейрут имаше достатъчно хора, готови да те продадат за няколко долара. Единственият начин да оцелееш и да запазиш местоположението на заложниците в пълна тайна беше да си непрекъснато в движение. Или поне най-малко веднъж дневно. А ако се наложи, и два пъти на ден. Залогът беше прекалено голям, за да се поемат каквито и да било рискове.

Пътуването отне двадесет и пет минути. Лахам спря буса пред една обикновена белосана къща, разположена на километър и половина от бреговата ивица. Това беше тих крайградски район. Трупаният с години опит беше научил Лахам, че най-доброто място да криеш заложници са предградията. Обяснението беше просто: те бяха тихи и никой не задаваше прекалено много въпроси. Вратата от дебели метални пръти се отвори и Лахам вкара микробуса на заден ход в двора. Там чакаха двама въоръжени маскирани мъже. Четиримата заложници бяха издърпани от буса върху прашната земя. От лицата им се стичаше пот, а в очите на двете жени имаше сълзи, но Лахам не им обърна внимание. Беше виждал много заложници да умират и не изпитваше и трошица съчувствие към тях.

— Мърдайте — излая той.

Съучастникът му Низири Султани ги поведе в тъмното мазе. На пода имаше слама, а в ъгъла ведро, ако на някого му се наложи да си изпразни червата. Беше измито, но и беше единственото чисто нещо в мазето. След няколко минути някой от пазачите щеше да донесе ядене и да разхлаби пластмасовите белезници, за да могат да похапнат.

Лахам остана на горния етаж. В гостната имаше други двама мъже, и двамата старши фигури от „политическото бюро“ на Хамас, комитета, който ръководеше терористичната организация. Махмуд ал-Захар беше висок, тънък като скелет, с лъскава черна коса и черни като въглени очи. Халед Хаури беше възнисък и мазен, но челюстта му беше очертана рязко, като изсечена от камък, и намекваше за душевна коравина. Макар да беше по-младши от тях в йерархията, по опита си да тероризира света Лахам нямахте равен на себе си в целия Близък изток. Беше роден в крайно бедно семейство, а баща му го застреля израелската армия, когато се присъедини към борбата на палестинците. Семейството се разпръсна по време на гражданската

война, която избухна след нахлуването на Израел в Ливан. Лахам израсна по улиците и оцеляваше, като ровеше из боклуците и просеше, докато Хамас не го прибра. Идеалът на организацията за превръщането на Ливан в ислямска република и прогонването на Израел от Близкия изток стана и негов. Нямаше нещо, което не би направил, за да го постигне. С радост би пожертвал всеки живот, включително своя, за каузата. И преди имаше похитители на заложници, и то не малко, но безжалостното използване на отвлечените като политически инструмент беше Лахамово изобретение. От него той изпитваше скромна професионална гордост. Понякога си казваше, че направлява световната политика. Никой не знаеше по-добре от него как да търгува с човешките тела.

— Заложниците в безопасност ли са? — попита ал-Захар.

— Като агънца — успокои го Лахам.

— Обявиха ли ги вече за издирване? — попита Хаури.

Лахам вдигна рамене и отвърна грубо:

— Откъде да знам? Избрахме тези четиримата, защото са американци, и то не какви да е, а млади, фотогенични и със семейства, които без съмнение ще ги потърсят. Всеки от тях е много подходящ за медиите. Случилото се ще бъде широко отразено, а това ще упражни максимален натиск върху американското правителство. Едва когато медиите започнат да вият за тях, те ще разберат с каква власт разполагаме. И тогава ще се подчинят на нашата воля.

— Формулирахме ли исканията си? — обади се ал-Захар.

— В Израел има тридесет затворници, които искаме да бъдат пуснати — каза Хаури. — Подготвили сме списъка с имената. Може да бъде публикуван веднага. В добавка искаме да бъдат депозирани 30 милиона долара в една ливанска банкова сметка. Едва тогава и само при тези условия ще си помислим дали да пуснем четиримата.

— Американците ще настояват, че не могат да контролират кой влиза и излиза от израелските затворнически лагери — отбеляза Лахам.

— Обаче това е лъжа и тяхното общество го знае — подхвърли Хаури. — Ционистите винаги са работили заедно.

— Трябва да обявим исканията си незабавно — настоя Лахам.

— А ако американците не се съгласят? — попита ал-Захар.

— Тогава зложниците ще умрат един по един — отвърна Лахам.
— Ще започнем от мъжете.

7.

11 ноември

Техеран

Агентът беше известен единствено като Мехрак.

Имаше сивкави безцветни змийски очи, които се стрелкаха и непрекъснато преценяваха плячката преди нанасянето на удара. Дори Мохзен Фархади не го харесваше кой знае колко, въпреки че като командир на ВЕВАК контролираше всяка негова мисъл и дъх. „Той има нетърпението на оса и уменията на плъх“, помисли Фархади. Грозно съчетание, което караше всеки влязъл в контакт с Мехрак да си пожелае да не се е раждал.

„Обаче Мехрак е добър — продължи мисълта си той. — Дори нещо повече от добър. Той е най-добрият.“ Точно затова ВЕВАК го държеше плътно до центъра на организацията. Що се отнася до Мехрак, думата „невъзможно“ изобщо не съществуваше. С удоволствие се заемаше с всяко предизвикателство и винаги се справяше достойно. Нито една задача не беше твърде трудна за него, нито някое действие прекалено жестоко. Щом нещо трябваше да се направи, той го правеше. Така оправдаваше съществуването си.

— Преди да дойде краят на годината, трябва да падне един американски самолет — заговори Фархади.

Дори докато произнасяше изречението, страхливо поглеждаше към Саеди. Когато ръководиш разузнавателните операции на цял Иран, свикваш да се страхуват от теб. Хората потъват в мълчание, когато минаваш по коридора. Усещаш как се отдръпват от теб, дори да не го виждаш. Обаче през последните няколко часа сам беше научил какво значи да те е страх. Ако трябваше да е честен пред себе си, това не беше преживяване, което би искал да се повтори. Президентът беше изпаднал в състояние на студена ярост от новината за свалянето на еърбъса. Кълнеше се, че иранският народ ще бъде отмъстен.

Ами ако не успееш да изпълнят онова, което искаше? Тогава мъстта му щеше да се стовари върху хората, които не бяха успели да изпълнят поставената задача. В това не можеше да има съмнение.

Ако не свършеха работата, със сигурност щяха да умрат.

— Американски самолет?

Мехрак шумно си пое дъх, после издиша през оределите си, пожълтели от никотина зъби със свистене, наподобяващо пукната автомобилна гума. Бръкна в джоба си, извади цигари и запали. Малък яростен облак дим се залюля около лицето му.

— Точно така — озъби се Фархади.

— Добре де, разбрах — отговори Мехрак.

— Може ли да се осъществи? — намеси се Саеди.

Мехрак започна да гризе ноктите на лявата си ръка. От тях не беше останало много, освен подобни на струпеи кожи и изгризани до кръв парченца.

— Има един човек...

— Не можеш ли да го направиш сам? — попита Саеди.

— Това е наука — обясни Мехрак. — Нали разбираш, самолетите не падат от само себе си. Ще е нужно планиране, и то голямо. И най-вече опит. Но има един човек...

— Кой той?

— Казва се Ахмед Шабаан — отговори Мехрак.

По лицето на Фархади бавно плъзна усмивка.

— Сокола...

— Точно той.

— Разкажете ми за него — нареди Саеди.

Седяха в малко помещение в голяма частна къща малко встрани от Возара, модното предградие в северната част на Техеран, което преди революцията беше дом на мнозина от министрите в правителството на шаха. Пищните потънали в зеленина вили бяха започнали да западат, но човек все още можеше да зърне богатството, крило се някога в тях. ВЕВАК поддържаше една от вилите, но не толкова като конспиративна квартира, колкото като място за почивка. Тук отсядаха агенти, когато службата не искаше да ги настанява в хотел. Понякога се разрешаваше на дипломати да преспят за една нощ, а старшите служители на агенцията идваха тук, когато искаха да са сигурни, че никой няма да чуе онова, което казват.

— За Сокола? — попита Мехрак.

От изражението му можеше да се заключи, че се чуди откъде да започне.

— Роден е в град Аркелия на сто и шейсет километра югоизточно от Мексико Сити, но всъщност е йорданец. Или поне той смята така. Някои твърдят, че е излязъл от канавките вече напълно оформен. Никой не знае много за родителите му. Баща му бил някакъв инженер, работел по мостове и такива неща, а майка му домакиня. Бил единствено дете. Работи сам. Напуска университета на деветнадесет и влиза в Мексиканската комунистическа партия. Мексиканските комуняги са зловеща група, която не се различава много от бандитите. Дори Москва не е искала да си има работа с тях, макар че не биха се отказали да поставят страната под комунистически контрол.

Той смачка цигарата си в пепелника и бързо запали друга.

— След това отива в Европа и влиза в някои от радикалните комунистически групи, които са характерни за седемдесетте години. Червените бригади в Италия и подобните на тях. Това са просто студенти от средната класа или поне повечето. Но между тях има и такива, за които нещата са сериозни. Особено тези от Баадер-Майнхоф. Известно време са на сцената и разработват техниките на модерния тероризъм, а Сокола работи с тях.

— Помагал ли е в някои от техните акции?

Мехрак вдигна рамене.

— Вероятно. Точно в това е митът. Той усъвършенства техниките си в Европа, а след това отива при палестинците. Някои смятат, че по онова време е работил за КГБ. Били го вербували и му осигурили допълнително обучение. След това го изпращат в ООП^[1] със задачата да я тласне още по-дълбоко в тероризма. Може да е вярно, но може Сокола да е следвал свой собствен план. Никога не е бил човек, който изпълнява заповеди. Независимо от това скоро става главен архитект на терористичната стратегия на ООП. Ръководи екзекуциите на двама старши служители на Мосад, едната в Париж, а другата в Страсбург, а знаем, че малцина успяват да надхитрят тази агенция. Те изпращат всички налични сили, за да го заловят, но не успяват. Сокола се оказва прекалено умен за тях. През следващите десет години взривява бомби, убива и измъчва навсякъде по света. Сокола е мозъкът на най-малко три проведени от ООП отвлечения на самолети, а може би и на повече. Той е човекът, който организира най-малкото осем големи взрива в различни градове по света, с които убива повече от 200 човека. Освен това извършва безброй удари и вселява страх в сърцата на израелците.

Нито Мосад, нито ЦРУ се страхуват от много хора, но от Сокола ги е шубе и за това има причини.

— А след това? — попита Саеди.

— Оттегли се.

— Значи не може да ни е от полза. Не ни трябва пенсионирани убийци...

— Не се е оттеглил напълно — обади се Мехрак.

— По-скоро е в нещо като ваканция — поясни Фархади.

— Казват, че се бил обезверил — допълни Мехрак. — Никога не съм го срещал, така че знам тези неща от втора и трета ръка. Някъде преди пет години изгубил вяра в каузата на палестинците. Не в народа, а в неговите ръководители. Не трябва да забравяш, че Сокола винаги е бил преди всичко марксист. Той вярва в идеята за държава на работниците и смята, че унищожаването на Израел е първата стъпка в тази посока. Обаче изведнъж започва да изпитва съмнения. Може би е посетил Съветския съюз повече от веднъж. Това за мнозина е достатъчно да се излекуват от всякаква вяра в комунизма. Каквато и да е причината, той тихо се отдръпна от палестинското движение.

— Обаче продължава да работи — прекъсна го Фархади. — На свободна практика и като престъпник. Вероятно е един от най-добрите на света.

— Така че, ако успеем да влезем във връзка с него и да го убедим, той е нашият човек — каза Мехрак. — Защото ако някой може да свали американски самолет, това без съмнение е Сокола. — Той погледна през прозореца и запрати фаса в прахоляка и боклуците под него. — Единствено той.

— Можем ли да му се доверим? — попита Саеди.

— Той е терорист — отговори Мехрак.

— И марксист — подхвърли Фархади.

Саеди кимна и отиде до прозореца. Вече беше късно и в далечината слънцето се готвеше да залезе. Преди да свърши денят, той трябваше да говори с президента. Първият и вероятно единствен въпрос, който щеше да зададе, беше кога трябва да бъде свален американският самолет.

— Имаме ли някаква друга възможност?

Мехрак поклати глава.

— Ако искаме работата да бъде свършена, при това бързо, нямаме друг избор.

[1] Организация за освобождение на Палестина. — Б.пр. ↑

8.

12 ноември

Лондон

„Ходи из магазина, сякаш работи тук“, помисли Сам. Орла спря до едно писалище и вдигна поглед, за да го погледне. Днес изглеждаше различно. Кожата ѝ беше по-свежа, устните по-червени, а бузите погладки, макар да беше сигурен, че не си е сложила грим. В очите ѝ блещукаха искрици, сякаш се опитваше да задържи някаква тайна.

— Нищо не ти дължа — каза Сам.

— Скоро това ще се промени — отговори тя.

Сам излезе иззад бюрото. Беше малко след единадесет, студена влажна ноемврийска сутрин. Навън леко ръмеше, а на двадесетина метра неколцина работници разкъртваха настилката с пневматични чукове. Не беше най-подходящата сутрин да имаш какъвто и да било магазин, но в търговията с антики по-голямо мъртвило от това беше направо невъзможно.

— Един от клиентите ти търсеше нещо от Ан Сеймур Дамър — каза Орла. — Случайно чух, докато разговаряше с теб. Богат тип от Ситито, значи сигурно плаща добре — Тя замълча, после го погледна. — Аз мога да ти намеря.

Сам мълчеше. Миналия път, точно докато Орла си тръгваше, в магазина влезе мъж. Казваше се Ричард Бест и беше направил пачка, когато всички борсови агенти от Сити бяха шитнати на американците след голямата криза. Имаше една къща в Челси и една в провинцията. И двете жилища се нуждаеха от доста мебелировка. Сам беше открил, че на всичко отгоре е бавен и педантичен, защото продължаваше да търси избраното нещо, ако трябва с години. Правеше го най-вече защото това запълваше дните му, но ако намериш нещо, което да му хареса, нямаше нищо против да брой, колкото му поискаш.

— Не би ми минало през ума, че си чувала за Дамър — подхвърли накрая.

— Живяла е в Съндридж в Кент и е дъщеря на Хенри Сеймур Конуей. Фелдмаршалът, който за малко е главнокомандващ

британската армия. В правителството на лорд Рокингъм, ако не ме лъже паметта.

— И това е било през...

— От юли 1765 до юли 1766 г., а по-късно отново, но за три месеца, през 1782 — отговори Орла. Говореше бързо като човек, който не обича да се задълбочава в подробностите. — Не е бил някой от изтъкнатите на този пост. Както и да е. Дамър се насочва към скулптурата, след като мъжът ѝ се самоубива, макар че по онова време е необичайно жена да стане скулптор, да не говорим за аристократка. Обаче тя постига голям успех. Вероятно най-известната ѝ творба са главите на речните богове Айзис и Тем на моста при Хенли он Темз. Обаче е създала и една по-голяма от човешки ръст статуя на Джордж III, както и купища класически бюстове на всички величия от онова време. На уелската принцеса Каролайн и, разбира се, на Наполеон. В продължение на около десетилетие всеки начеващ лондонски търговец иска Дамър да направи негов и на жена му бюст, а вероятно и на съответната му любовница. Все едно че притежава най-скъпия модел на „Мерцедес“.

— Колко време прекара в тази библиотека?

— Недостатъчно.

— И смяташ, че можеш да намериш?

— Вече го направих.

Сам не успя да съдържи усмивката си. На няколко пъти се беше замислял откъде може да намери оригинална скулптура от Дамър, но не стигна по-далеч от ровене из справочниците и четене на бележките за нея. Със сигурност още не беше стигнал до момента да се обади на Бест.

Обаче Орла твърдеше, че вече е открила.

— Къде?

Орла тръгна към канцеларията в задната част на магазина и Сам отново забеляза с каква лекота се движи сред онова, което все пак беше негова собственост. Тя се настани на края на бюрото му, приглади полата към коленете си и сплете ръце в скута си.

— Един от бюстовете ѝ е на граф Тивъртън — каза тя. — Сравнително малък. Направила е и един на дъщеря му. Тук става интересно. Дъщерята предизвиква известно вълнение, когато се омъжва за полски аристократ и се премества да живее в Краков. Това

не е сред нещата, които едно добре възпитано момиче от онова време може да направи. Във всеки случай моето предположение беше, че е взела бюста със себе си. Никое момиче не би оставило подобно нещо. В такъв случай сигурно още се подмята там.

— Което ще рече?

— Което ще рече във фойето на клуба на Полското сдружение на инженерите, чието седалище по случайност се намира в Краков. Просто като украса. Говорих с мъжаката там, едър тип, и той каза, че не знаят какво точно представлява, освен че е доста старо и май английско. Направо е цяло чудо при всички тези армии, които са се мъкнали насам-натам из страната през последните двеста години. Хубавото е, че Дамър не е чак толкова прочута и само колекционер би оценил бюста. Предполагам затова са го оставили на мира, мислели са, че е най-обикновен. Изглежда, е подарен на сдружението към края на 1890-те и оттогава се намира там.

— А те дали биха се съгласили да го продадат?

На лицето на Орла проблесна усмивка.

— Разбира се. Този тип организации винаги имат нужда от пари.

— Да, но въпросът е за колко.

— Осемдесет хиляди долара.

— Вече си попитала?

— Е, без цена щеше да е само някакво старо парче гипс в някакъв прашен коридор в Полша, нали?

Отиде в ъгъла на канцеларията, където Сам държеше чайник, буркан с кафе и няколко чаши.

— Искаш ли? — И го погледна през рамо.

— За мен силно — отговори той.

— Имам предвид, че не харесвам много работите й — поясни Орла. — Много от нещата й приличат на джунджуриите, които човек си купува по каталог, за да освежи крайградската си градина в Чешир. Предполагам, че полските инженери също не си падат много по нея. Няколко бири, гарнирани с наденица — това са нещата, които искат.

Тя сложи три чаени лъжици с връх от мляното колумбийско кафе, кипна го, наля и подаде едната чаша на Сам. В своята сложи лъжичка захар и замислено отпи глътчица.

— Е, защо не му се обадиш, за да попиташ колко е готов да плати?

Сам отиде при бюрото. Пазеше номерата на всичките си клиенти в черен азбучник във второто чекмедже от лявата страна. Ричард Бест вдигна телефона след третото позвъняване. Разговорът продължи само няколко минути. Разменени оплаквания заради дъжда, няколко любезни думи за фондовата борса, а след това направо на въпроса. Точно това харесваше Сам у мъже като Бест. Те знаеха съвсем точно какво искат и какво са готови да платят за него. В борсата живееха от способността си да определят точно и бързо цена на нещата. Веднъж придобито, това умение никога не те напуска.

— Готов е да плати сто и дващест хиляди — каза Сам, след като затвори. — Стига, разбира се, да е в добро състояние.

Очите на Орла блестяха още по-ярко. Сам вече бе пресметнал наум. Ако платеше 80000 долара за бюста, щяха да останат чисти 40 000. Повече пари от оборота на магазина през последната половин година и повече от цялата миналогодишна печалба. И всичко това беше под носа му, красиво подредено на подноса.

„Трябва само да посегна и да го взема.“

— И сега няма да се заема с твоя случай — каза той, гледаше Орла право в очите. Тя вдигна рамене. Движението беше само маркирано с леко свиване на мускулите, но на Сам му се стори, че отхвърля забележката му като неуместна.

— Тогава ме наеми — изтърси тя. — Виждаш, че ме бива в тази работа.

— Не мога да си позволя служители — изръмжа Сам.

— Ще работя на комисиона — не се предаде Орла. — Аз откривам предмета, реализираме печалба и получавам своя дял.

— Колко?

— Двадесет и пет процента от всичко, което намеря. От сделката, която направихме току-що, ми дължиш десет хиляди долара.

— Това е прекалено малко — възрази Сам. — Ти вършиш черната работа, значи заслужаваш много повече.

— Знам — отговори Орла и на лицето ѝ затрепка усмивка. — Но така ще си ми дължник.

9.

12 ноември

Главната квартира на ЦРУ, Лангли

Бил Хортън гледаше четирите снимки на писалището.

Проучваше лицата, вираше се внимателно в тях и се чудеше какво ли е общото между тези хора. Пръстите му почукваха по твърдото дърво на плота. Защо точно тях, запита се той.

Защо по дяволите точно тях?

Надигна се бавно и отиде при прозореца. Кабинетът му беше на втория етаж в гранитносивия комплекс. Когато преди година стана заместник-директор на Агенцията, му се полагаше по-голям и помпозен кабинет на третия етаж близо до няколкото помещения, заети от самия директор. Обаче Хортън предпочете да си остане тук. Заемаше този кабинет вече пет години, оттук ръководеше операциите в Близкия изток и макар да не беше от хората, които обичат да обзавеждат (дори къщата му още си беше със същите взети под наем мебели от времето, когато се нанесе), тук имаше достатъчно сувенири, които го караха да се чувства като у дома си.

Имаше рога от арабски орикс, подарени му от един от безбройните емири в района на Персийския залив. Имаше и карта на Ефрат, на която бяха очертани всички контрабандистки маршрути по протежение на великата река. Сбирката включваше и един хромиран „Колт ССП“, за който от време на време казваше на посетителите, че има дълга история, която обаче се бил заклел да отнесе със себе си в гроба. Това бяха причините да остане в този кабинет, но най-важната сред тях вероятно беше, че на този етаж бяха и кабинетите на анализаторите на Близкия изток, а агентите на място прекарваха тук времето си между мисиите.

Стой сред гъмжилото на акциите, казваше си той от време на време. Качиш ли се на горния етаж, ще се превърнеш в поредния чантаджия. А каква е ползата от това?

Хортън беше на шейсет и три и беше прекарал цялата си кариера в служба на Съединените щати. След като изкара пет години във

военния флот, се прехвърли направо в разузнавателното управление. След няколко години обучение попадна в службата за Близкия изток и изкара няколко години в работа на място, първо в Техеран, а после в Дамаск и Тел Авив. Когато започна, това беше нещо като „трета глуха“. Всички млади амбициозни мъже искаха да кръстосат саби с КГБ на руския фронт. Или в най-лошия случай срещу Китай и Северна Корея. Обаче Хортън не беше съгласен с тази нагласа. Беше сигурен, че Близкият изток е мястото, откъдето ще дойдат конфликтите за Съединените щати. А когато това се случеше, искаше да е в центъра на събитията.

Остана ерген и винаги беше живял в малък апартамент под наем близо до Агенцията. Имаше малцина приятели извън работата. Агенцията беше неговият живот, неговото предназначение и той би направил всичко за нея.

Върна се при снимките. На тях бяха изписани четири имена, които вече бяха гравирани в паметта му: Марк Слота, Мери Холт, Ед Райън и Алисия Пизани. И докато пак оглеждаше лицата им, изведнъж видя кое е общото между тях. Беше съвсем очевидно. И четиримата бяха млади, привлекателни, следователно подходящи за показване. Двама мъже и две жени. Те имаха семейства, които ги обичаха, хора, за които трябваше да се грижат и които щяха да ги чакат да се върнат. Наистина беше просто. Всички те имаха своята история и ако тези истории попаднаха в опитни ръце, това щеше да ги превърне в силно оръжие.

„По дяволите, кога нашите врагове успяха да нахитреят толкова“, запита се Хортън.

„Може би дори са по-умни от нас?“

Защото разбират, че срещу един добре нагласен разказ всички наши оръжия, флоти и армии са напълно безполезни.“

Новината бе получена късно снощи.

Беше съобщена чрез една от арабските новинарски агенции със седалище в Дамаск, за която в ЦРУ вече знаеха, че в действителност е медиен съветник на Хамас. Съобщението гласеше само, че в Бейрут са взети четирима американски заложници. Отведени били на тайно място. Не били наранени. Поне засега. Щели да бъдат освободени при две условия. Първо, тридесет затворници, държани в израелски затвори, да бъдат незабавно освободени. Второ, тридесет милиона

долара в злато, диаманти и платина да бъдат депозирани в ливанска банка. „Те ще споделят страданието на арабския народ, държан в плен от американо-ционисткия заговор — се казваше в съобщението. — А чрез тях целият американски народ ще сподели страданията на арабите.“

Това, естествено, предизвика сензация в американските медии. Новината беше отпечатана с големи букви на първите страници на стотици вестници. Всички я бяха оцветили по свой начин, но основата ѝ беше една и съща. Невинни американци, попаднали между фронтовете на жестоката война, са станали жертва на безсърдечни терористи, които не ги е еня за безопасността им.

На страниците за коментари имаше десетки различни анализи на положението. Да се изпрати ударна група, която да измъкне заложниците. Да се плати исканият откуп. Да се натиснат израелците да освободят затворниците. Да не се прави нищо, та терористите да се видят принудени да предприемат следващата крачка.

„Благодаря ви, момчета и момичета — помисли си Хортън, след като изчете коментарните страници. — Ние вече знаем всички шибани възможности, но въпреки това, благодаря ви. Знаехме ги още в мига, когато новината се разнесе от телеграфните агенции.

Проблемът е в това, че всъщност не харесваме много нито една от възможностите.

Защото накрая възниква винаги един и същи въпрос: какво ще направи правителството в тази ситуация?

А правителството, това сме ние.

И какво ще правим?

Вече знам отговора на този въпрос.

Остава само да убедя останалите от комитета.

А после да изпратя нашите препоръки на президента.

Разбира се, решението трябва да вземе той.

Обаче истината е, че ще направи онова, което му кажем ние.

Защото няма да има никаква друга възможност.“

10.

12 ноември

Дамаск, Сирия

Мехрак хвърли поглед през фоайето на хотела. Дамаск твърдеше, че бил най-старият непрекъснато обитаван град на света, но в „Четири сезона“ нямаше нищо древно. Беше си нахално модерен хотел от известната верига: таваните бяха украсени с безочлива пищност и кристални полилеи, а подовите бяха покрити с дебел луксозен бежов килим. Без да се бави, Мехрак мина през чайната. Никога не се беше чувствал у дома си на места като това. Не му пречеха пътуващите бизнесмени, нито дипломатите, нито опашките от автомобили, карани от шофьори с униформи, които запречваха автомобилната алея.

Причината беше в шпионите.

Той огледа помещението за нещо подозрително. Дори според иранските стандарти Сирия имаше една от най-безмилостните тайни служби на света. Повечето страни имат по една, някои дори две, а Сирия разполагаше с четири.

Първо идваше Дирекцията за политическа сигурност или Идарат ал Амнал Сияси, на която беше възложена задачата да следи и за най-малкия признак на политическа дейност, както и да не изпуска от поглед всеки чужденец, който влиза или излиза от страната. Имаше още и Главна дирекция сигурност или Идарат ал Амн ал Ам, чиято задача беше да държи под око около сирийците. Към нея имаше клон, който следеше всички палестински групи в Сирия. Освен това съществуваше и Военното разузнаване или Шубат ал Мукхабарат ал Аскаррия, на което беше възложено да пълни досиетата на всички старши офицери и задачата да се грижи войниците да са верни на управляващата партия Баас. В него имаше секция, която се занимаваше с предоставянето на подкрепа на турски, ливански и палестински терористични групи.

И накрая Разузнавателната служба на военновъздушните сили или Идарат ал Мукхабарат ал Джавия. Въпреки наименованието си

тази идарат нямаше много общо с военновъздушните сили (бе наречена така, защото сирийският президент Асад бил военен летец). Това беше най-страховитата от четирите разузнавателни служби, на която бе възложено да шпионира всички останали шпиони. Сирия беше страна на огледалата, страна, в която всяка служба изпитваше подозрения към останалите. Мехрак понякога се питаше дали в Сирия няма повече шпиони от обикновените хора: може би всички бяха двойни агенти и се шпионираха сами. Това състояние на нещата превръщаше Сирия в страна, където най-малко би желал да работиш като вражески агент. Тук следяха всичко. А никъде не се следеше по-строго, отколкото в големите международни хотели. Нямаше значение дали си гост, или не, а Мехрак беше прекалено предпазлив, за да му мине изобщо през ума да отседне на подобно място. Само фактът, че можеш да си позволиш да си купиш тук питие, означаваше, че поне една от агенциите ще иска да разбере кой си и с какво се занимаваш. А може би и четирите наведнъж.

Нямаше да е нужно да стане кой знае какво, за да го накара да побегне. Един-единствен поглед на седнал сам мъж. Или прекъсването на разговора между двама бизнесмени, докато минава покрай тях. Или жена, която се навежда да вдигне паднало писмо, а после се изправя и поглежда към него. Ако имаше и най-малкото предположение, че някой проявява дори слаб интерес към него, Мехрак щеше веднага да си плюе на петите. Това беше единственият начин да останеш жив в Дамаск. Не се спираш, за да помислиш. И при най-малкото подозрение бягаш.

Ибрахим Хуеджи още не беше дошъл. Мехрак си погледна часовника. Беше малко след три следобед. Кафенето на хотела гледаше към прохладна сенчеста градина с фонтан в центъра. Мехрак внимателно си наля чай и вдигна чашата, използваше я като прикритие пред лицето си. Беше работил и преди с Ибрахим Хуеджи. Дебел потящ се мъж в началото на петдесетте. Ибрахим беше посветил целия си живот на кариера, в която по мнението на Мехрак сирийците единствено ги биваше: благородната професия на дясна ръка и посредник. Организираще представяне на нужното лице и отваряше врати. Какво ставаше, след като вратата се откряне, не го интересуваше. Ако някой знаеше къде човек може да се свърже с Шабаан и дали наистина сега живее в Дамаск, това беше Хуеджи.

— Добре изглеждаш.

Хуеджи беше застанал до него с протегнатата мазна наглед ръка. Носеше ленен костюм, а челото му беше покрито със ситни капчици пот, макар че навън цареше есенна прохлада. Мехрак — не можеше да разбере как е възможно да не свали с потене поне един килограм през сирийското лято — му отправи бегла усмивка и му предложи чай. Хуеджи го изгълта, посегна към плодовите и шоколадови бисквити на подноса и попита:

— Откога ВЕВАК е добре дошла в Дамаск? — Очите му се присвиха и той заопипва с поглед лицето на Мехрак за някаква реакция.

— Работа на свободна практика.

Хуеджи се изсмя.

— Още по-зле. В Сирия не обичаме чужденците да ни се бъркат в делата, но когато става дума за разузнавателна служба, човек поне знае с какво си има работа. Хората на свободна практика винаги означават неприятности.

Мехрак вдигна рамене. Знаеше, че Хуеджи обича да се преструва на човек с големи връзки. Работеше в Идарат, но дали шпионираше шпионите, или шпионираше шпионите, които шпионираха шпионите, не можеше да се каже. В действителност той също беше на свободна практика — посредничеше за информация и я продаваше на предлагания най-много пари. За него нямаше голямо значение дали това е неговото собствено правителство, или някой друг.

— Ще съм тук само няколко дни, докато получа онова, което ми трябва.

— И то е?

— Шабаан.

— Сокола?

Мехрак кимна и каза:

— Той е тук, в Дамаск. Има една работа... която ще му е като по мярка.

— Не бихме търпели известен терорист като него. Не и в Дамаск. Мехрак се огледа за пореден път дали някой не ги наблюдава, след което сниши гласа си до шепот.

— Десет хиляди долара казват, че е тук.

— В брой.

Мехрак кимна. Можеше да надникне в очите на мъжа срещу себе си. По плътта около присвитите му вежди личеше как пресмята печалбата. Вече подготвяше наум списък с покупките: климатик, „Мерцедес“ втора употреба, ваканция в Европа. Отмяташе всички неща, които можеха да му купят няколкото минути работа. Неща, които искаше.

— За едно просто представяне и това е всичко — прошепна Мехрак.

— Почакай тук. — И Хуеджи стана.

Иранецът отново напълни чашата си и вдигна горещия чай до устните си. От другия край на помещението една жена го стрелна с поглед, после отмести очи. Мека шапка с голяма периферия покриваше по-голямата част от лицето ѝ. Привлекателна жена. „Може би е наблюдател“, каза си Мехрак. Знаеше, че във всички хубави хотели всички служби разчитат на жените. Мъжете винаги са по-податливи на погледите им. ВЕВАК правеше същото и всяка седмица пресен улов заговорници и конспиратори поемаше към затворите из страната.

Той отмести очи. „Ще изчакам пет секунди — каза си. — Ако пак погледне към мен, изчезвам.“

Започна да ги отброява. Едно, две, три... обаче към жената се беше присъединил някакъв мъж и тя вече не гледаше към него.

— Отиди в Сук ал Хамидие — каза Хуеджи.

Беше се появил над лявото рамо на Мехрак. За миг иранецът се изненада. Тъй като вниманието му беше отвлечено от жената, не го бе видял да се връща. Ръцете му се разтрепериха, но след секунда той се стегна. „Нервите нещо започват да ми изневеряват“, помисли си.

— Може би... И какво да направя? Кого да търся? — попита той и погледна Хуеджи. Познаваше Сук ал Хамидие — една от най-известните търговски улици в целия Близък изток. Истински лабиринт от лъкатушещи улички, покриващ стотици квадратни метри и подслонил безброй магазинчета и сергии.

— Сергия с екзотични птици, държи я Ануар — отговори Хуеджи. — Ара, какадута, разни африкански пилци и каквото се сетиш.

— И от време на време по някой сокол, а?

— Ако гледаш достатъчно внимателно.

Мехрак извади от джоба на самото си плик и го подаде на сириецата.

— Пет хиляди.

Хуеджи отвори уста, за да възрази, но Мехрак вдигна ръка и сложи пръст на устните си.

— Утре — каза меко — ще получиш остатъка от парите. Стига да намеря онова, което търся.

— Днес — озъби се Хуеджи.

— Прекалено трудно е — възрази Мехрак.

— Нямаш представа в каква опасност сме само защото признаваме съществуването на Сокола...

„О, имам — помисли си иранецът. — И то много добра представа.

Точно затова не поемам никакви рискове.

И не се доверявам на никого повече, отколкото се налага.“

11.

12 ноември

Главната квартира на ЦРУ, Лангли

Бил Хортън изчака малко, преди да каже на секретарката си да покани тримата в кабинета му. Съзнаваше тежестта на решението, което щеше да вземе. Чувстваше как натиска раменете му като тежък товар и го кара да се чувства уморен и стар. „Но какъв избор имаме? — залита се. — Да позволим на тези боклуци да ни унищожат, вместо ние да им видим сметката?“

Щом поставиш въпроса по този начин, наистина има само един отговор.

— Да влязат — рязко каза той, осъзнаваше раздразнението в тона си.

Посегна към бутилката негазирана минерална вода с надеждата, че тя ще му помогне да се успокои. Едно истинско питие щеше да му дойде добре, но му се струваше нередно да пие алкохол под покрива на тази сграда. В ЦРУ уважаваха хората, които могат да контролират нервите си. Алкохолът се смяташе за признак на слабост и това беше единственият човешки недостатък, към който Агенцията не проявяваше търпимост.

В помещението бавно влязоха Джим Прентис, Скот Валентин и Бен Ханолд. „Човек може да отгатне някои неща от реда, по който влизат“, помисли Хортън. На хартия и тримата бяха напълно равни, но както във всяка група, бързо се бе сформирала йерархия. Прентис очевидно беше водачът и влезе пръв, следван от Валентин и Ханолд. „Установил е своя собствена форма на надмощие“, отбеляза Хортън, макар че не би могъл да каже точно как. Според него и тримата бяха толкова мъжкари, колкото може да е един мъж.

Тридесетгодишният Прентис беше най-възрастният от тримата, но пък по-голям само с една година. Беше флотски тюлен и беше влязъл в Агенцията преди две години, в специалните операции. Висок метър и осемдесет, със слънчев тен и привлекателен, макар и грубоват външен вид; досието му беше без петънце: операции в Колумбия и

Филипините, изпълнени без никакви забележки. И двамата му родители бяха служили в армията, баща му като пилот, а майка му като милосърдна сестра. Имаше двама по-големи братя. Военната кариера винаги му се беше струвала единствено възможната. Дори не се беше замислял за нещо друго.

Скот Валентин беше тъмнокос и по-широкоплещест. Беше дошъл от военновъздушните сили и все още излъчваше дивата свобода на родения пилот. Нямаше братя и сестри и беше израснал в Аляска — баща му, Чък Валентин, се занимаваше с петролен бизнес в огромната северна пустош и Скот беше израснал на открито, прекарвайки цели дни в дълги преходи из заснежените планини. Бе влязъл във военновъздушните сили, защото обичаше усещането за простор и свобода, което човек има високо в небето, въпреки че е затворен в самолета.

Бен Ханолд беше дошъл от морската пехота. Беше най-ниският от тримата, но мускулите му бяха като стомана. От тримата беше най-тихият, но и най-умният, поне според Хортън. Не говореше много, но слушаше внимателно, а имаше и още положителни умения. Баща му, Даниъл, бе адвокат в Бостън, а майка му — университетски преподавател. По-големият му брат Том работеше в кантората на баща им, а по-малката им сестра Естер работеше в „Леман Брадърс“ на Уол Стрийт. Нито един от тях не разбираше професионалния му избор и на семейните събирания и четиримата се отнасяха към него с открито отвращение. Родителите му бяха участвали в протестите срещу Виетнамската война и не хранеха и капчица уважение към военните и всичко онова, което те защитаваха.

Но Бен не мислеше така.

Според него, ако страната ти не заслужава да се биеш за нея, значи и ти не заслужаваш да живееш в нея.

Беше се примирил със семейните подигравки, защото знаеше, че работата, която върши, прави техните занимания в бездушните офиси да изглеждат неуместни.

И тримата приемаха работата си в Агенцията като продължение на военната си служба.

Разликата беше, че тук нямаше нужда да носят униформи.

— Тези заложици в Бейрут — започна Хортън и изгледа хората си поред. — Ще идем там и ще ги измъкнем.

Това решение не беше взето с лека ръка. Хортън го беше взел преди срещата, но от това не следваше, че автоматично може да накара всички да се съгласят с мнението му. Генералният директор беше там, както и представителите на Държавния департамент и Пентагона. Хортън забеляза, че не присъства нито един от социолозите или политическите помощници на президента. Обаче това не означаваше, че няма да получат пълна информация за всяка произнесена дума. В края на краищата заложниците бяха отвлечени като политически акт, така че отговорът на САЩ също трябваше да е политически. Така стават тези неща по света.

Бориш се срещу политиката с повече политика.

Той защити настойчиво тезата си. В действителност разполагаша само с три възможности. Първо, можеха да преговарят с похитителите. Това не означаваше, че ще им дадат точно онова, което искат. Можеха да намерят умел посредник, за предпочитане от страните, които търпяха Хамас. Италианците биха могли да им намерят подходящ човек, а ако не, тогава биха могли да използват египтяните. Можеха да се опитат да научат повече за онова, което искаха онези. Биха могли да притиснат евреите да направят известни отстъпки. Ако се наложеше, можеше да им дадат и пари. Ако французите бяха на тяхно място, точно това щяха да направят.

Но не, такива неща не се решават по подобен начин. Отвориш ли веднъж тази врата, никога вече няма да можеш да я затвориш.

Ако ливанските терористи, палестинците и цялата останала паплач започнат да си мислят, че е достатъчно да хванат неколцина американци и незабавно да започнат да искат, каквото им хрумне, това никога нямаше да свърши. Всяка година милиони американци пътуват из цял свят. Дори да им забраниш да ходят в Бейрут, не можеш да ги спреш да посещават останалата част от света. Това отвличане щеше да бъде последвано от друго... после още едно и така нататък.

Никога нямаше да спре.

Преговарянето с терористите не беше линия на поведение, която биха следвали отговорните правителства.

Разбира се, можеш да не предприемаш нищо.

Да кажеш, че правителството на САЩ не е готово да преговаря. В края на краищата, когато залогът е животът на нацията, какво значение имат четири човешки живота? Та тези сега дори не бяха

някакви значими хора. Всяка седмица по пътищата загиват хиляди хора. Стотици умират застреляни в гетата. Случват се гадости — и понякога се случват и на теб. Всеки от тях би могъл да бъде прегазен, застрелян при обир или убит от своя любим или любима. Ако умрат, какво да се прави. Съединените щати можеше да заплашат похитителите, да им кажат, че ще бъдат преследвани до дупка като убийци, ако сторят зло на заложниците, но без правителството да отговаря на исканията им. И скоро след това те щяха да престанат да досаждат. Действията им нямаше да си заслужават, ако просто не им се обръща внимание.

Проблемът беше, че медиите и обществото никога не биха се съгласили. Заложниците вече бяха по страниците на всички издания. Лицата им не слизаха от екрана. „Може би в някоя друга страна това би проработило — размишляваше Хортън. — Но не и в нашата. Ние сме прекалено сантиментални... твърде мекушави.“

Изброеното дотук оставяше само третата възможност.

Спасителна операция.

Отне им само няколко минути обсъждане, за да стигнат до това заключение. Логично е, че щом не можеш да преговаряш и не можеш да оставиш пленниците на съдбата им, не ти остава нищо друго, освен да отидеш и да ги измъкнеш.

Но не биваше да се забравят и рисковете.

Агенцията нямаше много успешно досие в това отношение.

Преди малко повече от десетилетие се беше опитала да измъкне заложниците от Иран. Тази мисия, известна под наименованието „Пустиня 1“, завърши катастрофално. И си оставаше една от най-срамните беди в американската военна история.

Никой не искаше това да се повтори.

Може би трябваше да поговорят с израелците. Те бяха много по-добри в подобни изпълнения, поне според Хортън. Или може би с британците. САС сигурно имаха нужните умения, за да отидат и да измъкнат четиримата американци живи.

Не.

Рискът от излагане беше твърде голям.

Ако заложниците бяха убити в акция, провеждана от американци, общественото мнение би приело станалото. Хората щяха да са доволни от факта, че правителството е направило всичко

възможно. Обаче да се възложи задачата на израелците или британците... ами ако се провалят?

Хортън поклати глава.

Нямаше защо изобщо да се обмисля това.

И оставаше...

„Просто трябва да се молим този път да свършим работата както трябва.“

Погледна мъжете от другата страна на писалището. И тримата бяха с безстрастни лица на покерджии.

— Вие сте хората, които ще свършат тази работа.

— Сър, а къде са те? — попита Джим Прентис.

Хортън вдигна рамене.

— В Бейрут.

— Това е голям град... сър.

Хортън долови малката пауза, милисекундата изчакване преди задължителното „сър“.

— Не знаем точно къде.

Разпръсна купчината листа върху бюрото си.

— Минали са само четиридесет и осем часа, откакто тези хора са отвлечени от бейрутските улици. Нашата информация е, че ги местят на всеки двадесет и четири часа. Така дори да попаднем на следа, а повярвайте ми, ежедневно предлагаме купища долари из бордеите на Бейрут на всеки, който би искал да стане информатор, вероятността да не са вече на това място, когато стигнем там, е много голяма. Може да са преместени още в момента, когато са ни съобщили мястото.

— Кой ни информира за това, сър? — попита Бен.

„Умникът — помисли си Хортън. — Този, който не само иска да получи информацията, но и да разбере откъде идва. Откъде знаем онова, което смятаме, че знаем. Това винаги е най-фаталният въпрос. Защото много често или поне по-често, отколкото ти се иска да признаеш, отговорът е, че всъщност изобщо не знаеш.“

— Израелците... най-вече Мосад.

— И те ни казват истината?

Хортън направи пауза, преди да отговори.

— Мислиш, че може и да не го правят?

— Струва ми се, че израелците имат силен мотив да направят Хамас колкото може по-непопулярна в американското общество —

отговори Бен. — Така веднъж и те да са добрите. За разнообразие.

Хортън кимна и отпи още една глътка от минералната вода.

— Затова трябва да разчитаме само на себе си — продължи Бен.

— В смисъл?

— Мисля, че трябва да идем на място и да научим колкото може повече за това кой е отвлякъл тези хора и къде ги държат — обясни Бен. — А след това ще видим как можем да ги измъкнем.

Хортън се усмихна.

— Точно така. И точно затова вие тримата имате запазени места за следващия полет за Бейрут.

12.

13 ноември

Лондон

Сам не беше свикнал да вижда магазина отворен толкова рано. Обикновено отваряше към десет, десет и петнадесет. Откакто Елена и децата бяха заминали за Израел, спеше до по-късно. Преди децата го будеха в шест сутринта, но сега можеше да спи до седем или дори осем часа.

Ставаше и излизаше за осем километра крос по Пимлико роуд, после по Челси Бридж и след това из парка Батърси. Прибираще се, закуска, душ — и чак тогава отиваше да събуди магазина. Подобно на покерджиите, търговците на антики също не бяха ранобудни. Пушеха, пиеха и се мамеха един друг. Това бяха греховете, които трябваше да си отспиват. Никой в бизнеса не вдигаше телефона, докато не стане единадесет, а по това време вероятно повечето вече бяха преполовили първото питие за деня. Клиентите им не си даваха труда да дойдат порано от обяд. Антикварната търговия беше занаят със свое собствено разписание и се въртеше от обяд до полунощ. Така както Сам виждаше нещата, засега нямаше смисъл да опитва да прави промени.

Обаче, когато тази сутрин дойде, магазинът вече беше отворен.

Имаше дори и клиент.

Мъжът не купуваше нищо. Поне засега. Но изглеждаше заинтересуван...

— Добро ти утро — поздрави го жизнерадостно Орла с пресилен ирландски акцент.

Сам забеляза, че тази сутрин изглежда различно. Може би грим? Не, още не беше стигнала дотам. Позволи си да задържи погледа си върху нея част от секундата по-дълго, преди да го отмести. Беше сменила униформата. Торбестите суичъри и безформените джинси, с които я беше виждал досега, бяха сменени с проста ленена рокля с презрамки, която спираше на няколко сантиметра от коленете ѝ. Беше прибрана в кръста и разкриваше слабата ѝ елегантна фигура в най-добра светлина. Не беше много изрязана, но тъй като сутиенът

повдигаше гърдите ѝ, част от кремавобялата цепка между тях се виждаше, украсена с просто златно кръстче, което се спускаше от врата ѝ.

„За кого ли е роклята? Може би за мен?“, запита се Сам. Или беше за мъжа, който разглеждаше антикварните предмети?

— Малко е раничко за търговия, не смяташ ли? — каза той и си погледна часовника. Беше девет и половина. Обикновено изпиваше още една чаша кафе в апартамента над магазина и изчиташе вестника за половин час, преди да слезе долу. Вместо това сега „Интърнешънъл Хералд Трибюн“ и „Файненшъл Таймс“ го чакаха в задното помещение заедно с кана прясно сварено колумбийско кафе плюс кроасан, купен от близката сладкарница.

— Всички мислят така.

— В смисъл?

Орла посочи към улицата и вдигна рамене.

— Всички магазини са затворени. Никой не отваря, докато не стане десет и половина, и дори тогава имат вид, сякаш са наполовина затворени.

— Има си причина за това.

— И тя е?

Сам наля кафе в две чаши, в своето добави мляко, а нейното остави черно.

— По същата причина, поради която няма да намериш кръчми в Мека или млечни барове в Дъблин — отговори той. — Просто няма клиенти.

— А това какво е? — попита Орла и сините ѝ очи се стрелнаха към мъжа, който беше застанал пред богато украсен позлатен по краищата полилей, който висеше от тавана.

— Тип, когото си подмамила от улицата, като си му показала цепката между циците ти — отговори Сам. — Сигурно е тръгнал да си купи електрическа крушка.

Орла отпи глътка от горещото черно кафе, отчупи половината от кроасана, който беше приготвила за Сам, и се обърна.

— Ще видим...

Сам забеляза начина, по който се приближаваше към мъжа. Крачеше бавно, почти небрежно, сякаш просто върви към вратата. За част от секундата се забави и го погледна с полуусмивка на устните.

Сам прецени, че мъжът трябва да е на около петдесет. Висок, с пясъчноруса коса, с джинси, син блейзър и хубави черни обувки с дебели подметки. Може би човек от Сити. Или някой от строителните предприемачи, които натрупаха доста пари през осемдесетте години, преди пазарът внезапно да се срине. Какъвто и да беше, имаше вид на човек, който има парици. Човек можеше да определи от начина, по който хората гледаха антиките, дали могат да си ги позволят, или не. А този тип имаше вида на човек, който може да плати всичко, което пожелае.

Сам насочи поглед към пощата на бюрото си. Сред рекламите имаше писмо от Елена, пуснато в Тел Авив. Набързо прочете кратките лаконични редове. Двете деца били добре, свиквали с новото си училище. Новият дом им харесвал. Сприятелили се с деца от блока. След това добавяше, че имат нужда от още пари. Преместването излязло скъпо и трябвало да се купуват още неща за жилището. Сам въздъхна и си помисли, че накрая браковете винаги се превръщат в разговор за пари. Както и да е. Разполагаше с печалбата от сделката с Дамър, която Орла беше организираща като с магическа пръчка.

Изпращането на бюста от Полша вече беше уредено и той щеше да е в ръцете на клиента след два-три дни. Най-късно в края на седмицата. Печалбата щеше да му позволи да изпрати на Елена поне един чек за пет хиляди долара. Достатъчно пари, за да е доволна през следващите няколко седмици.

„Може дори да й хрумне да ми прости.“

Плъзна поглед по вестниците. Първа страница на „Трибюн“ беше заета от новината за взимането на четирима американци за зложници в Бейрут. Снимките им ги показваха в техния стар живот: четири средностатистически граждани със семейства и приятели, които сега се тревожат за тях. Единият подготвял сватбата си, друг очаквал бебе.

Трагична работа.

Това беше проблемът на тази част от света, Сам го знаеше много добре.

Насилие и пак насилие, в безкраен кръг. Статията описваше с подробности исканията на Хамас за освобождаването на зложниците: пускането на затворници от Израел и огромна сума. Цитираше се американското правителство: то правело всичко възможно, за да се осигури безопасността на хората, като същевременно осъждало „този

акт на груб и безсмислен тероризъм“. Някои учени глави разсъждаваха, че това представлява нов кръг от засилване на вечното напрежение в Близкия изток. Никой не смяташе, че израелците ще се съгласят да освободят затворниците. Страната отдавна беше взела решение да се съпротивлява на тероризма, независимо от цената в кръв и едва ли точно сега щеше да промени гледната си точка. Дали Съединените щати ще възприемат същото мнение... е, това никой не знаеше.

Сам сгъна вестника и го остави в края на бюрото. Можеше да си представи как неговите колеги от Мосад проучват всяка подробност от тази история. Американците щяха да ги притискат да използват контактите и източниците си в Бейрут, за да им намерят следите на похитителите и скривалището, а хората от разузнаването щяха да преценяват колко да им кажат и колко да запазят за себе си.

Естествено Мосад разполагаше с мрежа от къртици и информатори в Хамас и другите радикални групировки, които действаха от Бейрут. Някой от тях можеше да знае дори точното място, където държат заложниците. Но тези връзки бяха създадени за защита на държавата Израел. Те съществуваха само за извънредни случаи. Можеш да ги използваш веднъж, може би дори два пъти, но не повече. Със сигурност няма да искаш да ги похабиш, за да спасиш живота на четирима американци без значение, независимо колко оживено се отразява тяхното страдание. Номерът беше да убедиш американците, че им помагаш. Да ги захраниш с достатъчно информация, за да си помислят, че си напрегнал всички мускули, за да намериш сънародниците им. Може би дори да им подадеш някои фалшиви следи, така че да изглежда, сякаш полагаш максимални усилия. Докато в същото време запазваш за себе си цялата действителна информация.

„Радвам се, че вече съм извън играта.“

Вдигна очи, защото вниманието му беше привлечено от водения разговор. Орла беше поне цяла педя по-ниска от клиента и едва ли тежеше повече от 45 килограма срещу неговите 80, но изглеждаха някак... равни. Не ставаше въпрос за размери или тегло, разсъждаваше Сам, докато ги гледаше. А за присъствие. Орла пък притежаваше толкова от него, колкото цяла стая, пълна с хора.

— Франсоа Линке? — тъкмо казваше тя. — Разбира се, че съм чувала за него.

— И кой е той?

Мъжът вече се беше представил като Брайън Марчиони. Сам имаше чувството, че е чувал за него. Във „Файненшъл Таймс“ беше прочел статия за новата порода хедж фондове, основани, за да повторят номера с натрупаното от Джордж Сорос богатство, когато английската лира се бореше да остане в механизма на Европейския съюз за обменните курсове. Фондовете бяха започнали да печелят сериозни пари и Брайън Марчиони контролираше най-бързо развиващия се между тях. Бизнесът му беше направо печатница за пари. Не беше за чудене, че изглеждаше така, сякаш може да купи всичко в магазина.

— Твърди се, че е най-великият сред френските майстори на шкафове от Бел епок — отговори Орла. — Роден е в Панкрац, Северна Бохемия, което сега е Чешката република. През 1875 се мести в Париж, където намира работа сред мнозинството германски занаятчии на Рю дьо Фобур Сен Антоан. Получава голям заем от своя тъст и отваря собствена работилница на номер 170. Изделията му са големи и безвкусни, но хората от Викторианската епоха ги харесват. Кайзер Вилхелм II купува един от неговите шкафове. След като Първата световна война съсипва френската икономика, Линке успява да продължи да работи благодарение на поръчки от краля на Египет Фуад и много други. Кралските особи винаги са харесвали работите му, защото са... хм, крецияци. Това е времето, когато е измислен изразът „новобогаташи“, а Линке знае много добре какво искат те. — Погледна Марчиони право в очите. — Едно от неговите творения ще изглежда страхотно във фоайето на вашия хедж фонд — каза остро. — Клиентите много ще му се радват.

— Защото са новобогаташи?

— Не съм го казала.

— Но точно това имахте предвид.

Орла се усмихна, но не отговори.

— Откъде мога да намеря нещо от него? — попита Марчиони.

— Опитайте в „Кристис“, „Сотбис“ и подобни. Те са скъпи, но ако имате парите...

— Това не е проблем.

— Купете си тогава.

— Няма на пазара. Вече питах.

Орла сгъна ръце пред гърдите си.

— Ако ви намеря нещо, колко ще платите?

— Повече, отколкото струва.

— Защо? Може просто да изчакате, докато някоя от аукционните къщи включи нещо в каталога си, а след това да го купите за толкова, колкото струва, а не за повече...

— Аз не обичам да чакам, госпожице... — Той направи пауза.

— Шийни. Орла Шийни. Ако желаете, може да ме наричате Орла...

— Което значи златна жена, освен ако не бъркам.

Още едно проблясване на ярката усмивка, отбеляза Сам.

— Да, зная.

— Разбира се...

Сам ги наблюдаваше как разговарят, докато дъвчеше останалото парче кроасан. „Те водят борба“, помисли си кисело.

— Орла, щом произведение на Линке се появи на свободния пазар, то може да се окаже много по-скъпо от днес. Така че, ако мога да купя нещо сега, ще спестя пари, нали? Дори ако трябва да платя повече, отколкото струва днес.

— Тогава ще ви намеря.

— Как?

Орла се засмя и отметна глава.

— Ако ви кажа, няма да имате нужда от мен. Не съм ли права?

Марчиони се усмихна и ѝ подаде визитката си.

— Звъннете ми, когато намерите нещо.

Той излезе, а Орла тръгна към задното помещение, за да си долее кафе.

— Е, видя ли? — каза с усмивка. — Истински клиент. Не е влязъл само защото иска да огледа циците ми.

— Обаче ги огледа.

По бузите ѝ плъзна лека червенина, но само за част от секундата лицето ѝ си върна нормалния цвят.

— Ти смяташ, че няма клиенти преди десет, защото така мислят всички антиквари — продължи тя. — Нито един магазин не е отворен, затова никой не идва да купува. Обаче пазарът се променя, градът се разпростира на запад и на изток надолу до Канари Уорф, ако някога успеят да довършат новия бизнес и търговски център на столицата.

Ние трябва да сме близко до мястото, където са парите, и днес аз направих първата крачка...

Сам вдигна рамене.

— Трудно можеш да изкараш комисиона при това положение. — Забеляза, че чутото я накара да направи гримаса, сякаш в устата ѝ е попаднало нещо гнусно. — Линке не е като Дамър. Тя прави малки неща, а той големи. Вероятността някъде да има скрито негово произведение е много малка. Не мога да си позволя да ти плащам няколко седмици, за да обикаляш френската провинция в търсене. Ако нещо се появи на пазара, собственикът му вероятно знае, че е скъпо, и ще го даде на някоя от големите аукционни къщи.

Орла се намуси, згълчетата на устата и се отпуснаха, погледът ѝ се впи в пода. Сам се запита дали не е прекалено суров към нея.

— Ще намеря — настоя тя. — Само ми дай няколко дни.

— И откъде ще започнеш?

Не беше възможно да скрие недоверието си.

Линке беше толкова рядък, че дори „Сотбис“ продаваха по един-два на десетилетие.

Орла беше добра.

Но не чак толкова.

— Откъдето започвам винаги — отговори тя. — От фактите.

13.

13 ноември

Дамаск, Сирия

Пазарът Сук ал Хамидие се извиваше през плетеница от улици близо до голямата джамия на Омаядите и до южните стени на стария град. Високите метални сводове позволяваха само тесни снопове светлина да проникват към сергиите и проходите, светлина достатъчна да видиш какво купуваш, но не и да те опалят яростните лъчи на обедното слънце.

Мехрак винаги беше обичал суковете. Те бяха територия по негов вкус. Това бяха пазари, а той процъфтяваше в такава обстановка. Тук можеш всичко да продадеш, да преговаряш и да се пазариш през целия си живот, да извършваш всякакви предателства и измени. Разбира се, продаваха се и стоки, но както при всеки пазар, действителната валута тук беше информацията: антикварният предмет има стойност само ако е истински, кюлчето злато, ако цялото е от скъпоценния метал, а животното, ако е здраво. Трябва да си наясно какво купуваш, а за това се изискват знания. Точно това беше стоката, с която Мехрак винаги беше търгувал с удоволствие.

Промъкна се през входа и бързо отмина сергиите, на които се продаваха евтини килими, фалшиви арабски саби и безполезни сервизи от калаени чаши. Това бяха боклуци, предназначени за туристите, които нямаше да навлязат повече от няколко метра във вътрешността на сука. А само там, в тъмното сърце на пазара, където само отделни слънчеви лъчи успяваха да проникнат през неразборията от метални сводове и платнища, човек можеше да открие действително важните неща.

Сукът има своя собствена йерархия. Сергията до входа може да изглежда най-изгодната, защото само малцина са готови да обиколят и огледат целия пазар. Обаче от скубането на туристите можеш да изкараш само ограничена сума, защото те не харчат повече от няколкостотин долара. Истинската търговия се върти вътре.

В източния край на пазара бяха търговците на антики, които търгуваха с урни, ръкописи, мечове и реликви, някои отпреди хиляди години. В северния край се намираха търговците на скъпоценности: злато, сребро и диаманти. Това бяха хора, които можеха да определят цената на монета или огърлица само като я погледнат и бяха готови на минутата да ти я платят в брой. Мехрак не пое нито към едните, нито към другите, а закрачи на юг към тясна ивица, задръстена с магазинчета, за които би могло да се каже, че търгуват със „смесени стоки“. Тук човек можеше да намери всичко: от билки и лекарства до оръжия и химикали.

А в неговия случай птици.

Не беше трудно да открие сергията на Ануар. Пеенето на птиците се чуваше отдалече. Сладки нежни звуци, които проникваха през шумотевицата на пазарлъците, виковете и оплакванията подобно на меч, който се забива в гранясало месо. Мехрак беше сигурен, че първите трели, които чу, са на ара — цвъртеше унесено, а после друг папагал започна да се оплаква като възрастна жена.

Спря точно срещу сергията. Сивоперест папагал гледаше надолу към него с лъскавите си малки червени оченца, преценяваше го, сякаш беше нещо за ядене. Това не му пречеше. През целия си живот Мехрак беше обичал птиците. Бяха весели през повечето време и ако едно място не им харесваше, просто отлитаха. Да, това бяха създания по негов вкус.

Не дължаха никому нищо.

И не обичаха да се застояват на едно място.

— Нещо определено ли търсиш? — попита Ануар, след като приключи пазарлъка с един германец, който искаше да си купи папагал. Птицата вече беше затворена в клетка, парите бяха сменили притежателя си, но папагалът яростно кряскаше, докато го отнасяха, сякаш вече знаеше, че се разделя с приятелите си.

— Една хищна птица — отговори Мехрак.

Вече беше репетирал репликите си. Хуеджи му беше дал точни наставления, които трябваше да се следват буква по буква. Кодът беше претрупан, но точно така Сокола беше успял цяло десетилетие да избягва най-добрите разузнавателни служби в света. Би трябвало да е очевидно, че не е от хората, които поемат рискове. Ако му се

приискаше да рискува живот, то той винаги беше чужд, а не неговият собствен.

- Може би сокол...
- Не, орел — рибар.
- От Карибите ли?
- Не, рибояд от Тасмания.
- Прелетен ли?

Мехрак си позволи бегла усмивка. Това беше дълъг и предварително скициран разговор, но трябваше да се придържаш точно към очертаните граници, за да докажеш, че ти си човекът, когото очакват. Ако сбъркаш и една дума, на мига ще ти обърнат гръб. Освен това съществуваше и голяма вероятност да ти прережат гърлото още преди да си успял да излезеш от сука. Сокола не би търпял някакъв самозванец да идва да го търси. Не и в този град на шпиони и предатели. Знанието, че животът му зависи от всяка дума в този разговор, го караше да изпитва известно напрежение.

Чувстваше как пулсът му се ускорява с всяка произнесена дума.

— Ха, прелетен! Рибоядите не мигрират.

— Мен ли търсиш?

Гласът дойде от сянката зад сергията — късното следобедно слънце почти не успяваше да проникне в тази част на сука. Мехрак пристъпи напред и почувства как мракът около него се сгъстява и го обгръща като ръкавица. Навсякъде висяха клетки, като плодове по дърво, и се налагаше да ги отмества, докато се провира напред.

Първо видя очите. Малки и корави, надничаха от сумрака като габарити в тъмна нощ.

Сокола.

„Намерих те.“

— Така мисля.

Направи още една крачка напред. Подобно на всяко магазинче в сука, и това на Ануар беше много по-голямо, отколкото изглеждаше отвън. Суковете бяха такива — магазините се простираха назад понякога до двадесет и повече метра. Понякога търговците живееха в помещението, а друг път имаше задно помещение, където съхраняваха предметите, които бяха твърде скъпи, за да бъдат изложени отпред.

Също така от време на време то можеше да е и нечие скривалище.

Ахмед Шабан запали слаба лампа. Помещението беше три на два и щеше да е претъпкано дори ако в него не бяха наблъскани принадлежностите на търговец на птици: книги, описващи оперението на различните видове, клетки, семена, филтри за вода и десетина различни вида пръчки за кацане. Ахмед наля две чашки сладко кафе от калаена кана. Подаде едната на Мехрак, а другата стисна здраво с дясната си ръка. Не го пиеше, отбеляза иранецът, но като че ли му доставяше удоволствие да стиска чашката, сякаш черпи сили от нейната топлина.

— Защо искаш да ме видиш?

— Има една работа.

Настъпи тишина, прекъсвана само от караницата между два папагала.

— За иранците?

Мехрак кимна.

— Организирана от ВЕВАК?

— Да.

Човек като Сокола не убеждаваш, нито прилъгваш. Просто няма смисъл. Трябва да му кажеш каква е работата, а след това да го оставиш сам да вземе решение дали ще я поеме, или не.

Мехрак от години следеше неговата кариера. Понякога за нея се появяваше нещо в пресата, но по-често легендите се разпространяваха от ухо на ухо сред хората, които правеха политика с помощта на терора в Близкия изток. Според Мехрак с годините историите за изпълненията на Сокола бяха поуцрасени, но все пак той имаше на своя сметка повече успешни терористични акции от всеки друг майстор на този кървав занаят в региона. За три години беше най-издирваният от Мосад човек, а малцина преживяват подобна оценка. Когато поискаше, можеше да потъне обратно в мрака, да изчезне от повърхността на планетата, така че никой да не е сигурен дали е жив, или мъртъв.

Мехрак беше чел някъде, че когато срещнеш човек, на когото си се възхищавал с години, винаги настъпва известно разочарование: човекът се оказва по-дребен или по-обикновен, отколкото си очаквал. Реши, че това не важи за Сокола. Подобно на скала, той излъчваше гранитна твърдост, което говореше за неумолимата му решимост. Не беше висок — най-много метър и седемдесет и пет и вероятно тежеше не повече от седемдесет килограма. Доколкото Мехрак можеше да

прецени обаче, това бяха само мускули без нито грам тлъстина. Носът му беше дълъг и прав като кама, а близко разположените му очи бяха засенчени от надвиснало умислено чело.

— Нека отгатна — каза Ахмед, като прехвърли кафената чашка от едната в другата ръка, но все още, без да отпие. — Самолет.

Точно този ум като бръснач спасяваше Сокола през годините, докато толкова други терористи бяха убити или заловени. Той можеше да вижда неща, които другите не можеха.

— Защо мислиш така?

Ахмед вдигна рамене.

— Нали си от ВЕВАК. Американците току-що свалиха едни ирански „Еърбъс“, превозващ стотици невинни. Твърдят, че било нещастен случай. Но не могат да очакват от нас да повярваме на тази поредна лъжа, с която се опитват да омотават нашите народи. Иранците не могат просто да си седят и да оставят това произшествие ненаказано. Какво ни учи Пророкът? „Живот за живот, око за око, ухо за ухо, зъб за зъб...“

Замълча, продължаваше да си играе с чашката кафе.

— Кой сме ние, че да тръгваме срещу думите на Корана? Око за око, значи самолет за самолет.

— Точно така...

— Въпросът е как ще го направите. Ако ВЕВАК смяташе, че разполага с възможностите да извърши операцията, тогава със сигурност вече щеше да се работи по въпроса. Ако имахте къртица на някое летище, която да вмъкне бомба в някой самолет, вече да сте го направили. Обаче тези неща не са лесни. Затова сте се сетили за мен. Прав ли съм?

Мехрак кимна.

— Да, американски самолет. Където и да е по света. Това няма значение. Но трябва да е пътнически и с много хора на борда. Това е желанието на президента.

— И искате аз да го свърша вместо вас.

— Няма кой друг.

Ахмед прие думите не като комплимент, а като просто установяване на факта.

— Но аз се оттеглих.

За миг Мехрак се отчая. „Да не би да съм чул погрешно? — запита се. — Може би Сокола наистина се е оттеглил и сега живее в мир и самота. Значи вече не е на разположение за операции. Ако е така...“ Сърцето му блъскаше, докато обмисляше очертаващите се възможности. Да се върне с празни ръце в Техеран щеше да е пълно унижение. А може би и по-лошо.

Смъртна присъда.

Президентът беше решил, че на всяка цена трябва да бъде свален пътнически самолет.

А Мехрак беше човекът, който трябваше да го осъществи.

— От тероризма — продължи Ахмед и на лицето му започна да се изписва тънка усмивчица, — но не и от бизнеса.

Иранецът също се усмихна. През няколкото секунди между изреченията обмисляше дали няма някой друг, на когото да се възложи работата, и дали да не се опита той лично, ако се наложи. Но не. Сокола беше единственият човек, който можеше да им осигури американски самолет. Може би имаше още някой с подобен опит. И дори може би с неговите умения. Но никой не съчетаваше и двете.

— Ще го направиш?

— Срещу заплащане.

Мехрак направи пауза. Беше упълномощен да предложи до 300000 долара, но би направил грешка, ако започне от тази цифра. В края на краищата бяха в сук. В сук се очаква да се пазариш.

— Президентът ще ти плати 200000 долара — каза той. — В брой или преведени по посочена от теб банкова сметка.

Ахмед най-накрая отпи от кафето.

— Не искам да се пазаря. Кажи ми последната си оферта и ще ти дам отговора си.

— 300000.

— С колко време ще разполагам?

— До Коледа.

За пръв път на Мехрак му се стори, че забелязва по лицето на Сокола проблясък на чувства. Гранитът леко се отмести, докато той осмисляше думите.

— Не ми се дава много време.

— За да е резултатно, отмъщението трябва да е бързо.

— Това усложнява работата — каза Ахмед. — Самолетът... изисква най-щателно планиране.

— Коледа — настоя Мехрак. — Така иска президентът.

— Тогава 400000 — каза Ахмед. — Ще има повече разходи, защото всички ще трябва да работят бързо. — Допи кафето на една глътка. — Обаче работата може да бъде свършена.

Мехрак си позволи още една усмивка. Сокола беше съгласен и само това имаше значение. Може и да излезеше 100000 повече от първоначалните предвиждания, но това нямаше голямо значение. Той можеше да убеди шефовете, че цената е разумна. Всичко, което имаше значение, беше самолетът да падне.

— Лично ще се погрижа за всичко — каза той.

Ахмед взе един лист и му го подаде. На него беше написано наименованието на инженерна фирма в Гент, Белгия.

— Поръчай от тях двадесет и осем прецизни струга. Общата сума на поръчката ще е 400000 долара. Вероятно няма нужда да казвам, че те никога няма да бъдат доставени. Парите ще дойдат при мен, но ти няма защо да знаеш подробностите. Аз работя в пълна тайна. Парите трябва да бъдат преведени още утре, веднага щом банките започнат работа. Повече няма да чуеш за мен, а и ти също не трябва да търсиш връзка с мен, по каквата и да е причина. Един самолет ще катастрофира преди Коледа и това ще е моята част от сделката.

Мехрак стана.

— Мога ли да попитам... как?

— Винаги има начин — отговори Ахмед.

Мехрак беше сигурен, че усети в тона на Сокола отсенки на удоволствие.

— Мислят си, че системите им са свършени, но те винаги са мислили така — продължи Ахмед. — Обаче истината е, че ежедневно хиляди самолети летят насам-натам между стотици летища. В една толкова широка мрежа винаги ще се намери пробойна, през която един решителен човек може да се промъкне. Някога срещнах един от ИРА в тренировъчните лагери, които имаха в Либия. Та той го изрази по следния начин: „Те трябва да имат късмет през цялото време, а ние само веднъж“. И ние ще имаме... обаче късметът няма да има нищо общо с това.

— И американците ще разберат, че това е отмъщение за нападението им срещу нашия самолет.

Ахмед кимна.

— Ние няма да поемаме отговорност, но ще бъде разгласено.

— Как?

— Не се тревожи. Вече съм се погрижил за всичко. Знаех, че скоро ще се обърнете към мен, така че вече се работи по въпроса.

14.

13 ноември

Главната квартира на ЦРУ, Лангли

Бил Хортън гледаше документите на писалището си. Бяха три комплекта, разделени по категории. Едните описваха подробно свалянето на иранския „Еърбъс“ и яростната реакция из Близкия изток заради станалото. Другият комплект му предлагаше последните данни по кризата с четиримата взети за заложници в Бейрут американци. Третата купчинка предлагаше обобщение на случващото се в Близкия изток: обичайната сбирка от отвличания, войни, преврати и революции, които характеризираха ежедневието в този затънал в невежество регион.

Отпи глътка вода. Обичаше да чете информацията и често оставаше до късно в работата. Отнасяше друга купчина вкъщи и я преглеждаше, докато вечеряше затоплено в микровълновата фурна парче пица с чаша бренди, преди да си легне. В Агенцията имаше множество началници, които настояваха, че полевата работа е сърцевината на тяхната дейност. И с педантична настойтелност доказваха, че само там, на място, можеш да направиш реалистична оценка на предизвикателствата и възможностите, които предлага всяка ситуация. Те всъщност прекарваха живота си в самолетите и навъртаха повече въздушни мили и от стюардеса на „Юнайтед Еърлайнс“.

Бил Хортън предполагаше, че това се дължи на желанието им да избягат от жените и децата си. Той винаги казваше, че истинската работа се върши тук, в Главната квартира. Именно хората, които четяха документите, хора, пренебрежително наричани от полевите агенти „чантаджии“, осъществяваха големите пробиви. Същността на разузнаването е анализът, а останалото са просто данни. Само ако имаш възможност да преглеждаш всички доклади, идващи от различните краища на света, можеш да започнеш да правиш връзки, да събираш отделните подробности, които позволяват на цялата история да излезе на светло. Полевият агент никога не може да направи това. Той е твърде близо до непосредствените действия. Трябва да се

отдръпнеш назад, да направиш оценка на докладите от десетки страни, преди да разплетеш някой заговор, да откриеш тенденция или началото на революция.

А за да направиш това, трябва да изчетеш всички доклади.

Това според Хортън беше единственият начин да си сигурен, че не си пропуснал нещо.

Беше прегледал първо документите за Бейрут. Тримата му агенти вече бяха пристигнали там, но беше твърде рано да очаква от тях някакви резултати. Въпреки че правителството никога не би го признало пред медиите, най-добрият отговор на взимането на зложници е забавянето. Липсата на новини винаги е добра новина. Знаеше от опит, че Хамас ще държи зложниците седмици, месеци и дори година, ако се наложи. Заплахите, че ще бъдат убити, идваха и си отиваха, без да се предприемат някакви действия. През това време медиите щяха да минат на други теми. Така Агенцията щеше да получи простор да диша и действа. Тогава можеха да нанесат удар.

Точно в момента историята още пареше. Вестниците бяха пълни с интервюта от родните места на отвлечените и биографични бележки за тях. Пунктът на ЦРУ в Бейрут получаваше десетки доклади с предположения къде може да ги крият. Това трябваше да се очаква. Хиляди долари се предлагаха на шпиони и информатори, а подобни пари винаги привличаха рояци предприемчиви типове: бизнесмените на терора, които щяха да използват от всяко кафене и сук в Бейрут с твърдението, че знаят нещо. Всички щяха да бъдат грижливо проверени. Ако попаднеш на следата на някой зложник, това неизменно ставаше, защото някой от пазачите или шофьорите решава, че има нужда от парите, които може да изкара, като стане информатор. Но на този етап беше невероятно да се появи истинска следа. Може да минат седмици и дори месеци, преди да направиш пробив. Дотогава зложниците ще трябва да чакат.

Хортън беше по-разтревожен от докладите, които идваха от Иран.

Историята за свалянето на еърбъса беше изчезнала от вестникарските страници. Може би защото вестниците не искаха да се занимават прекалено дълго с нещо, което очевидно беше ужасна грешка в преценката на военноморския флот на САЩ. „Проклети да сте — каза си Хортън, докато преглеждаше последните информации от

Техеран. — Ако се е налагало да свалите пътнически самолет, не можяхте ли да уцелите някой германски или британски? На хора, които могат да разберат, че понякога стават грешки. Ако има страна на света, която не искаме да остане с впечатление, че е нападната, това е Иран. Обаче на — свалихме един от техните самолети.“

От посолството в Дубай, където се бяха пренесли служителите, след като посолството на Щатите в Техеран беше затворено, бяха изпратили два доклада. Първият описваше засилващите се демонстрации и протести в иранската столица срещу онова, което там се определяше като „непредизвикано американско нападение“. Обичайните екстремисти предизвикваха антиамерикански чувства, но докладът предупреждаваше, че случилото се, изглежда, е разбунило масите. Обикновените иранци се чувстват под обсада, пишеше в него. Те са във война с Ирак, а сега са изправени срещу САЩ и всичките им съюзници по света. Готови са да захаят като притиснато в ъгъла животно. И точно това ги прави опасни.

Вторият доклад описваше реакциите в правителствените кръгове. В него се признаваше, че източниците се скърпени и че това не е пълна картина на настроенята сред управляващия елит в Техеран. Но и този анализ твърдеше същото. В него пишеше, че войната с Ирак е стигнала до задънена улица. Привеждаше се доводът, че въпреки жертвата на хиляди млади хора, иранците не са успели да запазят границата си. Че не разполагат със сили, за да проведат смазваща атака срещу Ирак. Имало някаква вероятност иракчаните да се уморят от ежедневното клане на фронтовата линия, но тя била слаба. Истинската тревога била, че иракчаните ще поканят сирийците, йорданците и може би дори египтяните да сключат регионален съюз за война на арабите срещу персийците. Иранското ръководство смятало, че това може да се случи единствено с американска помощ. Те вече смятали Саддам Хюсеин за американска пионка. Сред управляващата върхушка се чували гласове, че свалянето на самолета е само прелюдия към по-широко вдъхновено от Америка нападение срещу Иран.

„Опасни времена — помисли си Хортън. — Трябва да убедим иранците, че станалото е грешка.“

Но как можеш да разговаряш със страна, която не иска да те слуша?

Имаше и един доклад от човек, известен само като Персийската къртица. Беше най-отдолу на купчинката листове. Къртицата беше толкова секретна, че дори Хортън не знаеше истинското му име. Сигурно беше служител в иранското Министерство на отбраната. Бил завербуван през 1984 г. от Стивън Бери, агент, базиран в Техеран преди свалянето на шаха, и поддържаше връзки със служителите и дипломатите, които бяха преминали от единия режим към следващия, без в задълженията им да настъпят големи промени. Да имаш каквато и да е къртица в иранския режим беше толкова опасно, че само Бери знаеше истинското име на мъжа. Неговите съобщения се съдържаха в един редовно обновяван градинарски бюлетин, който се изпращаше на градинарско сдружение със седалище в Базел, Швейцария, където се дешифрираха. Обаче през 1987 г. Бери беше убит при опит да преведе един източногермански дезертър през границата със Западна Германия. Той се оказа последният агент на ЦРУ, който умря на тази граница, преди стената да рухне. И сега вече никой не знаеше кой е Къртицата.

Или поне кой твърди, че е.

Повечето запознати със случая отхвърляха Персийската къртица като измама. Плащането, 1000 долара на месец, се извършваше анонимно с помощта на компания — параван на ЦРУ до един братовчед, живеещ в Сантандер, Испания. Малцината в Агенцията, които знаеха за Къртицата, предполагаха, че това е измама от страна на Бери, за да си допълва заплатата. И твърдяха, че вдовицата му продължава да прибира парите. Много от полевите агенти правеха този номер: фабрикуваха лъжливи източници и пренасочваха редовното им заплащане към собствените си банкови сметки. Бери беше един от най-дивите и най-безотговорни полеви агенти, работили за Агенцията, и всъщност бе загинал точно затова. И със сигурност беше способен да организира подобна шмекерия. Повечето хора смятаха, че бюлетините са фалшификати, които някой измисля в Испания за десетина минути, като в замяна получава прилично заплащане. Ако зависеше от тях, плащанията вече да са прекратени.

Но Хортън не мислеше така.

През всички тези години редовно четеше докладите. Те винаги се оказваха необичайно точни.

Не че предсказваха събитията. Според него Къртицата беше служител на средно или на по-високо равнище. Не беше във върховете на управлението, но беше достатъчно близо, за да дочува разговори и клюки. В докладите му имаше доста излишни неща, но ако ги преровиш внимателно, можеше да откриеш необработен диамант.

Като днес.

„Носят се слухове, че в отговор на свалянето на иранския самолет ще бъде организирано свалянето на американски самолет без оглед на броя на убитите — пишеше непознатият. — Плановете вече са изготвени.“

Хортън спря да чете и отпи още една глътка студена вода.

Американски пътнически самолет?

За миг се запита дали това е наистина възможно.

През последните няколко години сигурността на гражданските полети беше значително подобрена. Летищата бяха оборудвани със скенери и пазачи. Самоличността на пътниците се проверяваше два пъти, преди да бъдат допуснати на борда на самолета. Смяташе се, че сега самолетите са неуязвими.

Обаче има един урок, който всеки научава още в началото на разузнаваческия занаят.

Нищо не е сто процента сигурно.

Хортън посегна за бележника си и написа с нечетливия си почерк:

„Всички полеви агенти по света да бъдат вдигнати по тревога и да следят за възможна атака срещу американски пътнически самолет.“

В края на краищата Къртицата и преди се беше оказвал прав. Нищо чудно и този път да не грешеше.

15.

14 ноември

Лондон

На Сам му се стори, че Майкъл Боаз не е остарял и с един ден. Бяха минали няколко години, откакто не го беше виждал, но преди това прекараха заедно пет години в един екип за мокри поръчки, който преследваше най-търсените палестински терористи. Отстраняваха ги един по един.

Трима от членовете на екипа бяха умрели, Сам напусна Мосад и само Майкъл беше останал на служба. До този момент.

— Чуй сега този — каза Майкъл, докато гледаше седналия от другата страна на бюрото Сам. — Президентът Буш вика шефа на ЦРУ и пита: А бе как става така, че евреите знаят всичко преди нас? — Шефът на ЦРУ отговаря: Евреите имат един израз: *Vus titzuch?* — По дяволите, какво значи това? — Господин президент, това горе-долу означава „какво става?“. Просто се питат едни други и затова знаят всичко. — Президентът решава да се дегизира и да провери дали е вярно. Преоблича се като ортодоксален евреин с черна шапка, брада, дълго черно палто и тайно излита в необозначен самолет за Ню Йорк. Там се качва на цивилна кола и слиза в най-еврейския квартал в Бруклин. Скоро се появява дребен възрастен човек, едва тътри крака. Президентът се приближава към него и прошепва: *Vus titzuch?* — Както винаги, преди да стигне до кулминацията, Майкъл направи пауза. — И старецът му отвърща шепнешком: Буш е в Бруклин.

Сам се засмя.

„Всички имахме различни начини за справяне с напрежението, докато работехме в Мосад — помисли си. — Някои пиеха, други тичаха след жени, а аз бях обсебен от магазин за антики, който първоначално беше замислен като прикритие, и трудно връзвах двата края, което си е така и досега. Всичко това беше начин за скриване на онова, с което всеки ден си изкарвахме хляба.“

А Майкъл разказваше вицове с непоколебимата решителност на седемгодишен.

„Изглежда, му е помогнало“, заключи Сам.

— Напуснах — заяви неочаквано Майкъл.

Сам не каза нищо. Обаждането беше като гръм от ясно небе. Майкъл звънна, каза, че минава през Лондон, и предложи да мине за по кафе. Разбира се, покани го Сам. Магазинът си е на старото място. Ела веднага, щом можеш.

— Мосад?

„Първо в магазина ми се появява това момиче, Орла. После Майкъл, като призрак от миналото. Възможно ли е да са свързани по някакъв начин — запита се Сам. — Има ли нещо, което не схващам?“

Отблъсна тази мисъл.

Беше обучен да подозира всички, но не и Майкъл. Не. Той му беше близък като брат.

— Преди половин година — каза Майкъл.

— Защо? — не се стърпя Сам.

Но щом зададе въпроса, разбра отговора. Има си определено количество месо, което един човек може да метне в месомелачката. „Ние убиваме тях, те убиват нас, после ние пак тях. Това продължава до безкрай и изглежда, никой не може да промени нищо. Може би убиването на поредния терорист ще донесе промяна, но след известно време преставаш да го вярваш.“

— Дойде ми до гуша — каза Майкъл небрежно. — След като изпълнихме мисията си, престанаха да ме ценят. В Мосад е така. Смятат, че имаш най-много пет-шест добри години, и щом ги изразходваш, те захвърлят. Задачите започнаха да стават все по-незначителни. Ако бях останал още малко, щяха да ми възлагат ремонта на климатиците.

— И какво правиш сега?

— Същото като всички — обясни Майкъл. — Работя на свободна практика.

Сам знаеше всичко това много добре. Беше минал по същия път: беше се заемал с трудни разследвания, които от време на време ставаха достъпни за малкия брой бивши агенти на Мосад, минали на свободна практика. Така се забърка в мистерията с Макс Робъртсън. След това беше поел още няколко разследвания, но нито едно от тях нямаше същото експлозивно въздействие. Истината беше, че не можеше да се надява да изкарва достатъчно пари от търговията с антики, за да

издържа себе си и семейството си в Израел. Във всеки случай все още не. Въпреки това се държеше колкото може повече настрана от този свят. Там се плащаше добре, но за това си имаше уважителна причина. Клиентите очакваха да рискуваш живота си. А ако започнат да стрелят често-често по теб, все някога един от куршумите ще улучи целта.

— Сам, имам нужда от помощ.

— Каква е задачата?

За част от секундата Майкъл замълча и Сам беше сигурен, че преценява колко да разкрие.

— Изгребваме Съветския съюз. Или по-точно онова, което е останало от него — каза Майкъл. — На пазара излизат петролни кладенци, златни мини, какво ли не. Няма да повярваш какви са размерите.

— Обаче ги продават на руснаци, нали?

— Точно така — съгласи се Майкъл. — Обаче в Русия все още са останали неколцина евреи, въпреки онова, което им причиниха съветските копелета. Работим с неколцина инвеститори от Тел Авив. Те намират парите, а ние подходящите хора в Русия, които да купят петролните кладенци и златните мини. Така всички са доволни.

— Не може да са чак толкова щастливи.

— Защо?

— Ако бяха, нямаше да наемат убийци.

Майкъл се усмихна.

— Сам, ти винаги си бил най-бързият сред нас, затова остана жив толкова време. Работата е корава, няма да го крия. Цялата страна се разпадна и парчетата просто чакат да ги вземат.

— Не ме интересува.

— Това е шансът на живота ти.

Сам се усмихна.

— Ако някой ми беше давал по един паунд за всеки от онези, които ми убягнаха...

Майкъл се изправи. Сам видя разочарованието на лицето му. „Не е имал истинска нужда от мен в екипа — прецени Сам. — Ако парите са толкова добри, колкото ги описва, щеше да има достатъчно кандидати да свършат работата.“ Беше се обадил, защото искаше да има около себе си някоя стара муцуна, човек, с когото да се чувства добре.

— Ако си промениш мнението, звъни ми — каза Майкъл, докато си стискаха ръцете за довиждане.

— Опитвам се да не се забърквам в тази игра.

— Сам, тя е в кръвта ти — каза Майкъл — и никога няма да те остави.

Докато го гледаше как крачи по улицата, Сам се замисли за истината в думите му. Липсваше му приливът на адреналина, това беше вярно. Тайнствеността и предизвикателствата също. Но не изпитваше носталгия по усещането за смъртност, което те следва като сянка в тази игра.

„Антикварите не изкарват много пари — реши Сам, — но много рядко ги убиват.“

— Мисля, че открих нещо — каза Орла.

— Какво?

— Един Линке — отговори Орла. — Оригиналнен.

Сам предпазливо кимна. Май търговията с антики все пак не беше толкова скучна.

— Къде?

Тя въздъхна.

— Точно това е проблемът.

16.

14 ноември

Бейрут, Ливан

Дан Фоли беше тих човек с прошарена коса, но това не го състаряваше. Кожата му беше гладка, а усмивката спокойна. „За човек, който от три години ръководи бюрото на ЦРУ в Бейрут, изглежда в добра форма“ — помисли Джим Прентис. Повечето хора на негово място щяха да са си изгризали ноктите и да са си оскубали косите. Обаче Фоли имаше вид на човек, който може да поглъща напрежението така, както гъбата попива вода.

Все едно нищо не го засяга.

Дори ставащото.

Фоли цял живот беше служил в Агенцията. Някои от момчетата, които постъпваха при тях, първо бяха изкарвали няколко години в армията. Други идваха след няколко години в бизнеса. Обаче Фоли беше започнал работа в ЦРУ веднага след Харвард. Баща му беше дипломат, завършил кариерата си като заместник-посланик в Испания, и Фоли бе имал избор между Държавния департамент и Агенцията. Беше избрал нея, защото не е нужно да носиш вратовръзка през цялото време. Освен това нямаш определено работно време.

— Въпросът е, че нямаме никаква представа къде ги държат — каза той със спокоен и сдържан глас. — Нямаме дори следа, която да води към някаква следа...

Екипът, с други думи Джим Прентис, Скот Валентин и Бен Ханолд, беше кацнал на бейрутското летище „Рафик Харири“ късно снощи след полет, който ги отведе първо в Рим, а оттам се прехвърлиха на самолета за Бейрут. От летището ги откараха в апартамент, който Агенцията наемаше в една кооперация в дипломатическия квартал Баабда. Тази сутрин извървяха за десет минути разстоянието от апартамента до бюрото, което се намираше на дискретно разстояние от силно охраняваното американско посолство — на третия етаж на обикновена делова сграда под една туристическа агенция и над някакво бюро за структурно инженерство. „Те може също да са

прикрития на чужди разузнавания“, пошегува се Джим, докато оглеждаха табелките във фоайето. В нито един от офисите не кипеше трескава дейност.

Дан Фоли ги прие веднага и ги покани в личния си кабинет. „Не се радва да ни види“, забеляза Джим и разменените с Бен и Скот погледи потвърдиха впечатлението му. Бяха очаквали подобно нещо. Всеки в Агенцията защитаваше своята полянка яростно като животно маркираната си територия. Нямаше съмнение, че що се отнася до Фоли, той смяташе откриването на заложниците за своя работа. Последното, от което имаше нужда, беше да пристигнат трима юнаци от Главната квартира и да му казват какво да прави. Трябваше да предположат, че той ще иска да се провалят. „Обзалагам се, че би предпочел да намерят заложниците мъртви в пристанището, отколкото да ги спасим ние“ — беше се пошегувал Джим, докато се качваха с асансьора на третия етаж.

— Няма ли информатори? — попита сега.

— Напротив, стотици — отговори Фоли. — Тук е Бейрут. Понякога дори на плъховете им писва от тукашния морал. Но досега не е изскочило нищо.

— Очакваше ли се подобно нещо? — попита Бен. — Някакви приказки, които да подсказват отвличанията? Нещо, което да сочи, че Хамас са готвили подобно изпълнение?

— Нищо подобно не сме чули.

— И каква с оценката ти? — намеси се Скот.

Фоли се замисли за миг, после каза:

— Има две възможности. Те имат две искания. За затворниците и за пари. Може да е само заради едното.

— Че няма Хамас има нужда от пари? — попита Сам.

— Разбира се. Операцията, която провеждат в тази страна, е скъпа. Откакто започна гражданската война, икономиката рухна напълно. Вече никой не върти търговия, така че изнудването за пари срещу защита вече не носи сумите, с които бяха свикнали.

— Мислех, че иранците ги финансират.

— Отчасти — отговори Фоли. — Но и те не разполагат с бездънна яма. А и си имат собствени проблеми.

— Може да е заради затворниците — отбеляза Скот.

— Разбира се — потвърди Фоли. — Прегледахме имената на типовете, които искат от Израел да освободи. Повечето са изпълнители с нисък ранг, фронтово пушечно месо, хванати по време на акция. На никой не му пука дали са застреляни, или заловени. Но сред тях има и няколко важни клечки.

— Кой? — попита Бен.

Забеляза как Фоли се поколеба колко информация да разкрие и колко да запази за себе си.

— Има един тип, Махер Хусами. Преди не бяхме чували за него, но излезе, че е един от главните организатори на финансирането на Хамас. Знае къде са всички банкови сметки. Израелците изстискаха част от информацията от него, но не цялата. Има и един друг, Бани Ершаид. Той се занимава с контрабанда на оръжие. Поддържа връзки с руснаците, китайците, либийците и дори ИРА във Великобритания. Осигурява всички оръжия, от които Хамас има нужда. Познава контрабандните маршрути и местата, където трябва да отидеш, за да купиш екипировка последна дума на техниката, знае дори цените. Предполагам, че всъщност искат да измъкнат тези двамата.

— Някаква идея къде ги държат? — попита Бен.

— Както вече казах, нямаме дори следи...

— Обаче техниките...

— Както добре знаете, техниките при взимането на заложници са добре отработени — прекъсна го Фоли. — Не е голяма философия. Разполагаш с мрежа от тайни убежища и местиш заложниците от място на място. Обикновено се прави на всеки двадесет и четири часа. Използват отдалечени къщи и ограничаваш информацията до колкото може по-малък кръг хора.

— Докато никой не пропее...

— Точно така — потвърди Фоли. — Но дори да се случи, вероятно ще е прекалено късно.

— И никой не е проговорил досега?

— Много хора говорят, но няма нищо съществено.

— Тогава как можем да се сдобием със следа, по дяволите? — възкликна Джим.

— С подкуп — отговори Фоли. — Трябва да намерим човек, който много се нуждае от пари и е готов да говори. Този човек няма да дойде сам при нас. Ние трябва идем при него.

— И?

— Работим по въпроса — отговори Фоли, без да се мъчи да прикрие раздразнението си. — Ако смятате, че можете да се справите по-добре, заповядайте. Повярвайте, никой няма да се зарадва повече от мен, ако успеем да измъкнем заложниците.

Джим се изправи, за да си вървят, Скот и Бен го последваха.

— Съжалявам, че не мога да ви помогна повече — каза Фоли.

Джим кимна. Тримата слязоха по стълбите до фойето, излязоха на улицата, завиха наляво и тръгнаха към апартамента.

— Има нещо, което не ни казва — обади се Джим.

— Никой не обича да му пращат хора от Главната квартира — каза Скот. — Пък и ние не очаквахме да ни се зарадва.

— Не е това. — Джим тръсна глава. — Нещо друго е.

17.

14 ноември

Бейрут

Ахмед не обичаше и никога не беше обичал Бейрут.

Знаеше, че го наричат Париж на Близкия изток — поне преди гражданската война да започне да обезобразява лицето на града.

„Обаче — мислеше си той, докато крачеше по главния булевард към квартал Баабда. — Париж също не го обичам.“ В Париж също имаше нещо прекалено самодоволно и лъскаво. Той предпочиташе Германия или Британия с техните по-грубовати улици и прями люде. Обаче най-добре се чувстваше в Дамаск, Аман и Багдад.

Това бяха места, където човек можеше да се изгуби.

Ако е нужно — и завинаги.

Продължаваше да мисли за вчерашното посещение на Мехрак. Премисляше всичко отново и отново, тревожеше се за всяка подробност, както нравеше винаги, когато се заемаше с нова задача. След като Мехрак си тръгна, той уреди кола с шофьор, който през нощта да го закара в Бейрут. Беше рисковано да лети повече, отколкото се налага. Вероятно повечето разузнавателни агенции вече бяха започнали да го омаловажават, но знаеше, че все още е в списъка на най-издирваните на Мосад. А те имаха агенти във всички летища в Близкия изток и наблюдаваха пътниците. Автобусите между двата града бяха по-сигурни, но пък бяха неудобни. Затова Ахмед поддържаше климатизиран мерцедес, в който имаше достатъчно място отзад, за да може да спи, докато се придвижва из Близкия изток. 400000 долара бяха добра цена, каза си той, а свалянето на американски самолет бездруго щеше да е удоволствие. Трябваше да изчака няколко дни, за да се увери, че парите са преведени, преди да започне конкретната подготовка. Не можеше да е сигурен за Мехрак. Може би той наистина действаше на свободна практика, защото вероятно не се ползваше с пълната подкрепа на ВЕВАК, както твърдеше. От друга страна, иранската разузнавателна агенция неохотно би признала, че не може сама да свърши работата. Наемането на

Сокола беше признание за неспособност. Едва когато парите пристигнеха, можеше да е сигурен, че задачата е действителна.

В края на краищата — той се усмихна — парите никога не лъжат.

Американският самолет пък беше истинско предизвикателство. Вярно, че стотици кръстосваха небесата, а простото унищожаване на машината беше много по-лесно от отвличането ѝ. Той седна в едно кафене, поръча си кафе и започна да нахвърля възможностите си върху лист хартия. Дали може да се използва ракета земя — въздух? Имаше достатъчно в Афганистан, както и хора, умеещи да боравят с тях. Ако избереш летище с недобре организирана охрана, например в някоя африканска държава, можеш да разположиш човек на километър и половина от пистата, за да изстреля ракетата, когато самолетът се отлепи и е вече около минута във въздуха.

Беше разговарял с връзката си в ИРА за подобно нападение и знаеше, че ирландците са проучвали възможностите за ракетна атака на летище „Хийтроу“. Накрая обаче решили, че рисковете са прекалено големи, тъй като кордоните на охраната са прекалено плътни, а освен това шансовете ракетата да улучи самолета и да причини достатъчно големи повреди, та той да падне, са три към едно. Истината беше, че ракетите бяха създадени за сваляне на хеликоптери и изстребители в близък бой, а не на боинги, които са вече на три хиляди метра височина. Обаче в град като Фрийтаун в Сиера Леоне или Бразавил в Конго това можеше да се направи. Ако успееш да намери точния човек с подходящото оборудване. И американска авиокомпания, достатъчно глупава да лети до някой от тези градове.

Отпи глътка кафе.

„Механическа повреда“, отбеляза на листа.

Нито един самолет не е в пълна безопасност във въздуха, независимо какви ги разправят производителите. При хилядите движещи се части нещо винаги може да се обърка. Двигателите са уязвими за повреди. Ако избереш самолет с два двигателя, например „Боинг 737“ или „Еърбъс 300“, можеш да нагласиш нещата така, че и двата да откажат. Ако се случи над открито море без възможност за аварийно кацане, това може да види сметката на самолета. Другата възможност е да повредиш хидравликата. Ако успееш да намериш начин да отслабиш тръбите, които свързват пилотската кабина със задкрилките и опашните кормила, тогава може би ще успееш да

нагласиш катастрофа при излитането. Тук въпросът е да откриеш подходящия човек, с когото да поговориш. Някой, който знае с подробности как работи всеки самолет и който да може да те вмъкне в хангара по поддръжката, където да направиш нужните промени. Ахмед продължи да драска по листа. Щеше да е по-добре, ако стане извън САЩ. На някое място, където американските самолети редовно презареждат, но също така имат достатъчно доверие на местните техници, за да им позволяват да ги преглеждат и ремонтират. Може би Кипър? Или Мадрид. Там имаше достатъчно араби и ако успееше да намери подходящия човек, бе напълно възможно.

Проблемът беше, че не може да си сигурен в успеха. Пилотът може да забележи механичните проблеми още преди самолетът да е излетял. Ако отмени полета, тогава цялата ти работа е отишла нахалост. Дори ако „повредата“ не бъде забелязана, съществува вероятност нещо да се прецака. Или пилотът да намери начин да приземи безопасно самолета.

Освен това катастрофата може да бъде отметната като нещастен случай.

А иранците не искаха това.

Не искаха за станалото да бъдат обвинени „Боинг“ или „Еърбъс“.

Искаха светът да узнае, че става дума за отмъщение. И плащаха точно за това.

„Бомба“, написа той на листа.

И лекичко се усмихна.

Бомбата винаги е била най-добрият начин да свалиш самолет.

Въпросът е как да я вкараш в самолета. И как ще я взривиш, когато вече е на борда.

Някои от най-добрите мозъци на блискоизточния тероризъм от години работеха по въпроса как да се вмъкне бомба в самолет. Ахмед лично познаваше мнозина от тях. Някои дори беше обучавал. Имаше много малко неща за конструирането и криенето на бомби, които да не знае.

Намирането на бомбата не беше проблем. Трябва да познаваш подходящите хора, но когато знаеш къде да търсиш, това не е затруднение.

А ако не стане, винаги можеш да я направиш сам. Бомбата се състои от „Семтекс“^[1] и детонатор. В това няма нищо сложно.

Ахмед беше отблизо запознат с историята на взривяването на самолети. Дори би могъл да се похвали, че е един от нейните автори. Освен това знаеше, че подобно на повечето неща в живота, то е трудно, отколкото изглежда отстрани. Хората си мислят, че просто трябва да предизвикаш взрив в самолета, за да падне. Обаче модерните самолети са построени така, че отговарят на точни стандарти за безопасност. Машината може да понесе вибрациите от гръмотевични бури и турбуленции, да оцелее в екстремни студове и горещини и да отмине с презрение повечето механични повреди.

Ахмед вече правеше наум преглед на историята и си водеше бележки. През 1970 г. Народният фронт за освобождение на Палестина дебютира във висшата лига на международния тероризъм, като заложил бомби в два европейски самолета. Първият беше полет на „Аустриан Еърлайнс“ от Виена. Бомбата избухна в багажното отделение на самолета, когато машината се намирала на 3000 метра височина, и направи шейсетсантиметрова дупка във фюзелажа, но пилотът след голяма борба успя да си възвърне контрола върху машината и да кацне аварийно във Франкфурт. Полетът на „Суис Еър“ от Франкфурт до Тел Авив не извади такъв късмет. Бомбата отново беше скрита в багажното отделение, но тази избухна, когато самолетът достигна 4500 метра височина. Отначало пилотът като че ли успява да стабилизира самолета, но след малко машината полита към земята и всичките четиридесет и седем души на борда загиват.

Две години по-късно същата група взема на прицел полет на „Ел Ал“ от Рим за Тел Авив със 140 души на борда. Бомбата избухва на 4500 метра височина, но пилотът съумява да обърне самолета и въпреки повредите по фюзелажа успява да кацне безопасно в Рим. По-късно разследването установява, че бомбата е вградена в магнетофон, носен от две млади англичанки. Дали им го двама млади араби в Рим, след като се сприятелили в едно барче, и доколкото полицията можа да определи, двете не бяха знаели нищо за атентата.

„Още един неуспех“, помисли Ахмед.

Същата година една млада бременна ирландка, Ан-Мари Мърфи, е спряна на „Хийтроу“ от охраната на „Ел Ал“ на гишето за регистрация. Намира се бомба, вградена в куфара ѝ. Оказва се, че куфарът ѝ е даден от бащата на нейното неродено дете, йорданец на Назар Хиндави. Казал ѝ да вземе самолета за Израел, където след

няколко дни щял да се присъедини към нея. По-късно се установява, че Хиндави е сирийски агент и се готвел да излети за Дамаск по времето, когато самолетът на Ан-Мари е трябвало да избухне някъде над Северна Франция.

Обаче самолетът не излита и бомбата не избухва.

Поредният провал.

Ако се теглеше чертата, излизаше, че от четири опита само един е успешен.

След това повечето блискоизточни терористични групи се отказаха от опитите да взривяват самолети.

Беше прекалено трудно.

— Ахмед!

Той вдигна поглед. Мъжът, който седеше до него, беше Хюсеин Гезайри. Ахмед не го харесваше повече от Бейрут, но пък той беше полезен посредник. След като започна гражданската война, Бейрут се превърна в един от главните световни центрове на контрабандата с наркотици. Открай време беше един от главните финансови центрове за региона, но сега капиталовите пазари бяха унищожени. Банкерите от „Голдман Сакс“ и „Дойче Банк“ не бяха склонни да летят до град, където цяла нощ еhti стрелба.

А това означаваше край на финансовия бизнес.

Обаче търговията с наркотици изискваше до голяма степен същите умения, поне според Ахмед. Покупка и продажба, уреждане на пратките, оценка на бъдещата реколта, цени и търсене — и най-вече пълна дискретност. Не беше изненадващо, че ливанците толкова бързо се преориентираха от търговия с акции и облигации към тази с наркотиците. Мнозина дори се погрижиха да сменят визитките си. В края на краищата „брокер“ подходеше добре и на двата вида търговия.

Ахмед уреждаше пратки хероин, произведен в афганските макови полета, да бъдат пренасяни по суша в Ирак, след това надолу в Сирия и оттам в Ливан.

Продаваше ги на различни посредници. В търговията с наркотици не бива да разчиташ само на един човек. Работата се разрастваше, защото американците, англичаните и германците имаха несекващ апетит за висококачествен хероин. Единственият проблем беше колко бързо можеш да го отгледаш, обработиш и изпратиш до

крайното му местоназначение. И разбира се, да внимаваш да не те хванат.

След като Хюсеин се отказа от тероризма, търговията с наркотици беше основното му занятие.

— Как си? — попита Ахмед, след като му поръча кафе.

Гезайри вдигна рамене. Имаше тъжни кафяви очи и уста, която сякаш беше вечно нацупена. Всеки път, когато се виждаха, Ахмед изпитваше съжаление към жена му и децата им. Приличаше на гневлив човек с огнен и невъздържан нрав. Раболепен с онези, които смята за важни, и жесток с тези, които смята за по-низши. Ахмед не би му се доверил повече, отколкото на безгласно животно. Обаче досега се беше оказвал полезен. Можеше да поема дневно по три килограма чист хероин и да се погрижи да стигнат до местоназначението си. Плащаше стоката по офшорни сметки в германски марки или швейцарски франкове и досега не беше пропуснал нито една вноска.

„Може и да не го харесвам, но като делови партньор не мога да го обвиня в нищо.

Ако въртях търговия само с хора, които харесвам, нямаше да имам много работа.“

— Откакто почна войната, животът стана труден.

— Дори за хора като теб?

Гезайри вдигна рамене, отпи глътка кафе и поиска от келнерката още една чаша вода. На челото му имаше капчици пот, въпреки че денят беше облачен и не можеше да се каже, че е горещо.

— Едва оцеляваме.

Ахмед не пренасяше наркотиците лично. Беше прекалено опасно, а той не беше човек, който би заменил удобствата в живота със затворническа килия. Контрабандата на наркотици беше опасен занаят. Навсякъде имаше войници и полицаи. Имаше и други търговци на наркотици. Всеки, който носеше килограм хероин, се превръщаше в мишена. Нямаше голяма разлика дали по петите ти е правителството, или някой конкурент, ако куршумът те уличи.

Затова Ахмед използваше мулета от Дамаск. Обикновено Това бяха млади мъже, от които половината пътуваха с велосипеди по второстепенните пътища и минаваха границата нощем. Другите използваха лодки, за да преплават незабелязано по вода. Досега никой от тях не беше залавян. Двамина бяха избягали със стоката. Единият

беше проследен и убит, другия още го издирваха. Иначе маршрутът беше безопасен. Наркотиците пристигаха навреме. Ежедневна доставка и в края на седмицата получаваше парите.

— Можеш ли да поемеш повече? — попита Ахмед.

Това беше целта на срещата им. Три килограма бяха добро количество и доларите се трупяха в офшорна сметка в Кипър, която Ахмед използваше, за да пере печалбите от търговията си. Обаче производството нарастваше. Сега, когато руснаците се изтегляха от Афганистан, все повече и повече площи се засаждаха с мак. Хероинът беше единственият износ, който носеше валута на страната. Войната между Ирак и Иран все още бушуваше яростно, което правеше маршрутите през двете страни още по-лесни. Ахмед знаеше, че може без проблем да доставя пет до шест килограма дневно. Единственото затруднение беше дали ще може да ги продава.

— Трудно е...

— Търсенето със сигурност е налице. Цените продължават да се качват.

— Изпращането на запад е много трудно — отговори Гезайри.

— Това, което ме интересува, е как прехвърляш наркотиците на запад.

Гезайри се огледа тревожно из кафенето, а гласът му спадна до шепот.

— ЦРУ.

Ахмед много рядко се изненадваше от каквото и да било. Често си беше казал, че това е една от характерните му черти, помогнали му да оцелее толкова дълго в една тъй опасна професия. Приемаше всичко, което дойде, справяше се спокойно с него, преценяваше всичко, преди да отговори. Никога не се паникьосваше, никога не действаше импулсивно и никога не поемаше повече рискове, отколкото се налагаше.

Но това... това наистина го изненада.

— ЦРУ?

— Чрез дипломатическата поща — обясни Гезайри.

Подобно на мнозина, Гезайри се беше погубил от желание да докаже на останалите колко е умен. Единственият начин да запазиш тайна е да не я кажеш никому. Но само малцина имаха самодисциплината, която налагаше това правило, а Гезайри очевидно

не беше сред тях. Знаеше кой е Ахмед, беше чувал всички истории и легенди и му се прииска да го впечатли.

— Така ли стига стоката на запад? — попита Ахмед.

Гезайри кимна.

— Дипломатическата поща заминава всяка вечер от Бейрут за Вашингтон. Минава през Франкфурт и Лондон. Обаче, тъй като чантата съдържа важни дипломатически документи, никой не я проверява.

— По дяволите — измърмори Ахмед. — Как...

— Първоначалният контакт беше осъществен от един наш партньор. Като всички, бюрото на ЦРУ в Бейрут има нужда от пари. Не получава достатъчно финансиране от Вашингтон и...

— Значи пренасят контрабандно наркотици, за да се финансират?

Гезайри кимна.

— Прибират паричките за себе си или ги използват за тайни операции?

Гезайри вдигна рамене.

— Откъде бих могъл да знам?

— Само им продаваш стоката?

— Слагаме я в чантата вместо тях.

— Лично ти?

Гезайри поклати глава и обясни:

— Изнасят я всяка вечер от посолството. На път за летището се отбиват в сграда, държана от наш партньор. Всяка вечер се използва различна сграда, за да се гарантира безопасността. Шофьорът знае на кой адрес да отиде. Стоката се слага в чантата, връща се, след което заминава за летището и я качват на самолета за Франкфурт.

— И никой не я докосва, докато не пристигне във Вашингтон?

— Нали ти казах, минава свободно през митническата проверка.

Ахмед подсвирна.

— Сам разбираш, че ако искаме да продаваме повече, това може да предизвика проблеми — продължи Гезайри. — В чантата с дипломатическата поща мястото е ограничено. — Той се изкиска. — Е, от време на време сигурно пъхат и по някой документ.

— Не си и помисляй за увеличаване — каза Ахмед. — Сделката е прекалено добра, за да я развалим, като вкараме повече стока в играта.

Остави няколко монети за кафетата, стана и закрачи по улицата.

„Когато не преставаш да задаваш въпроси — помисли си, — научаваш най-удивителни неща.“

[1] Чешко пластично взривно вещество, което от 1991 г. вече се обозначава с миризми, лесно откриваеми с портативни газови анализатори. — Б.пр. ↑

18.

14 ноември

Лондон

— И така, къде е този Линке? — попита Сам.

Орла се усмихна, после хвърли поглед към часовника. Наближаваше шест. Работното време бе до шест и тридесет, но Сам никога не затваряше, ако имаше клиент и дори ако някой вървеше по улицата и надничаше във витрините на антикварните магазини. Ако трябваше да свърши някоя работа в задната стаичка, оставяше лампите светнати и вратата отворена, в случай че някой мине. Но не и тази вечер. Валеше силно и ако се съдеше по вида на черните облаци, които се носеха над Темза, времето нямаше скоро да се оправи.

— Ще ти разкажа на по чаша бира — отговори тя.

Сам кимна.

— Дай ми пет минути.

„Ориндж Бруъри“ беше точно срещу магазина. Типичен лондонски пъб с дървена ламперия, приличен асортимент бира и нелоша кухня. Сам беше ходил там безброй пъти през годините, откакто живееше на Пимлико роуд. Вече не бяха останали много от старите пъбове толкова близо до Челси. Повечето бяха превърнати в коктейлбарове и ресторанти. „Трябва да оказваме подкрепа на малкото, които оцеляха“, казваше Сам.

Докато той заключи магазина, Орла вече се беше настанила в едно тихо ъгълче, а пред нея имаше две халби „Гинес“.

— И двете ли са за теб?

Тя поклати глава и плъзна едната към него.

Сам не обичаше много-много тази бира. Беше прекалено гъста и кисела за неговия вкус. Отпи една-две глътки и реши, че може да я изпие, преди да си поръча нещо друго.

— Е... — подхвана той и погледна Орла.

Тя избърса малко от гъстата пяна, която беше полепнала по червените ѝ устни, пресегна се и докосна ръката на Сам за частица от секундата по-дълго, отколкото беше нужно.

— Както вероятно знаеш, Линке е един от участниците в световното изложение през 1904 в Сейнт Луис.

— Вероятно съм знаел — отговори Сам с усмивка, — но напоследък е изфирясало от главата ми.

— За него това е било голяма работа — продължи Орла. — Световното изложение било огромно, една от най-големите прояви от този вид, организирани дотогава. Песента „Срещни ме в Сейнт Луис“ е написана специално по този случай. Мисля, че и първата фунийка сладолед е продадена там. Във всеки случай добра възможност за човек, който като Линке се е надявал да пробие на американския пазар. Той закарва цялата си производствена палитра — бюра, шкафове, изобщо цялата мебелировка, която произвежда, за да я изложи на своя щанд.

— Много интересно...

— По-интересното е, че две неща са откраднати — усмихна се Орла. — През 1908 за серия кражби с взлом от панаира е осъден някой си Мартин Уд. Умира в затвора. Не можах да се добера до точната дата, но е някъде в средата на трийсетте. Обаче неговата внучка все още живее в старата му къща. Обадих ѝ се и тя ми разказа, че имат много хубав шкаф, семейна собственост от десетилетия. Поговорихме си известно време и от описанието ѝ не може да има съмнение, че е на Линке. Украсен е с богата дърворезба, изработен е от полирано дърво и има златни инкрустации.

— Може да е дело на много други — каза Сам. — Може би дори на някой неизвестен американец.

— Има две фигури в гръцки стил — възрази Орла.

— По това време много хора са използвали подобна украса.

— Със златни инкрустации?

— Да. Но пък Линке много е обичал класическите мотиви. Те са били неговата запазена марка.

— Точно затова мисля, че е на Линке. Че е едното от двете откраднати неща.

Сам трябваше да признае, че Орла има основание.

А и някой неизвестен американски мебелист едва ли щеше да използва златни инкрустации. Това щеше да му се стори прекалено скъпо.

Обаче нямаше начин да е открила истински Линке.

Беше твърде невероятно.

— Дали ще се навие да го продаде?

— Вече я попитах — отговори Орла. — Споменах 25000 долара в брой.

— 25000 за работа на Линке? Това е пладнешки грабеж.

— Шкафът вече е бил откраднат веднъж.

— Ако е истински, как смяташ, колко ли ще плати Марчиони за него?

— Поне 100000 — отговори Орла. — Паунда.

Допи бирата си и довърши:

— Вече съм запазила билет, защото предположих, че ще искаш да отида да го взема.

19.

15 ноември

Техеран

Мехрак прекрачи познатия праг. Къщата във Возара, северния квартал на Техеран, не се беше променила, откакто беше идвал тук преди няколко дни. Същата занемарена градина. Същата миризма на гранясал паркетин и прах в коридора. Но днес настроението му беше различно, повишено, а духът висок. Беше осигурил услугите на Сокола.

Само това имаше значение.

Мохсен Фархади, началникът на ВЕВАК, го очакваше. Вилата беше строена преди революцията за жилище и предвидена за голямо семейство. Покрай главния коридор имаше два хола и една трапезария, а на горния етаж бяха разположени седем спални. На приземния етаж бяха помещенията за прислугата и кухните.

Фархади седеше сам в едновременната библиотека. Стените бяха покрити с лавици, а паркетът беше от полиран дъб. Но сега лавиците бяха празни. Вероятно къщата беше принадлежала на някой от иранските петролни посредници и вкусовете на този човек сигурно са били прекалено декадентски и прозападни, та неговите книги да преживеят революцията. Лакът на някои лавици беше започнал да се лющи и се усещаше миризма на влага. Двойната френска врата беше отворена към градината, но отвън се виждаше само армия бурени, която с всеки сезон настъпваше все повече към къщата.

— Наехме го — заяви Мехрак с леко самодоволство.

— Сокола?

Мехрак кимна.

Устните на Фархади не помръднаха, но в очите му проблесна признателност. „Само един човек можеше да наеме Сокола — помисли си Мехрак, — и този човек съм аз. След това постижение мога да поискам всичко, което желая...“

— Ще унищожи ли американски самолет?

— Така каза.

— И колко ще ни струва?

Мехрак се поколеба само миг.

— 400000 долара.

Фархади седеше на удобно кресло до двойната френска врата, но за Мехрак нямаше стол. Той започна неловко да пристъпва от крак на крак.

— Къде трябва да се платят парите?

Мехрак разказа накратко подробностите за инженеринговата компания в Гент, на която трябваше да се приведат парите, за да попаднат най-накрая в банковата сметка на Сокола. Фархади си записваше в малък бележник. Когато свърши, погледна Мехрак и попита:

— А когато е готов, ще се свърже ли с нас?

Мехрак поклати глава и отговори:

— Сокола работи сам. Повече няма да се свързва с нас. Преди Коледа един самолет ще бъде свален. Едва тогава ще чуем за него.

— Граждански самолет?

Мехрак кимна.

— Значи работата ти е приключила?

Мехрак се усмихна. По време на краткия полет от Дамаск за Техеран си беше мислил каква награда да поиска. Например един петролен договор? Или нова къща? Всичко можеше да поиска...

— Излиза, че повече нямаме нужда от теб.

Трябваше му известно време, за да схване казаното.

Отначало си помисли, че Фархади просто му разрешава да се оттегли. Работата му е свършена, може да си почине малко, а наградата може да обсъдят и по-късно. След това му хрумна, че може би му нарежда да излезе от стаята.

И едва тогава му проблесна.

Не можеше да е имал предвид...

Откъм градината влезе някакъв човек. Мехрак веднага го позна — Маджид Кавусифар. Нисък и жилест, с чорлава коса и къса черна брада. Кавусифар беше главният ексекютор на ВЕВАК и работеше в областта на вътрешната сигурност: шпионите в организацията, които шпионираха останалите шпиони. Обаче не провеждаше разследвания или разпити, нито трябваше да се занимава с канцеларска работа, както

останалите агенти. Той се явяваше едва когато всичко това вече беше направено.

Той беше човекът, който дърпаше спусъка.

Кавусифар направи още една крачка към него.

Държеше „Валтер“ П88 и започна бавно да вдига ръка, докато пистолетът не стигна равнището на очите му. Ръката и раменете му бяха напълно неподвижни, сякаш бяха от желязо. А мерникът и мушката сочеха право в Мехрак.

Кавусифар никога не пропускаше. Не и от сто метра. Нито от двеста. А какво да говорим за пет!

— Защо? — попита Мехрак и погледна отчаяно началника на ВЕВАК. — Намерих ви Сокола. Самолетът ще бъде свален, точно както поискахте...

Фархади се изправи.

— Това трябва да остане тайна. Не искаме никой да разбере, че ние стоим зад тази операция. Освен това със сигурност не искаме да се разбере, че сме наели чужденец да ни свърши работата.

— Моето мълчание...

Започна да заеква и да пръска слюнки.

— Обещавам...

Фархади вдигна ръка.

— Ничие мълчание не е напълно сигурно, освен ако човекът не е мъртъв.

И кимна на Кавусифар.

— Виж му сметката...

20.

16 ноември

Лондон

Личеше си, че Орла е капнала. Очите ѝ бяха зачервени, а синята ленена рокля измачкана. Под мишница носеше черна ленена торба, а в ръката — плик с емблемата на безмитните магазини, в който подрънкваха две бутилки ирландско уиски.

— Май един душ ще ти дойде добре — подхвърли Сам.

— И около седмица съм — отговори тя.

Беше към три и магазинът не беше по-пълен от обичайното. Сам не очакваше да види Орла по-рано от няколко дни или може би дори седмица. Полетът от Лондон до Сейнт Луис траеше девет часа. Да отиде и веднага да се върне означаваше, че е прекарала в страната само десет часа, преди да поеме обратно. Тоест че е прекарала по-голямата част от последните тридесет и шест часа във въздуха.

— Качи се горе и ако искаш се изкъпи — предложи ѝ Сам и плъзна ключовете от апартамента по бюрото към нея. Входът към жилището беше точно до магазина и трябваше да се изкачат само двадесетина стъпала. Орла още не го беше виждала, защото я познаваше само от няколко дни. Тя живееше в пансион, където плащаше на седмица. Намираще се някъде отгатък реката, в Батърси, но Сам дори не знаеше адреса и нямаше представа дали е далече, или не. „По-добре да се изкъпе тук — помисли си. — А после искам да разбера успяла ли е да намери този Линке. Но хайде да не проявяваме нетърпение.“

— Благодаря — каза Орла и взе ключовете.

— Ще се кача след малко — каза Сам.

В магазина имаше само един клиент: жена, която попита за цената на огледалото в позлатена рамка. Сам отговори, че струва 750 лири. Жената попита дали няма възможност за някаква отстъпка, но Сам не беше в настроение да се пазари и каза, че е платил 700 и не може да слезе по-надолу. Клиентката пък каза, че ще се посъветва със

съпруга си. Сам се усмихна, каза, че това е чудесно, и щом тя излезе, обърна табелката на „затворено“ и забърза към апартамента.

Жилището беше хубаво, но Сам така и не беше намерил време да го обзаведе както трябва. Беше го взел като част от прикритието си, когато все още работеше за Мосад. И петимата мъже, които бяха в неговия екип, трябваше да имат дискретно място за живеене, когато пътуваха из Европа, за да преследват терористите, които трябваше да елиминират. През това време Елена и децата живееха във Франкфурт и прекараха само няколко месеца тук, след като Сам напусна Мосад и преди бракът им да се разпадне. Ако бяха останали заедно в Лондон, щяха да си намерят по-голямо жилище някъде в предградията. Но сега, когато беше отново сам, апартаментът беше идеален. Състоеше се от две спални, кухня и хол, достатъчно голям, за да може да складира там част от мебелите, за които нямаше място в магазина долу. Имаше телефон, телевизор и душ — това бяха единствените неща, които му трябваха през повечето време.

Сам влезе, чу Орла да си пее в банята и влезе в кухнята. Направи омлет със сирене, препече няколко филийки, свари кафе, наля й чисто, както го обичаше, и зачака.

Орла излезе от банята със синя хавлия и още мокра коса. Беше наметнала на раменете си една хавлиена кърпа и се решеше. Погледна Сам и му се усмихна и той остана поразен, защото за пръв път забеляза колко прилича на Елена. Имаше същата черна коса, мека кожа, изваян нос и очи. Напомни му за девойката, с която ходеше преди петнадесет години, когато и двамата още живееха в Тел Авив.

„Може би тъкмо това намирам привлекателно у нея.“

— Благодаря — каза тя, когато погледна подноса. — Мразя храната, която дават в самолетите. Мисля, че през последните два дни не успях да сложа нищо хубаво в устата си.

Взе си препечена филийка, намаза я дебело с масло, бодна си два пъти от омлета и поля залька с горе-долу половин чаша черно кафе. Сам забеляза, че бузите й вече възвръщат цвета си. „Това момиче е жилаво като дрян“, помисли си.

В някой друг живот от нея щеше да излезе чудесен агент.

— Е, как беше в Сейнт Луис?

— Влажно. Направо не знам как хората могат да живеят на такива места.

— Намери ли нещо?

Орла кимна и продължи с омлета и препечената филийка, без да отмества очи от Сам. Накрая преглътна и почна:

— Наех кола и отидох право в жилището на жената. Госпожица Пени Щраус, както се казва сега, внучка на онзи Мартин Уд, за когото смятаме, че е откраднал мебелите. Трябваше да пия наистина ужасно кафе и да изслушам историята на цялото семейство. Беше ужасно досадно...

— И какво стана?

— Уд влиза в затвора и умира там, както вече знаехме. Жена му се омъжва наново и мошеникът, когото взима, трябва да е бил малко по-кадърен, защото къщата е доста голяма. Нещо напомнящо постколониалната архитектура на собствен парцел в град Фрийбург. Намира се на двадесетина километра източно от Сейнт Луис. В момента е бунище, но преди е имало фабрика за гуми и вероятно хората са били доста заможни. Та значи двамата имали две дъщери: Елинор и Луиз. Последната се омъжила за някой си Джок, убит в Корейската война, но не и преди тя да забременее с Пени. Самата Пени е стара мома и е наследила къщата с всичко в нея. Така че всичко ѝ принадлежи.

— И ти намери... истински Линке?

— Седи си в трапезарията, макар че според мен там вече не влиза никой. Не мога да си представя, че Пени вдига купони. И значи вътре има голяма полирана маса и мрачен стоящ часовник. Предполагам, че не струват кой знае колко. А до тях това красиво класическо странично писалище, покрито с орнаменти и златни инкрустации. Отрупано с черно-бели семейни снимки и разни други джунджурии, както се полага, но щом ги разчистиш, веднага ти става ясно какво е. Истински Линке...

Сам усети как пулсът му се ускори. Ако беше права, а не виждаше причина да се съмнява в думите ѝ, това писалище струваше цяло състояние.

— Искам да кажа, че аз лично не си падам по тия весели късновикториански боклуци — продължи Орла, — но когато го видиш отблизо, наистина е много впечатляващо.

— Ще го продаде ли?

— Двадесет и пет хиляди долара — потвърди Орла.

Лицето ѝ сияеше. Усмивката ѝ беше толкова лъчезарна, че осветяваше всичко наоколо.

— Както ти самата каза, било е откраднато — измърмори Сам. — Така че няма причина да не бъде откраднато отново.

— И аз си помислих същото — каза Орла, — затова използвах кредитната ти карта, за да уредя парите в брой, и след това извиках една транспортна фирма да дойдат да го приберат и да го качат на кораб. След това се обадох на Марчиони. Той изпадна във възторг. И колко смяташ, че предложи за...

— Сто?

— И петдесет — засмя се Орла. — Лири. Естествено, казах му, че ме ограбва, но заради паричните потоци и т.н. съм готова да приема предложението му. Ще плати в брой при доставката.

— Която ще бъде на?...

— Освен това му казах, че след като съм свалила цената, очаквам от него да плати и транспортните разходи — продължи Орла. — Той ще плати превоза с първия товарен полет, който ще излети от Сейнт Луис. Според моите проучвания самолетът е излетял преди половин час, което означава, че в момента се намира някъде над Атлантическия океан. Когато кацне на Хийтроу, трябва да уредим транспорт, който да го прибере, и после да го закараме в офиса на Марчиони.

Довърши омлета на няколко енергични хапки и продължи:

— Доста добра печалба, нали? Делим седемдесет и пет на двадесет и пет.

Човек не може да пренебрегне талант, като го види, а Орла имаше предостатъчно талант. Можеше да открие наистина всичко и по най-малката следа.

Заедно с нея Сам може би щеше да успее да започне да печели сериозни пари от търговията с антики.

— Вече ти казах, че моят дял е твърде голям — каза той. — Би трябвало да прибереш цялата сума. Аз не свърших нищо.

— Направи чудесен омлет — възрази Орла.

— Говоря сериозно.

Орла замълча, допи си кафето и накрая каза:

— Сделката си остава, както е. Седемдесет и пет процента за твоя магазин и двадесет и пет за мен.

Сам поклати глава.

— Както вече казах, това е твърде щедро. Караш ме да се чувствам неудобно.

Орла стана и се приближи към него. Можеше да подуши чистия мирис на сапун от кожата ѝ. За малко не посегна да я докосне, защото усети, че и тя го иска, но тя се обърна и се върна на мястото си.

— За мен това е идеално, защото си човек със съвест — обясни му. — И рано или късно тази съвест ще ти каже, че след като аз съм ти помогнала, трябва да ми помогнеш и ти.

— Нямах нищо против хората да вършат разни неща от чувство за вина, а?

Орла се засмя.

— Отгледана съм от Ватикана. Защо, по дяволите, да имам нещо против?

Сам знаеше, че губи спора. Може би наистина трябваше да ѝ помогне. Обмислял беше това през тридесет и шестте часа, докато я нямаше. Ами ако историята ѝ беше вярна? Ами ако църквата се преструваше на фалирала само за да не плати компенсации на хората, чийто живот беше унищожила? Ако беше така, може би трябваше да се направи нещо.

— Не мога да разбера за какво съм ти — каза той. — Ти можеш да намериш каквото си поискаш.

Орла отхвърли думите му с махване на ръка.

— Антики! Глупости, които нямат нищо общо с детективската работа.

Тя се наведе и очите на Сам се спряха на вдлъбнатината между гърдите ѝ, там, където халатът се прихлупваше около тялото ѝ.

— Говорим за откриване на скритите богатства на Ватикана. За това е нужен истински талант.

— Може би повече, отколкото имам...

— Ти си бил в Мосад — прекъсна го Орла. — Сам каза, че ме бива да откривам разни неща. Това е моето умение. Аз пък имам нужда от най-добрия в разкриването на тайни и това ме доведе при теб. Докато си работил за Мосад, си намирал терористи, които са вярвали, че са изчезнали завинаги. Ти разкри какво се е случило с милиардера Макс Робъртсън, след като пада от яхтата и се удавя. Можеш да откриеш и къде Ватиканът е скрил авоарите си.

Спря и го погледна в очите.

— Само ти можеш да го направиш.

Думите ѝ го впечатлиха. Никога не се беше хвалил с постиженията си, защото не му се бе налагало. Знаеше, че в този занаят има повече късмет, отколкото способности. Попадаш на разни неща, след това правиш връзките и съзираш неща, които до този момент са оставали скрити. Не се отказваш и непрекъснато се надяваш да направиш пробив. В тази работа нямаше методи и планове, а просто постоянство, решимост и много ходене.

Въпреки това беше имал повече подобни пробиви от колегите си. Знаеше къде да търси, как да задава подходящите въпроси, как да се окаже на най-подходящото място, така че да попадне на важна информация. Освен това знаеше и как да оцелява.

Тогава защо да не ѝ помогне?

„Причината не е в това, че каузата не е добра.

Ако си откровен...

Не е като да не искаш...“

— Сама можеш да изкараш доста пари — каза Сам.

— Ти си родена търговка. Това винаги се изплаща. Няма защо да търсиш парите на Ватикана. Можеш да ги спечелиш сама.

— Но тук не става дума за пари! — възкликна Орла. — Искам отмъщение. Отмъщение за брат ми.

Гласът ѝ спадна до шепот.

— Не можеш ли да разбереш?

21.

16 ноември

Бейрут

Има сокаци, за които нито петте години служба в армията и последвалите ги още пет години като специален агент на ЦРУ не могат да те подготвят. Усещаш сенките, които те приближават, и кръвта ти започва да замръзва. Това е начинът на твоето тяло да ти каже, че поемаш риск и вече трябва да се връщаш. Преди да е станало твърде късно.

Бен Ханолд предпазливо вървеше по тясната уличка. Навсякъде сергии, на които се продаваше кибе найе, ястие от сурово ситно смляно крехко агнешко, подправено със зехтин, мента и лук, даваха го с питка и малко зеленчуци. Мина покрай няколко кафенета, пълни с възрастни мъже, които пиеха кафе и спореха за писаното във вестниците. Над тях се издигаха редиците жилищни сгради с малки апартаменти. Живеещите в тях се бяха изсипали на улиците. Деца търчаха в краката му и по тесните стълбища жени разнасяха ревящите си бебета, а мъжете висяха пред вратите и оглеждаха подозрително непознатите.

И някъде из тази бъркотия трябваше да намери Хашем Акад, човека, който би могъл да им даде следа къде са заложниците.

Или поне да поговори с тях.

За разлика от останалите в тази проклета страна.

„Американците — помисли си той мрачно — обикновено не минават през бейрутския квартал «Карантина». Освен ако не търсят бърз и евтин начин да се самоубият.“

Това беше старият бедняшки квартал на града и името му наистина идваше от „карантина“ — тук били донасяни и оставяни всички болни. Това беше място, в което още преди гражданската война ливанското правителство не упражняваше пълен контрол. От 1970 кварталът се контролираше от Организацията за освобождение на Палестина, но тук живееха основно кюрдски и арменски бежанци. През 1976 християнските милиции се бяха сражавали по тези улици с

ООП и по време на този сблъсък бяха загинали повече от 1000 цивилни. Оттогава враждуващите сили бяха оставили квартала на мира и тесните му улички се бяха превърнали в отлично място за пребиваване на намиращите се в града терористи, престъпници и черноборсаджии. А те не обичаха външните хора, независимо какъв цвят е кожата им и от каква националност са.

И особено не обичаха бели агенти на ЦРУ.

Бен се беше преоблякъл за излизането. Беше ранна облачна вечер и той носеше торбести бели шорти и широка тениска. Не беше взел оръжие, но зад колана му беше затыкнат нож. През последните двадесет и четири часа тримата бяха разговаряли с различни хора, преслушваха мрежи, с които Агенцията слабо си сътрудничеше. Нямаше значение дали бюрото в Бейрут вече е разговаряло с тези хора. Понякога се налага да изстискаш източника си отново и отново, докато успееш да изкараш малко сок от него.

Често човек успява да измъкне нещо, което си заслужава, едва при четвъртия или петия рунд разпити.

Вярно беше, че досега не бяха научили много. Джим щеше да прекара тази вечер на пристанището в разговор с един капитан. Възможно бе заложниците да се намират в друга страна, а най-безопасният начин да бъдат изведени от страната беше да ги качат на рибарска лодка и да отплават през нощта. От всичко, което знаеха, четиримата вече можеха да се намират в Египет, Малта или дори в Испания. А може би ги държаха в открито море в трюма на някой товарен кораб. Имаше много малко сигурни места, а в открито море кой ще чуе виковете на заложниците?

Ако нещо се беше случило на доковете, охраната на пристанището трябваше да знае. Като разхвърля малко пари, Джим би могъл да попадне на следа. Стига да успее да убеди подходящите хора да говорят с него.

Скот пък беше отишъл да разговаря с Масуд Ареби, един от либийските агенти в града.

Официално между американците и либийците нямаше контакти. Двете страни бяха заклетии врагове. В момента дори нямаха действащи посолства в съответната страна. Обаче в Близкия изток винаги има задни вратички, а Бил Хортън знаеше как да отваря повечето от тях. Той беше майстор на неформалните контакти между заклетии врагове.

Ареби беше старши служител на разузнаването в либийското посолство в Бейрут и познаваше разположението на силите между различните терористични групи. Понякога либийците подкрепяха ООП, друг път удряха едно рамо на Хамас, а след това идваше редът на ливанското правителство. Със сигурност те бяха важен канал за оръжия и пари. Либия беше една от малкото държави, които открито поддържаха връзки с терористи, независимо от тяхната националност. Което означаваше, че всички искат либийците да са на тяхна страна. Това осигуряваше на човек като Ареби голямо влияние. Влияние, което понякога можеше да изтъргува срещу информация.

— Вероятно ще лъже като циганин — каза Скот, когато тръгваше за срещата. — Но кой? Дори да ме лъже, може да изтърве нещо интересно.

На Бен се беше паднала, както изглежда, най-малко обещаващата следа.

И най-голямата вероятност да му забият нож в гърба. Също така най-малката вероятност да попадне на нещо свястно, мислеше си той навъсено, докато напредваше из сенчестите вътрешности на Карантина.

Хашем Акад беше сравнително маловажен брокер на информация. От време на време ЦРУ го използваше за пране на пари. Освен това той можеше да набави всякакво оръжие или транспортно средство, които ти трябват за някоя операция. Разбираще се с хората и обикновено си държеше езика зад зъбите, а това го правеше полезен. Никой обаче не се заблуждаваше, че е кой знае колко важен. Но все пак беше готов да говори, а това беше напълно достатъчно за днес.

Мамка му, никой друг не искаше да говори!

Акад живееше сам в апартамент на половината път до центъра на квартала, но беше казал на Бен, че ще го чака в кафенето пред жилищната сграда. Докато крачеше из тесните улички, Бен усещаше с кожата си подозрителните погледи, с които го стрелкаха. Правеше се, че не им обръща внимание, но все пак ускори крачка.

Най-после стигна до кафенето. Хашем го нямаше. Бен беше видял снимка на Акад, а нито един от мъжете, които седяха и пиеха кафе, не отговаряше на нея. Попита келнера и той му каза да пробва в гаража на двеста метра нататък по улицата, от лявата страна. Гаражът се оказа бедна работилница, пред входа бяха струпани стари гуми.

Вътре имаше два разглобени стари фолксвагена. Мъжът, който работеше по тях, не знаеше и дума английски, но Бен знаеше достатъчно арабски, за да обясни кого търси.

Мъжът му каза, че бил излязъл отзад, и посочи малка врата между купчина пробити ауспуси. Бен усети как двама мъже внимателно го наблюдават, докато я отваряше.

Дворът беше малък, заобиколен от висока стена. Тук бяха натрупани още автомобилни части: врати, калници и един омаслен моторен блок, качен на дървена стойка.

Бен спря.

Ако се готвиш да убиеш някого, това място съвсем не беше лошо. Тихо, защитено от погледи и без съмнение наблизко имаше някой канал, където можеш да изхвърлиш трупа.

„Не мисли за това.

Иначе ще изперкаш.“

Акад пристъпи напред. Бен погледна първо ръцете му, за да види дали не носи оръжие. Когато видя, че е невъоръжен, забележимо си отдъхна.

— Бен Ханолд — представи се и протегна ръка.

Акад не я пое. Лицето му беше начумерено и нервно.

— Извинявай за мястото на срещата — каза той тихо, — но сега в Бейрут цари такава подозрителност, че не мога да си позволя да поемам каквито и да било рискове. Вас, американците, не ви обичат много...

— Зная — отговори Бен.

— Но въпреки това можем да поговорим.

— Трябва ни следа за нашите заложници — каза Бен. — Каквато и да е, стига да ни подсказе къде може да са. Или кой ги държи. Разбира се, ще платим богато за сведенията.

Акад запали цигара, предложи на Бен и видимо се учуди, когато той отказа. После каза сухо:

— Не знам къде са.

— Някакви предположения? Може би са някъде в този квартал?

— В Карантина? Не.

Изкиска се и хвърли кибритената клечка опасно близо до моторния блок. Бен я стъпка с подметката си. Беше готов да загине в престрелка с Хамас, ако се наложи да измъкват заложниците със сила,

но не искаше да умре, защото някакъв пушач идиот си няма друга работа, освен да подхвърля запалени кибритени клечки из гаража.

— В Карантина няма тайни, а тези заложници са пазени в строга секретност.

— А в Бейрут ли са?

— Да. Поне в това съм сигурен.

— Колко сигурен?

Акад дръпна силно от цигарата и издуха презрително дима. Внимателно изучаваше лицето на Бен.

— Местят ги всеки ден. Знам го, защото един мой братовчед е от хората, които са ги местили.

Бен трябваше да положи усилия, да не нанесе кроше на въздуха. Може би от това щеше да излезе пробивът, който очакваха. Едно от онези неочаквани сведения, които най-късметлийски ти попадат в ръцете. Местеха заложниците всеки ден. Бил Хортън им беше казал, че е сигурен в това. Обаче рискът при местенето е, че участват доста хора, което пък поражда други рискове.

„Нужно е само един да проговори.

Може би намерих този човек.“

— Братовчед ти...

Бен не искаше да притиска човека. Привличането на информатор приличаше на ваденето на риба. Трябва да обираш кордата внимателно, та кукичката да си остане забита. Ако дръпнеш прекалено силно, рибата ще започне да се мята и може да я изпуснеш.

— Далечен братовчед — озъби се Акад. — Родът ми е голям.

Бен усещаше, че Акад се колебае. Между верността към едностранците си и подтика на алчността, който му нашепваше, че може бързо да изкара големи пари. Лесно можеше да отгатне какво си мисли. Ако го направеше, вече нямаше да се налага да живее в бордей като Карантина. Обаче това означаваше да се откъсне от всичко, което му е близко.

Не беше шега, защото човекът, който издадеше местонахождението на заложниците на американците, щеше да бъде преследван до края на дните си.

„Играй внимателно — каза си Бен. — Арабинът може всеки миг да се отметне.“

— Ще му платим богато.

Акад смачка фасата с крак.

— Той ще поеме голям риск.

— Бихме могли да уредим безопасно напускане на страната — каза Бен. — Ще говоря със службата. Може би дори американски паспорт, така че да може да се засели на някое спокойно място в Щатите.

— Той има жена — подхвърли Акад. — Няма деца, поне засега. Жена му е млада и той я обича.

— Ще се погрижим и за нея. Хубава къща някъде, нова кухня, всичко необходимо...

— Къде?

Бен се замисли малко.

Къде, по дяволите, би искал да се засели тип от такъв бордей?

— Да речем, Калифорния — отговори той. — Там слънцето грее непрекъснато, а океанът е наблизо. Точно както тук.

— Това ще му хареса.

— Ако ни помогнеш, за теб също ще има възнаграждение.

— Колко?

В учебниците пише, че никога не бива да правиш първото предложение. Човекът, който продава информацията, трябва да каже своята цена. По такъв начин можеш да усетиш колко я цени. Освен това ще разбереш колко иска и ще можеш да започнеш пазарлъка. Няма смисъл да предлагаш 100000 долара, ако човекът се готви да поиска само 50000, а след малко приказки може да свали и до 40000. Майната му на учебника. Той е написан от чантаджии във Вашингтон, които се тревожат за парите на данькоплатците и гледат да ги икономисват. А не от хората на място, които разполагат само с частица от секундата, да изстискат информатора или да го загубят завинаги.

Акад трябваше да бъде убеден и единственият начин, който щеше да свърши работа, бяха парите.

— Можем да платим на братовчед ти сто хиляди. В американски долари, преведени, в която сметка ни посочи. А на теб ще платим 50000, за да ни свържеш. В замяна братовчед ти ще ни каже къде са заложниците. Но не в деня, когато са преместени, а когато се готвят да ги местят. Така че да имаме достатъчно време да организираме операцията и да ги измъкнем.

— За мен също ще е опасно — каза Акад. — Ако една-едничка дума от нашия разговор се разчуе...

И прекара пръст по гърлото си.

— Разбирам — кимна Бен. — Вероятно ще уредя и за теб сто хиляди.

— И нов паспорт? Американски?

Бен кимна.

— И къща...

— Както казах, в Калифорния.

— С басейн...

Бен отново кимна.

„Мили боже! Още малко и този откачалник ще каже и какъв цвят пердетата иска.“

Акад измъкна друга цигара, пъкна я в устата си, но не я запали, а попита:

— Парите от наркотиците ли са, или от Вашингтон?

— От наркотиците...

От наркотиците? Бен не довърши изречението. За какви пари от наркотици говореше този?

— Значи не знаеш?

— Аз съм от централата, не съм от бейрутското бюро.

— Ясно.

Акад запали цигарата и пак хвърли клечката запалена на земята, но този път Бен я остави да си гори. „Остави го да говори — каза си. — Не го разсейвай.“

— Бейрутското бюро на вашата агенция си има собствено финансиране.

— От трафик на наркотици?

Акад кимна.

— Поемат пратки хероин и кокаин и уреждат прехвърлянето им в твоята родина. Слагат ги в дипломатическата чанта, която заминава всяка вечер за Вашингтон, поне така ми казаха. Малцина знаят за това. Обаче така разполагат с доста значителен фонд, за да финансират операциите си в града.

„Мамка му“, изруга Бен наум.

Възможно ли беше това?

— Не знаех — отговори той спокойно. — Има ли значение?

Акад го погледна вторачено.

— Ако сключим сделката, парите трябва да са от Вашингтон. Не бих работил с вашите хора в Бейрут. Не може да им се има доверие.

— Добре, ще дойдат от Вашингтон. Мога да гарантирам това.

— Тогава ще говоря с братовчед ми.

— Кога?

Акад хвърли цигарата на земята.

— Когато сме готови, ще се свържем с теб.

— Трябва да знам кога — настоя Бен. — Трябва да се подготвят някои неща.

— Когато ти започнеш да си рискуваш живота, тогава ще определяш сроковете — отговори остро Акад. — Дотогава ще действаме по моя начин.

22.

17 ноември

Лондон

Сам гледаше мъжа от другата страна на писалището. Беше висок и елегантен, със син костюм на райе, бяла риза с монограм и златни копчета за ръкавели. Вратовръзката му беше от синя коприна, а черните му обувки швейцарски модел с дебели подметки бяха така лъснати, че можеше да се използват като огледало за бръснене.

Сам и за миг му нямаше вяра.

Едгар Самюълс работеше за американското посолство в Лондон като търговски представител, но Сам беше наясно, че това е само прикритие. В посолството на САЩ в Лондон само трима души имаха значение: самият посланик, началникът на кабинета му и Самюълс, който — макар и да не го пишеше на визитката му — беше най-старшият служител на ЦРУ за цяла Великобритания. От тримата американци Самюълс явно се смяташе за най-важния. И вероятно беше прав.

От ЦРУ никога не биха признали, че шпионират британците. Нали бяха съюзници. Но въпреки това го правеха... Те шпионираха всеки и всичко.

Сам не беше срещал досега този човек, но беше чувал за него и знаеше, че е хитрец. Когато влезе в магазина, Самюълс не се поколеба да го подкани да идат в задната стаичка за разговор на четири очи. Сигурно много добре знаеше кой е. Нямаше смисъл да се опитва да го баламосва.

„Просто чуй какво иска.

И измисли как да се отървеш от него.“

— Чудесен магазин, господин Улфман — каза Самюълс. — Ако не бях толкова зает, щяха да се огледам да купя нещо.

— Наистина, защо не — усмихна се Сам. — Заповядайте пак с госпожа Самюълс.

Самюълс се усмихна, отпи глътка от кафето, което Орла току-що беше направила, и я изчака да излезе и да затвори вратата, преди да

заговори отново.

— Бил Хортън ме помоли да мина и да поговоря с вас.

— Заместник-директорът?

Самюълс кимна.

„Яко са загазили, щом заместник-директорът праща човек като Самюълс да се срещне с мен.“

— Може би иска да купи антикварни предмети — каза Сам. — Например писалище с дърворезба или...

Самюълс не се усмихна. Наведе се напред, отпусна ръце на бюрото и погледна Сам право в очите.

— Господин Улфман, знаем кой сте и също така на какво сте способен.

— Например да обзавеждам...

— Господин Улфман, не ми играйте игрички — озъби се Самюълс.

— ... или да изхвърлям хора от магазина си.

Самюълс млъкна и заразглежда лицето на Сам, сякаш търсеше някакви признаци на слабост.

— Би било по-добре, ако се опитаме да се разбираме.

Сам кимна. В думите на американеца имаше истина. Бюрото на ЦРУ в Лондон можеше да му причини много неприятности, ако поискат. Засега британците го бяха оставили на мира въпреки миналото му. Знаеха за него, но що се отнасяше до тях, Близкият изток беше много далеч и те нямаха намерение да се тревожат за него.

Но ако американците започнеха да ги притискат, този непукизъм бързо можеше да се изпари. Британските разузнавателни служби не правеха услуги на много хора, но на американците винаги.

— Става дума за заложниците, нали? — попита Сам.

— Казаха ми, че сте умен.

— Иначе защо човек като Хортън би проявил интерес към мен? — попита Сам. — Аз също чета вестници. Американците са възмутени. Пресата надава вой, че трябва да се направи нещо за заложниците, но засега, изглежда, нямате представа къде са. Бюрото на ЦРУ в Бейрут е смешка и всички го знаят. Дори пресата. Не биха могли да намерят играчка в пакет със зрънчо, какво остава за заложниците. Те няма да ви намерят следа. Всъщност има само две

организации, които имат представа какво се случва в Ливан. Това са ООП и Мосад.

— За съжаление никой от тях не ни казва онова, което ни е нужно — каза Самюълс.

Сам се усмихна.

— Може би имате повече шансове да получите пряк отговор от ООП. И вероятно това е причината да разговаряте с мен.

— Точно така.

— Но аз не мога да ви помогна.

Втора пауза. Явно, когато Самюълс чуеше нещо, което не му допада, млъкваше и се надяваше, че неловкото мълчание ще накара събеседника му да си промени мнението. „Но не и този път — реши Сам. — Аз вече съм взел решение.“

— Още не сте ме попитали какво искам.

— Ами кажете.

„Не че това ще промени нещо.“

— Пътека към мрежата на Мосад в Бейрут.

— Кой казва, че имаме мрежа?

Самюълс се усмихна.

— Аз. Винаги сме знаели, че Мосад има мрежа от къртици в Бейрут. А дори да не знаехме със сигурност, може да се предположи, че съществува. Една силна и изобретателна организация не би оставила положение като това да загnoi, без да го следи отблизо. Значи агентите са там...

Сам знаеше, че това е истина. Той дори беше изпълнил мокра поръчка в града, вкаран в Ливан с лодка, а след това съпроводен по улиците от помощници, които си го предаваха един на друг и така се вписваха в околната среда, че никой не би заподозрял за кого всъщност работят. Израелски агент можеше да бъде изпратен в Бейрут да извърши удар и да бъде изведен само в течение на два часа. Той знаеше имената само на двама агенти. Тяхната самоличност беше строго пазена тайна и имената им се разкриваха само на онези, които наистина се нуждаеха от тази информация. Обаче също така знаеше колко ревниво щеше да брани Мосад тези сведения. Той нямаше намерение да издава тайни, особено на някакъв тип, който просто ей така е влязъл в неговия магазин.

— Проблемът е, че Тел Авив не иска да ни помогне — продължи Самюълс. — Не желаят да го признаят, но ако искат, биха могли да намерят заложенниците. А ние се сетихме за онези ваши агенти, които приближават пенсионна възраст. Може би някой от тях би поискал едно солидно допълнение към пенсията, което ще бъде внесено в някоя дискретна офшорна банкова сметка. Предполагам, че знаете някои имена и как да се свържем със съответните хора.

— А аз?

— Господин Улфман, ние бихме могли да ви бъдем полезни. Разбира се, ще има и възнаграждение. Можете сам да определите сумата. Разбира се, в разумни граници. Това би могло да е началото на една делова връзка. Бихме могли добре да работим заедно. — Той се усмихна. — Да речем, че на посолството ще му трябва постоянен приток от антикварни предмети. А ние имаме посолства из целия свят, които също имат нужди...

— Ще звънна тук-там — прекъсна го Сам, — но не мога да обещавам нищо.

Самюълс остави визитката си на бюрото.

— Обадете ми се, господин Улфман. Повярвайте ми, няма да съжалявате.

Още докато Самюълс затваряше вратата на магазина, Сам пусна визитката му в най-долното чекмедже на бюрото. Нямахше намерение да се обажда на никого. Мосад го остави на мира, след като се оттегли, и макар никога да не беше ставало дума, той знаеше, че това важи само при определени условия. Никога да не им се бърка в работата, никога да не звъни на стари колеги и да не търгува с връзките си от едно време. Правилата бяха прости и Сам нямахше намерение да ги нарушава...

— И откъде ще започнем? — попита Орла.

— Откъдето се започва всяко разследване — отговори Сам и погледна визитката, която лежеше във все още отвореното чекмедже. След няколко дни щеше да се обади на Самюълс и да му каже, че е оставил съобщения на неколцина души и чака да му се обадят. Това щеше да е достатъчно да го успокои и да му попречи да причини някакви неприятности. Дотогава, както беше обещал снощи на Орла, щеше да ѝ помага в издирването на ватиканските пари. Това беше дума, която имаше намерение да удържи.

— От задаването на правилните въпроси?

— Точно така — усмихна се Сам.

Вратата на задното помещение беше отворена, така че да могат да държат под око евентуалните клиенти. Тази сутрин Орла беше организирала прибирането на Линке от летището и той беше доставен веднага в хедж фонда на Марчиони. Парите вече бяха на сигурно място в банката и Сам беше написал на Орла чек за нейния дял от печалбата. „Заслужи си го — помисли си, докато подписваше чека. — Може би е дошло време и аз да заслужа дела си.“

— И първият е къде са скрили парите — усмихна се Орла.

Сам поклати глава.

— Коя е банката им?

— Знаем коя е банката им. Ватиканът си има своя собствена банка.

— Зная. Иститутото пер ле опере ди релиджионе — каза Орла. — В превод: Институция за религиозна дейност. Може да звучи като благотворителна организация, но всъщност е частната банка на Ватикана. Банковият код е 10PRVAVX, ако случайно ти дойде наум да им преведеш малко пари. Собственост е на Ватикана, но се управлява от професионален банкер, който се отчита пред комитет от кардинали. Банката води началото си от първата папска държава още отпреди обединението на Италия. Също така е била набъркана в безброй скандали. Мнозина смятат, че доста от златото, което нацистите са награбили из Европа, е попаднало в трезорите на Ватиканската банка в замяна на осигуряването на сигурни пътища за бягството на нацистките лидери от Европа в края на войната.

— И твърдят, че са фалирали?

Орла поклати глава.

— Казват, че банката на Ватикана не може да бъде държана отговорна за граждански случай в Съединените щати. Американската църква твърди, че е фалирала.

— Това са пълни глупости — подхвърли Сам. — Най-голямата организирана църква в най-богатата страна на света. Можем да сме сигурни, че имат достатъчно пари.

— Но трябва да го докажа. Как?

— Както вече казах, като задаваш правилните въпроси.

Орла го изгледа учудено.

— Тоест да попитам къде ги крият?

Сам поклати глава.

— Правилният въпрос е откъде ги получават. Намери извора на една река и ще разбереш къде отива. С парите е съвсем същото. Разбери откъде идват и съвсем скоро ще научиш къде са.

23.

17 ноември

Дюселдорф

Ахмед предпочиташе Дюселдорф пред Париж, Рим или Мадрид. Разбира се, знаеше, че е от малцината на това мнение. Повечето хора смятаха германския град в Рурска област за бездушен и скучен. Място, посветено единствено на индустрията и финансите, без простор за забавления, красота или почивка. Обаче на Ахмед му харесваше неговият дух на целеустременост и сухата функционалност на модерните му улици.

В Дюселдорф човек можеше да свърши добра работа.

Почти всякаква работа.

Като например да взриви самолет.

Пристигна късно вечерта с полет от Бейрут и се настани в хотел „Мариот“ в центъра на финансовия район Ам Зеешерн. Не обичаше да лети, но нямаше друг избор. Хотелът беше функционален и делови, пълен с бизнесмени от цял свят, които идваха при производителите, чиито седалища се намираха преобладаващо в Рурска област. Докато оглеждаше фоайето, Ахмед разбра, че ще успее да се впише добре. Тук имаше американци, японци, китайци, араби, изобщо всякакви люде. Стига да носиш костюм и вратовръзка, а в ръка да стискаш дипломатическо куфарче, можеш да се впишеш в средата и да станеш невидим като тапетите по стените.

Тази сутрин беше наел кола от щанда на „Херц“ и излезе от града. Пътуваше под името Моати Хегази с египетски паспорт и кредитна карта, издадена от Еладската банка в Кипър. Това беше една от петте самоличности, които използваше, когато пътуваше. Едната беше британска, другата гръцка, третата йорданска и последните две египетски. Избираше онази, която смяташе, че ще привлече най-малко внимание. Често най-добри се оказваха египетските. В края на краищата по света имаше осемдесет милиона египтяни, страната не предизвикваше силна омраза или любов, а един египтянин повече или

по-малко нямаше никакво значение. Никой не им обръщаше внимание и точно това му харесваше на Ахмед.

Пое направо към малкото селце Нойс, което се намиреше близо до нидерландската граница. Областта беше равнинна и еднообразна. Виждаха се борови гори, прекъсвани от добре обработени парцели, а на всеки няколко километра се издигаше фабрика. Бяха минали десет години, откакто за последен път се беше срещал с Йозеф Мюлер, помисли си той, когато насочи наетото ауди по отклонението към селото. „За тези десет години аз се промених много, но подозирам, че Мюлер се е променил още повече.“

Къщата на Мюлер беше последна в редицата сгради по чистата улица, на около километър и половина от центъра на селото. Беше по-голяма от околните сгради, но добре поддържаният жив плет, който я заобикаляше, и скромното ѝ местоположение скриваха какъв разкошен имот е всъщност.

Беше на по-малко от десет години, имаше седем спални, три всекидневни, частно кино, басейни и спортна зала. „Мюлер сигурно е доволен от нея“, помисли Ахмед. Мюлер обичаше да живее добре, но не и да привлича вниманието на хората към богатството си. Току-виж започнали да разпитват откъде се е взело.

А на Мюлер това нямаше да му хареса.

„Може би е трябвало да се роди египтянин“, помисли си Ахмед и се усмихна.

Натисна звънеца, крилата на портата се плъзнаха встрани и той подкара аудито по алеята.

Когато се запозна с Мюлер, германецът беше незначителен член на терористичната група Баадер-Майнхоф. Подкрепяше идеологията им за разрушаване на капиталистическото общество, но беше достатъчно хитър да не се обвързва публично с тях. Той беше инженерът на групата и присъствието му сред поети, политици и идеалисти беше необичайно.

Ахмед стигна до извода, че подобно на повечето германци Мюлер е по същество практичен човек. Германия винаги е била страна, която почита инженерите, и въпреки всичките си радикални претенции Баадер-Майнхоф също бързо си изградиха една типично германска йерархия, която издигна инженера на своя връх. Той не стана официален лидер, но имаше силно влияние в групата,

организираше ударите ѝ, разработи стратегията да се отвлечат известни бизнесмени и управляваше финансовите ѝ средства. С разрастването на операциите групата ставаше все по-богата и по-богата, но същото важеше и за Мюлер. Обаче преди едно десетилетие той рязко се отдръпна от фракцията на Червената армия — заяви, че бил прекалено стар. А истината беше, че тъй като много от водачите ѝ бяха по затворите, тя просто нямаше нужните сили да продължава. Доколкото Ахмед можеше да прецени, през цялото това време германската полиция не беше заподозряла участието на Мюлер. Той беше стоял в сянка и Ахмед знаеше, че ще го прави винаги. „С него имаме много общи неща — помисли си арабинът. — Знаем как да се грижим за себе си. Също така знаем как да не се забъркваме в неприятности.“

— Бизнесът, изглежда, върви добре — каза Ахмед, докато оглеждаше трите различни мерцедеса, паркирани под навеса.

— Преживявам някак си — отговори Мюлер и му подаде ръка.

Слепоочията му бяха побелели още повече и беше пуснал коремче. Но на лицето му бе изписана същата хитровата самоувереност, както през младите му години. Единствената разлика беше, че сега тя беше подплатена и от едно съвсем не малко лично благополучие.

Ахмед не беше много сигурен как Мюлер си изкарва хляба днес. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че можеш да му се обадиш и да му кажеш, че искаш да ти се направи такава и такава бомба, а той отговаряше да минеш, за да се срещнете. Всъщност до голяма степен това беше и отговор на неговия въпрос.

Влязоха и Мюлер го поведе към кабинета си в задната част на къщата. Ахмед чуваше в далечината да лае куче, чу и някаква жена — говореше по телефона, — но Мюлер явно не държеше да го представи на семейството си.

Кабинетът беше семпло, но скъпо обзаведен. Писалицето беше стъклен плот на два бронзови, гарнирани с кожа крака, а зад него стоеше въртящ се стол с кремава кожена тапицерия. На стената висяха две модернистични картини. На бюрото имаше персонален компютър.

— Смятах, че вече си се оттеглил... — започна германецът и направи пауза, за да намери подходящ завършек на изречението, — от нашия стар занаят.

— Това е бизнес.

— Бомбата? Ако не си министерство на отбраната, купуването на бомба не може да се приеме за търговска сделка.

— Но нещата стоят точно така — сухо отговори Ахмед.

Нямаше намерение да каже на Мюлер какво планира. Доверяваше му се, но не напълно. Обаче се налагаше да му обясни от какво има нужда. Иначе как германецът щеше да му я достави?

— Плащат ми да сваля един самолет.

— Мога ли да попитам кой плаща?

— Не.

— А какъв самолет?

— Не.

Мюлер кимна. „Сигурно не е очаквал, че ще му дам тази информация — помисли си Ахмед. — Затова едва ли ще се обиди от отказа.“

— Аз също смятах, че вече не се занимаваш с нашия... стар бизнес — отбеляза арабинът.

— Нека кажем, че преминах от търговия на дребно към търговия на едро — отговори Мюлер с тънка усмивка. — В края на краищата продуктът, за който говорим, така и не избухна тук, в Германия. Революцията не можа да се случи тук по начина, по който някога смятахме, че ще стане. А след падането на Стената и обединяването на страната изобщо няма да стане. Може и да не знаеш, но по-голямата част от финансирането ни идваше от старата Източна Германия. Както и да е. Мисля, че сега можем да приемем, че свалянето на капитализма се отлага за неопределено време. — Мюлер вдигна рамене. — Но продуктът се развива много добре в други части на света. Така че подобно на всички мои състуденти, аз също станах част от великата германска експортна машина. Предполагам, с тази разлика, че това, което произвеждам, е много по-доходно от инструментите, химикалите и лекарствата, които правят те.

— Трябва ми бомба, която ще ми свърши работа.

— За самолета?

— Точно така.

— Нали знаеш, че самолетите винаги са представлявали затруднение.

— Разбира се — отговори Ахмед. — Но науката се развива. Има нови устройства и нови детонатори.

— Имаш предвид бомбата „Тошиба“?

Ахмед кимна. Бомбата „Тошиба“ бе получила името си не заради това, че се произвежда от едноименната японската фирма за битова електроника, а защото нейните първи груби изпълнения бяха укривани в касетофони с тази марка. Ахмед научи за нея от пресата: германското външно разузнаване — БНД — направило обиск на работилница за бомби в една къща и открило и модерна екипировка за производството на тези устройства. На вестниците бяха предоставени съвсем оскъдни подробности, но устройствата, изглежда, се взривяваха от висотомер, уред, който отчита височината с помощта на барометричното налягане. Когато самолетът се издигне на нужната височина, бомбата се взривява.

Гениално устройство. Докато си на земята, на бомбата нищо й няма. Издигни я във въздуха и тя избухва. Щом прочете за това, Ахмед веднага разбра, че му трябва точно такава. А след като арестите, извършени от БНД, бяха главно в Рурска област, не беше трудно да се предположи, че Мюлер сигурно има връзка с човека, който и да е той, знаещ как да произведе подобно устройство. Рур беше негова територия.

— Такова нещо търся — каза Ахмед.

Мюлер кимна и каза:

— Мога да ти доставя.

— Значи БНД не успяха да намерят нито една?

— Тия глупаци — отговори Мюлер и махна презрително с ръка.

— Просто обискираха няколко безвредни работилници. Дори не успяха да намерят достатъчно материали, за да подкрепят обвиненията си.

Ахмед се наведе към него. Вече знаеше, че е дошъл, където трябва.

— Колко?

— Петдесет хиляди долара. Никакви пазарлъци и никакво връщане на суми.

Ахмед се поколеба.

— В доброто старо време доста четяхме Карл Маркс — продължи Мюлер. — Той непрекъснато лае за лошия капитализъм на

монополите.

— Това не беше ли Ленин?

Мюлер се усмихна.

— Е, ти винаги си го харесвал, защото е революционер практик. Но когато стане дума за бомби „Тошиба“, аз държа монопола. Може да приемеш цената ми или да отидеш някъде другаде. Само че няма къде.

— Колко скоро мога да я получа?

— Къде си отседнал?

— В „Мариот“ в Дюселдорф.

— Ще те взема утре по обед.

24.

17 ноември

Лондон

Сам винаги беше обичал библиотеките. Наслаждаваше се на спокойствието, тишината и учтивостта на библиотекарите, както и на факта, че никой никога не повишава тон. Освен това му харесваше усещането, че е заобиколен отвсякъде с информация. Може би, казваше си понякога, човек само трябва да се отпусне и да й позволи да нахлуе в него. Така след време хората ще научават отговорите на всички въпроси.

Завъртя копчето, за да прелисти напред страницата на „Бостън Хералд“.

Заедно с Орла седяха в библиотеката на американското посолство в Лондон. Бяха се възползвали от възможността да прегледат микрофишираните големи американски ежедневници. На Сам това му се струваше най-естественото начало. Бостън беше католически град, един от бастионите на Ватикана в Съединените щати, и човек можеше да е сигурен, че градският вестник ще пише най-подробно за ставащото в епархията.

Включително за финансовите й проблеми.

— И какво точно търсим? — попита Орла.

— Нещо свързано с финансите на църквата — обясни Сам. — Всичко, в което става дума за скъпи неща.

Орла посочи статия от миналата година, в която се разказваше как църквата спонсорира ново училище.

— Тук става дума за харчене на пари — поклати глава Сам, — а нас ни интересува как ги печелят.

— Може би от десятъка — подхвърли Орла. — Така е в Ирландия. Трябва да даваш десет процента от приходите си на църквата. Разбира се, повечето хора не дават толкова. Но има много, които дават, и така малко по малко се натрупват доста парици.

— Друго?

— Освен това много хора им завещават пари. В Ирландия това е ежедневие. Някой умре и голямо парче от имота му отива за църквата. Наследниците направо се побъркват.

— Може би същото става и в Бостън.

Сам прегледа вестника. Провери в религиозния раздел, прехвърли некролозите. По принцип четеше бързо, но шрифтът на микрофиша беше ситен и въпреки помощта на лупата, с която беше оборудван четецът, очите бързо се уморяваха. Повечето некролози бяха на национално известни личности, както и на местни политици. Бостън беше богат град от вече две столетия, заемаше второ място след Ню Йорк като финансов център и беше пълен с богати семейства. Сам беше сигурен, че ще открие онова, което търси.

— Виж — каза Орла и посочи екрана.

Сам се зачете в некролога. Той отбелязваше смъртта на Чарлз Стюарт, основател на фирмата „Стюарт, Робъртсън, взаимен фонд“, която в момента на неговата смърт управлявала вложения на стойност над 10 милиарда долара. Сам се наведе към врата на Орла — виждаше как гърдите ѝ се движат, докато дишаше — и се зачете в текста. Ръката му лежеше на мекото ѝ рамо. Тя го погледна и се усмихна. Той прескочи описанието на участието на Стюарт във Втората световна, началото на банковата му кариера, как е основал взаимния фонд в началото на 1950-те години и как е натрупал богатството си.

— Ето — каза накрая.

Орла довърши изречението, като го прочете на глас:

— Господин Стюарт завеща имуществото си на своите две деца Джеймс и Вивиан и на местната епархия.

— На коя църква?

Орла посочи с пръст.

— Тук пише, че е католик.

— Запиши си името му.

Сам продължи да преглежда своя микрофиш. Когато си погледна часовника, видя, че минава четири. Бяха прекарали тук вече час. Мина още толкова време, преди да попадне на още нещо интересно.

— Ето — каза и смуща Орла.

Сега той ѝ прочете подробностите. Кени Райли създаде строителна фирма и я направил водеща в областта на пътното строителство в петте североизточни щата. Строял също така жилища и

делови сгради. В деня, когато умира, състоянието му се изчислява на 60 милиона долара.

— Според статията половината е завещал на благотворителни организации, а другата половина на църквата. Отново католическата.

— Записах — каза Орла.

В седем вечерта бяха прегледали некролозите, публикувани през последните пет години, и събраха общо четири имена. В добавка на Стюарт и Райли изкопаха имената и на Карл Цайс и Тони Берзани. И те бяха натрупали значителни състояния. Единият в областта на недвижимите имоти, а другият с една от първите компютърни компании, по-късно погълната от Ай Би Ем. Цайс беше разделил своето между децата си и църквата, докато Берзани беше завещал всичките си пари на местната епархия.

Сам предложи на Орла да си вървят, защото библиотеката вече затваряше. Влязоха в сладкарницата от другата страна на улицата и той поръча кафета. Инстинктивно усещаше, че са попаднали на следа. Чувстваше го в стомаха си.

Но какво?

— Те получават всички тези пари, оставени им от богатите — каза Орла. — Според тези завещания цели състояния се наливат в касите им, а твърдят, че са фалирали.

— Крият ги, естествено.

— Добре, а сега?

Сам поклати глава.

— Хората им завещават пари, но по някаква причина те не се появяват в епархийските сметки.

— Може би превеждат парите в Европа? — подхвърли Орла.

— Прекалено просто е — възрази Сам. — Всеки адвокат би могъл да издейства заповест за запор на банковите им сметки. Ако съдията подкрепи това искане, ще трябва да ги отворят и тогава документите ще покажат, че са превеждали парите в чужбина.

— Тогава...

Орла замълча — идеите ѝ се бяха изчерпали.

— Какво ще правим сега?

— Отиди на Хийтроу и ни запази места в следващия полет за Бостън — нареди Сам. — Аз ще заключа магазина както трябва и ще опаковам малко багаж за двама ни.

— За Бостън? Сега? Веднага?

— Нали каза, че искаш да разгадаеш тази загадка — отговори
Сам.

25.

17 ноември

Бейрут

Бен сложи трите кафета на масата.

Беше нервен и нямаше нищо против да си го признае.

Защото нямаше ни най-малка представа как ще реагират другите. Не можеше да се каже, че апартаментът, който ЦРУ им беше предоставило, е луксозен. Състоеше се от хол, три спални, обща баня и малка кухня. Бяха си направили по нещо за закуска и се събраха малко след седем сутринта, за да сравнят бележките си за вчерашната си работа. „Познавам тези момчета от три години — напомни си Бен. — Може би не бих им поверил живота си, но им имам доверие за всичко останало.“

Трябваше да им каже какво бе научил вчера следобед. Скот вече излагаше онова, което беше открил. Беше говорил с Масуд Ареби цели три часа, но не можеше да каже дали либиецът знае нещо повече от онова, което знаеха всички.

Хамас имали финансови затруднения. През последните три месеца се опитали да измъкнат повече пари от иранците, но без успех. Рекетът им на търговците срещу защита вече не бил толкова доходоносен, а организираната престъпност сред палестинските общности в Западна Европа, която ръководели, не успявала да реализира такива печалби, че да запълни дупката. Според Ареби за Хамас бил по-важен откупът, отколкото всичко останало, но нямал представа къде държат зложниците или кой от Хамас е организирал отвличането им.

— Ако има изтичане на информация — добави Скот, — то със сигурност няма да е от либийците. Те знаят по-малко и от нас и аз смятам, че въобще не ги е грижа.

Джим не можеше да се похвали с по-голям напредък. Беше прекарал деня на доковете и бе успял да подкупи неколцина от отговорниците за пристанищната сигурност, за да поговорят с него.

Ако в района на пристанището бе имало някакви подозрителни действия, те би трябвало да знаят.

— Нищо не излезе — обобщи Джим. — Разговарях с петима юнаци, но със същия успех бих могъл да ида за риба. Никой нищо не бил видял, нито чул.

— Не е задължително да са използвали доковете — каза Скот. — Може да са ги закарали някъде на брега, а след това с лодка до някой по-голям съд.

— Така е — съгласи се Джим. — А може да са ги приспали с успокоителни, след това да са ги напъхали в контейнери и да са ги измъкнали по този начин. Не бива да изключваме нито една възможност. Но не мисля, че е станало така. Ако са ги измъкнали в открито море, щяха да се косят приказки и дори хората да не са видели това лично, със сигурност щяха да чуят за станалото.

— Те са в Бейрут — намеси се Бен.

Скот и Джим се вторачиха в него.

Той започна да разказва за срещата си с Хашем Акад. Каза им как са се срещнали и че братовчед му участвал в преместването на заложенниците от едно място на друго. Каза, че няма представа дали могат да се доверят на Акад. Поне засега не можеха. Но това беше единственото нещо, наподобяващо следа, на което се бяха натъкнали досега.

— Проблемът е, че иска двеста хиляди — заключи Бен. — Сто за братовчед си и сто за него самия. Освен това нова самоличност и американски паспорт за братовчеда.

— По дяволите! — ядоса се Скот. — Това са много пари.

— Мисля, че Агенцията ще плати — намеси се Джим, — стига този тип да излезе на ниво.

— Но не това е истинският проблем — продължи Бен. — Може да платят, а може и да не го направят. Ако този човек провери и успее да ни каже къде са заложенниците, и то така, че да имаме достатъчно време да отидем и да ги измъкнем, преди отново да ги преместят, парите ще се оправдаят.

Млъкна, погледна колегите си и добави:

— Има още нещо.

— Какво? — рязко попита Скот. По тона му Бен усети, че започва да губи търпение.

— Бюрото в Бейрут е забъркано в контрабанда на наркотици за САЩ.

— По дяволите! — изруга Скот.

— Боже мили! — невярващо възклика Джим.

— Акад ме попита дали парите ще дойдат от Вашингтон, или от средствата, които бейрутското бюро изкарва от наркотиците.

— Може да е само клюка — възрази Скот. — В тази част на света се носят най-различни ужасяващи истории за Агенцията.

— Не го разпитвах — отговори Бен. — Той сам заговори за това. Не зная дали е истина, или не. Обаче видях, че говори искрено, и си помислих, че е истина.

— Откъде може да знае? — попита Скот.

— Вероятно купуват наркотиците тук, в Бейрут — обади се Джим. — Ако го правят, човек като Акад няма как да не научи.

— И как ги изпращат в Щатите? — попита Скот.

— С дипломатическата поща — обясни Бен. — Поне така се говори.

Изпи си кафето, стана и отиде в кухнята. Наля си портокалов сок от кутията в хладилника, върна се и попита:

— Въпросът е ние какво да правим?

— Изпратени сме тук, за да намерим зложниците — напомни му Скот.

— Обаче може би сме открили нещо много по-важно.

— От четири невинни живота? — озъби се Скот. В гласа му се долавяше гняв. — Лично аз не виждам какво може да е по-важно от тях.

— По дяволите, та ние говорим за контрабанда на наркотици за САЩ с помощта на ЦРУ — обади се Джим. — Това е много сериозно нещо.

— Е, и какво предлагаш да направим? — попита Скот.

— Смятам да продължим разследването — каза Бен. — Ще попитаме Агенцията дали ще се съгласи да плати на Акад. — Обмисли внимателно следващото си изречение. — Междувременно нека се помъчим да научим повече за тази история с наркотиците. Може да са само слухове. Но може и да не са. Трябва да разберем истината.

26.

18 ноември

Бостън

„Феърмонт Копли Плаза“ се намираше точно зад Копли Скуер и само на сто-двеста метра от река Чарлз. Сам взе две единични стаи. Една двойна щеше да им спести доста парици, но рискуваше да изгуби Орла с подобно предложение. Независимо каква бунтарка се изкарваше, все пак си беше възпитано в ирландски манастир момиче, а такива като нея спяха в отделни стаи.

„Тя е прекалено ценен ресурс, за да я загубя.“

Седеше в кафенето и чакаше Орла да се преоблече. Момичето не беше взело никакви дрехи, но си купи някои неща от магазина близо до хотела. След няколко минути щяха да се срещнат с Ричард Брийдън, един от най-известните и с много връзки търговец на антики в САЩ. Сам вече няколко пъти беше работил с него. Бе сигурен, че ако някой знае за скъпоценни предмети, попаднали напоследък в ръцете на църквата, най-вероятно ще е Брийдън.

Полетът излезе доста импровизиран. Сам се върна в магазина и помоли един от колегите от съседния антиквариат да го наглежда няколко дни. След това нахвърля малко дрехи в сака и взе такси за Хийтроу.

Орла вече беше запазила две места за полета в десет на „Америкън Еърлайнс“ за Бостън. Имаха време само да похапнат набързо и след чаша вино се качиха. През първите няколко часа си говориха, а Сам изпи няколко уискита. Научи още подробности за живота ѝ с брат ѝ, как се беше опитвала да го защитава, а след това да му помогне да се възстанови след годините изнасилване. Впечатли се колко зряла е, като твърде бързо израснало дете, което още не знае какво да прави с живота си.

Тя му зададе няколко въпроса за него самия. Очевидно беше, че знае за миналото му в Мосад, и искаше да научи подробности. Знаеше, че е убивал, и както можеше да се очаква, го попита какво е изпитвал към работата си. „Това бяха престъпници — обясни той. — Врагове на

моята родина. А аз бях войник и се справях с тях, както би направил всеки на мое място.“ Това беше отговорът, който даваше на всички. Обаче, когато го каза на Орла, почувства, че не е съвсем честен. Истината беше, че не бе съвсем като да си войник. Армиите се сражават на групи, заобиколен си от твоите другари и когато хората загиват, това става в разгорещена битка. А хората като него работеха основно сами или на малки групи и когато убиваха някого, го извършваха хладнокръвно. С времето се свикваше и започваш да се чувстваш не като убиец, а като войник. „Не е нещо, което лесно може да се обясни — помисли си Сам. — Може би когато се опознаем по-добре...“

— Още едно кафе? — попита Орла и прекъсна размислите му.

— Да, трябва ми нещо, което да ме държи буден. По време на полет никога не спя.

Тя изглеждаше свежа като току-що откъснато цвете. Беше се преоблякла в синя пола и бяла блузка, а още мократа ѝ коса беше заципана с шнола, което правеше лицето ѝ да изглежда по-слабо и старо. И може би още по-хубаво, реши Сам. За разлика от повечето жени, тя имаше красота, която само щеше да се увеличава с напредването на възрастта.

Брийдън вече пресичаше фоайето покрай рецепцията. Сам му беше звъннал още от летището. Двамата бяха сключили достатъчно сделки и американецът нямаше нищо против да освободи малко време в графика си, за да се срещнат. Брийдън имаше магазини в Бостън и Ню Йорк, но работеше главно с богати бизнесмени и банки — съветваше ги как да обзаведат домовете или офисите си. „И в тази част на света има доста стари богатства — помисли си Сам. — Но и много повече новобогаташи, които се опитват да заприличат на старата финансова аристокрация.“ Брийдън се беше специализирал да им помага да завършат маскировката си и май това бе много доходно.

Брийдън беше слаб елегантен мъж, облечен в панталон от кремава коприна, тъмни мокасини, бяла риза и син блейзър. Дрехите му бяха всекидневни, но въпреки това им личеше, че са скъпи, а на лявата си китка носеше най-големия и дебел „Ролекс“, който Сам беше виждал.

— Няма ли да ме запознаеш с младата си приятелка? — каза Брийдън и кимна към Орла.

За няколкото дни, откакто я познаваше, Сам вече бе свикнал с въздействието, което оказваше на мъжете. „Значи не съм само аз“, помисли си. Беше я наблюдавал и как действа в магазина. Щом я видеха и им се усмихнеше, мъжете направо се замайваха. Не беше толкова външният ѝ вид: макар да бе хубаво момиче, тя все пак не беше нещо изключително. По-скоро причината беше в излъчването ѝ на пълно с живот и енергия същество. На човек му се струваше, че щом я докосне, ще презареди акумулатора си.

— Орла Шийни. — Тя стана и се представи, като същевременно махна на келнерката да донесе кафе.

— Добре дошли в Бостън — усмихна се американецът.

— Известно време живях тук — отговори Орла.

— Значи няма нужда някой да ви показва забележителностите — въздъхна Брийдън. — Колко жалко.

— Сигурна съм, че не съм видяла всичко.

— Може би някой музей? — попита Брийдън.

— Или ресторант — засмя се Орла. — Много обичам морски дарове.

— Дадено. Уговорихме се.

Не за пръв път Сам се подразни от това с каква лекота флиртува Орла с всички срещнати мъже. Колкото по-стари и богати бяха, толкова по-бързо ги омайваше. Разбира се, той знаеше защо го прави. Или поне се надяваше да е така. Те искаха да ѝ доставят удоволствие, да я поласкаят, да докажат богатството и интелигентността си. Това автоматично ѝ предоставяше известна власт над тях. Въпреки това беше дразнещо. И той знаеше защо.

„Защото не мога да не подозирам, че прави същото и с мен.“

— Опитваме се да открием следите на всички ценни вещи, които са попаднали наскоро в ръцете на църквата — прекъсна ги Сам и огледа фойето. „Феърмонт“ беше най-хубавият хотел в Бостън и на подобно място нямаше да е чудно, ако срещне някой от клиентите си.

— Църквата?

— Католическата епархия тук в Бостън — обясни Сам. — През годините хората са им завещали много неща. Знаем това със сигурност. Търсим нещо, което им е завещано наскоро и още не е извадено на пазара.

Брийдън кимна замислено.

— Мога ли да попитам защо?

Сам поклати глава. Беше си надянал, както го наричаше той, „изражението на погребален агент“, което изразяваше съчувствие, но не и отстъпчивост.

— Да кажем, че ще се отнесем дискретно към информацията...

— И ще сме много благодарни — включи се Орла.

И бръкна с пръст в каймака на капучиното си и го облиза.

Както винаги това сработи безотказно, помисли си Сам.

— Добре — каза Брийдън и се замисли. — Чували ли сте за Амати?

Сам отвори уста, но Орла го изпревари:

— Повечето хора са чували за цигулките на Страдивари, но тези на Амати са много по-стари. Андреа Амати е живял от 1520 до 1578 г. и негово дело са най-старите цигулки, които още се използват. Казват, че той е придал на цигулката нейната днешна форма. Имал е двама синове, Антонио и Джироламо, но вероятно най-известният Амати е синът на Джироламо Николо. Той постигнал съвършения тон и мнозина казват, че работата му може да се повтори, но не и да се надмине. Страдивари е един от неговите ученици и макар че усъвършенства цигулката, семейство Амати са тези, които я създават.

— Красива и умна — каза Брийдън; гледаше Орла одобрително.

— Всяка цигулка Амати е невероятно скъпа.

— О, зная — усмихна се Брийдън.

— Значи църквата има такава цигулка? — попита Сам.

— Преди три месеца умря един човек, Джордж Търнър — каза Брийдън. — Беше основал частна банка тук в Бостън и преди десетина години я продаде на една от големите уолстрийтски фирми. Беше фанатичен колекционер на стари музикални инструменти и притежаваше една Амати. Остави всичко на дъщеря си Елинор, но цигулката завеща на епархията.

— Николо? — попита Орла.

— Не, Андреа Амати — уточни Брийдън. — Вероятно това е най-старата цигулка на света, на която още може да се свири.

— Дали ще я продадат? — попита Сам.

— Разбира се, имат нужда от парите — засмя се Брийдън. — Или по-точно, имат по-голяма нужда от парите, отколкото от една четиристотингодишна цигулка.

— Кога ще я пуснат за продажба? — попита Орла.

— Смятам, че вече е на пазара.

— Смяташ — Сам погледна Брийдън право в очите — или знаеш?

— Казаха на няколко от по-големите търговци — обясни Брийдън. — Няма много хора по света, които искат да си купят Амати. И дори още по-малко готови да платят толкова, колкото им искат.

Допи си кафето и добави:

— Има един човек в епархията, отец О'Конъл. Той се занимава с продажбата. Всъщност той отговаря за всички продажби. Ако искате, ще му звънна и ще му кажа, че се интересувате.

Сам кимна и каза:

— Трябва веднага да се видим с него.

— Смятай го за уредено — отговори Брийдън и стана. После погледна Орла. — Каза, че обичаш морски дарове. В Бостън има няколко отлични рибни ресторанта.

18 ноември

Дюселдорф

Мюлер дойде навреме. Караше ново БМВ пета серия със салон, тапициран с черна кожа, и тъмни стъкла. Пътуваха в мълчание, като първо поеха към индустриалните предградия, а после по шосето покрай Рейн в посока Дуисбург. Слязоха от магистралата и се насочиха към малкото градче Билкарт.

Макар и заспало провинциално градче, отбеляза Ахмед, то се радваше на най-поддържаните ливади, които можеш да намериш някъде по света. Това беше точно онази Германия, която Мюлер и другарите му се бяха опитвали да унищожат през седемдесетте. „Сега сигурно вече е започнал да гласува за Хелмут Кол“, помисли арабинът и се подсмихна.

— Пристигнахме — каза Мюлер малко след като излязоха от градчето, и спря пред някакво хале.

Влязоха. Помещението не беше голямо и беше претъпкано с високотехнологични машини и компютри. Носеше се миризма на още топло желязо и изгорели кабели. Като се изключат машинариите, всичко беше безлично, чисто и функционално.

Нисък мъж с бяла престилка излезе иззад един прецизен струг и загледа Мюлер. Мустаците му бяха редки, лицето слабо и дружелюбно. На темето имаше къса коса, но на тила се спускаше до раменете и му придаваше вид на басист в някоя не твърде разглезена от успехи хевиметъл група.

— Това е Ханс Дитмер — представи го Мюлер. — Той изработи... — Мюлер направи пауза, търсеше подходящата дума, — устройството.

Тримата тръгнаха мълчаливо към малкия кабинет в задната част на работилницата. На бюрото лежаха някакви документи, настолен бележник, полупразна бутилка от диетична кока-кола и персонален компютър с два монитора.

— Единият е за моята работа — обясни Дитмер, — а този — той посочи втория монитор — е за теб.

Ахмед се загледа в устройството. Приличаше на стандартен дванадесетинчов компютърен монитор от онези, които бяха станали привична гледка върху всяко бюро, откакто преди няколко години Ай Би Ем пусна на пазара своя първи персонален компютър. Екранът беше леко издут, а в задната част стърчеше опашката на лъчевата тръба, както и кабелът. На Ахмед му заприлича на най-обикновен дисплей, какъвто можеш да видиш във всяка канцелария.

— Как работи? — попита той и погледна Дитмер.

Мъжът извади малка отвертка от джоба на гърдите си и бързо свали задния капак.

— Ето, виж! — И посочи вътрешността на монитора.

Ахмед надникна. Вътре имаше лъчева тръба и гъмжило от кабели, обгърнати от метална рама, към която беше захваната пластмасовата кутия.

— Използвам малко по-малка лъчева тръба, която произвеждам тук — започна да обяснява Дитмер. — Това освобождава място, като същевременно мониторът продължава да работи, в случай че някой стане прекалено любопитен и го включи.

Ахмед кимна одобрително.

— Около сърцевината на тръбата има триста грама висококачествен „Семтекс“. Сигурен съм, че познаваш това бризантно взривно вещество и знаеш, че е най-подходящото за подобна задача. Това парче е произведено от държавната фабрика „Синтезия“ в град Пардубице в Чешката република, където е изобретен този пластичен взрив. Така че качеството е гарантирано. Може би си чувал, че наименованието му идва от Семтим, както се казва един от кварталите на Пардубице. Сега вече добавят към експлозива маркировка от етилен гликол динитрат, който издава миризма, която скенерите на летищата могат да разпознаят. Обаче нашето парче е произведено преди пет години, когато още не слагаха аромати. И тъй като семтексът има трайност двадесет години, той си е все така качествен, както в деня, когато е произведен. И не мирише, така че дори обучено куче няма да може да го открие. Трябва да е достатъчно, за да направи хубава дупка във фюзелажа на всеки самолет.

— Колко голяма?

— Това количество е достатъчно, за да пробие поне тридесетсантиметрова дупка в обшивката — каза Мюлер. — Ако приемем, че ще попадне в центъра на багажния отсек. А ако се окаже по-близо до някоя от страните, дупката ще е по-голяма.

— Но тридесетина сантиметра са достатъчни — увери го Дитмер. — Дори „Боинг 747“, най-големият пътнически самолет на света, ще бъде опасно дестабилизиран. Предизвиканото от взрива налягане ще започне буквално да го разкъсва на парчета. За броени секунди пилотът ще изгуби контрол. След по-малко от минута самолетът ще започне да пада към земята.

— А как ще я взривим?

— Проблемът с поставянето на бомба в самолет — продължи Дитмер — не е, както често се смята, вмъкването ѝ на борда. Ние можем да поставим „Семтекс“ в монитор като този, телевизор или касетофон, без да рискуваме кой знае колко, че ще го открият. Проблемът е как да бъде взривен.

— Ако използваш някакво радиоустройство, то неизбежно ще бъде открито от охраната на летището — намеси се Мюлер. — Тогава как ще изпратиш сигнала? В края на краищата нали не искаш ти лично да си на самолета?

Изсмя се, но никой не оцени шегата му.

— Би могъл да използваш хронометър — продължи Дитмер, — но не можеш да разчиташ напълно на самолетните разписания. Ако бомбата избухне на летището, очакваният резултат няма да се получи.

— Затова монтирахме барометричен висотомер — намеси се отново Мюлер. Дитмер посочи с отвертката малък датчик за налягане, закрепен към детонатора, и четири тънки като молив батерийки в кутията на монитора.

— Барометричният висотомер има малка вакуумна камера — започна той. — Щом налягането падне до 950 милибара, се задейства това ключе. — Той отново използва отвертката за показалка. — То задейства хронометър, нагласен за четиридесет минути. Налягането ще спадне до 950 чак когато самолетът се издигне на около 800 метра, тоест шест или седем минути след отделянето от пистата. Бомбата ще избухне четиридесет минути след това, тоест когато самолетът вече е набрал пълна височина и скорост.

— Случва ли се понякога да не проработи? — попита Ахмед.

— Изпробвахме го над десет пъти, естествено, без семтекса, като го слагахме в барометрична камера — отговори Дитмер. — Работи безотказно. Трябва само да го включиш, като натиснеш това ключе.

Ахмед повтори упражнението три пъти, докато не се увери напълно, че знае как да включи и изключи устройството.

— Можеш съвсем спокойно да си го пренесеш в Бейрут — обади се Мюлер. — Ако не е активирано, устройството няма начин да избухне. Освен това не може да бъде открито лесно от летищните власти.

— Благодаря — каза Ахмед и стисна ръката на Мюлер. — Повече няма да чуеш за мен.

— Защо не? — усмихна се германецът.

— Защото след тази задача ще е прекалено опасно да работя отново.

28.

18 ноември

Бостън

На Сам не му пукаше много за католическата църква. Беше евреин и по дух човек на Мосад, нищо че вече не беше на служба. Освен това знаеше, че църквата никога не е била приятел на държавата Израел. Може и да бяха изоставили старата форма на католическата меса, онази, в която се говори за „спасяване на еврейския народ от неговия мрак“, но между двете религии винаги беше съществувало напрежение. Щеше да отнеме много време, за да се преодолее това историческо наследство.

„Въпреки това не можеш да отречеш красотата на катедралите им“, помисли си.

Катедралата „Светият кръст“ не беше най-впечатляващата от онези, които беше виждал, и със сигурност не можеше да се сравнява с италианските, испанските и френски храмове, които изпълваха големите градове на Западна Европа. Но безспорно беше, че е една от най-хубавите в Северна Америка. Беше построена във викторианския готически стил и според Сам, ако се издигаше в Лондон, човек можеше да я сбърка с железопътна гара.

По това време на сутринта беше тихо. Сам бутна вратата, влезе и го обгърна меланхолична тишина.

Отец О'Конъл седеше на десетия ред, от лявата страна на главната пътека. Сам усети хладния въздух в сградата, докато крачеше напред. Червени и сини лъчи проникваха през витражите. Отляво се носеше леката миризма на свещи. Сам схвана защо О'Конъл беше предложил да се срещнат тук, когато му се обади. Това беше много по-силна демонстрация на църковната сила и богатство, отколкото доста скромната административна сграда на епархията, която се намираще на няколко преки оттук. По този начин той трябваше да разбере съвсем ясно с кого и с какво си има работа.

И по някакъв странен начин, призна Сам пред себе си, тази тактика действаше.

Сам спря за миг, за да може да усети по-добре атмосферата, преди да се приближи към О'Конъл. Спомни си, че макар в началото Бостън да е бил протестантски град, по-късно се превръща в един от основните центрове на католицизма в САЩ. Отдаваха го на вълните ирландски имигранти от деветнадесети век, но в града живееха не по-малко поляци и германци. През 1875 г. папа Пий IX го издига в епархия и днес тя се грижеше за два милиона членове на църквата, от които 300000 посещаваха редовно службите. Бостънската епархия беше най-богатата в най-богатата страна на света и това ѝ осигуряваше специално положение в католическата йерархия, положение, което не отговаряше на действителния брой на нейното паство.

— Отец О'Конъл — обади се Сам, щом стигна до пейката, на която бе седнал О'Конъл. — Аз съм Сам Улфман.

Отецът се обърна. Оказа се, че има бледо лице, побеляла коса и носи очила със златни рамки. Беше облечен с тъмносин костюм, бяла риза и вратовръзка на райе. Изражението му беше любезно, но и властно като на учител.

— Да се поразходим — каза той тихичко.

Излязоха в градината срещу катедралата. По това време на годината вече нямаше цъфнали цветя, а листата на дърветата бяха окапали и клоните стърчаха голи. Мълчаха. Сам реши, че отец О'Конъл иска да се отдалечи от катедралата, преди да започне разговор за пари. „Ще го оставя да действа по своя си начин — помисли си. — Дошъл съм да разбера едно друго, и нищо повече.“

— Господин Улфман — започна отецът, — вие идвате с големи препоръки.

— Радвам се да го чуя.

— Лондон трябва да е добро място за търговия с антики — продължи О'Конъл. — За разлика от нас, американците, англичаните ценят миналото. Тук хората искат всичко да е ново.

— Сигурен съм, че не всички.

Отец О'Конъл тъжно поклати глава.

— Може би преди едно поколение имаше достатъчно богати хора, които ценяха антиките и изкуствата, но сега вече не са толкова много.

Сам вдигна рамене.

— Поне в Европа има достатъчно от тях.

Отец О'Конъл спря, обърна се и го погледна в очите.

— И вие знаете кои са?

— Имам известен брой богати клиенти — отговори Сам. — За тях търся ценни предмети. Ако ги искат, нямат нищо против да платят толкова, колкото струват.

— Например?

— Чух, че на епархията е завещана цигулка Амати — подхвърли Сам, заслушан как вятърът свири из дърветата около тях — и че може би се продава.

— Боже, колко хубав инструмент! — възкликна О'Конъл. — Само да чуете звука ѝ. Сякаш пее птица. Господин Улфман, можете ли да си представите? Четиристотингодишно дърво — и още има изключителен звук. Въпреки всички тези столетия.

— Удивителна вещ — съгласи се Сам. — И вероятно много скъпа.

— А вие познавате човек, който иска да я купи?

— Наистина — съгласи се Сам, — няма много хора, които колекционират Амати. Обаче съм сигурен, че подходящият човек ще плати добре за инструмента.

Отец О'Конъл тръгна пак по алеята.

— Къде сте отседнали, господин Улфман?

— Във „Феърмонт“.

— Ще ви се обадя преди края на деня.

29.

18 ноември

Бейрут

Бен седеше неподвижно в колата и гледаше часовника на арматурното табло. Вече беше научил, че чакането е част от работата на агента, но въпреки това му беше досадно. Висиш, висиш, висиш безкрай... и през повечето време не се случва нищо.

За стотен път погледна сивата офис сграда. Бюрото на ЦРУ се намираще на третия стаж, както вече знаеше от посещението им там. Сега беше малко след шест и Бен беше сигурен, че по това време повечето служители вече са си отишли вкъщи. Можеше да се намират по средата на криза със зложници, но когато работиш в Бейрут, размишляваше Бен, винаги има някаква криза, така че едва ли много от тях бяха останали до късно на работа.

А и както изглеждаха нещата, май усилията им бяха посветени на по-доходни занимания.

Чакаше в един черен „Фолксваген Голф“, възможно най-нехвърлящата се в очи кола, която успя да наеме в представителството на „Херц“ в центъра на града. Седеше в колата вече повече от час. Вчера сутринта тримата бяха постигнали съгласие, че ще направят каквото могат, за да установят дали бейрутското представителство на Агенцията наистина търгува с наркотици, или това е само уличен слух.

„Ако за четиридесет и осем часа не успеем да потвърдим данните — каза Бен на Скот и Джим, — повече няма да се занимаваме с това.“

Едно старо, но добре поддържано сиво ауди спря пред сградата зад някакъв син микробус. Бен загледа внимателно. В аудито имаше двама души. Единият слезе и влезе във фойето, а другият остана зад волана, без да гаси двигателя. Бен запали фолксвагена и постави ръце на волана. След по-малко от минута първият мъж излезе от сградата. Носеше алуминиев куфар. Остави го на задната седалка, затвори вратата, след това седна до шофьора.

„Дипломатическата чанта“ не беше чанта от времето, когато са пренасяли съобщенията с коне. Тази приличаше повече на сандък, изработен от метал, с размери метър и двадесет на шейсет сантиметра, който лесно би побрал десетина папки с дипломатически документи. Бен не беше сигурен, че някой чете всички тези писания. Вероятно го правеше единствено Бил Хортън — и никой друг. Както и да е, за това им плащаха, и Агенцията всеки ден послушно произвеждаше доклади.

Освен ако съдържанието на тази „чанта“ не беше различно.

Последва аудито на дискретно разстояние, като внимаваше между него и обекта винаги да има поне три автомобила. Аудито се движеше из дипломатическия квартал, мина покрай огромната джамия Ал Омари, после покрай старото здание на парламента, а след това се насочи към покрайнините на града.

Между неговата кола и няколкото зад аудито се вмъкна някакво такси, спря и стоя най-малко две минути, докато жената, която слезе, ровеше из портмонето си за дребни, но Бен имаше късмет и не изпусна сивата кола от поглед. Като цяло пътуването трая петнадесетина минути, преди аудито да спре пред жилищна кооперация и цяла редица квартални магазинчета в района Некаш. Един мъж стана от масата пред едно от кафенетата, остави вестника върху чашата с кафе, закрачи към колата и размени няколко думи с шофьора. Бен, който спря дискретно на двадесетина метра от аудито, за да не се набива на очи, реши, че се шегуват за нещо, тъй като и двамата избухнаха в смях. Очевидно се познаваха добре и се чувстваха спокойни, сякаш действията им бяха чисто рутинни. Мъжете влязоха в кафенето и скоро излязоха с голяма черна спортна чанта. Отвориха сандъка и сложиха в него три черни пакета. Размениха по още една шега и аудито отново потегли.

Движението ставаше все по-натоварено — минаваше шест и половина и хората се прибираха от работа. На няколко пъти Бен изгубваше аудито от поглед, но бързо го настигаше. Излязоха на магистралата към летището и малко по-късно сивата кола спря пред карго терминала. Бен изостана, като не преставаше да наблюдава ставащото. Двамата мъже слязоха, показаха документи за самоличност на пазача и внесоха металния сандък в сградата. След по-малко от три минути се появиха отново, качиха се на колата и заминаха.

„На тия момчета им е време да изпият по бира — помисли си Бен. — А на мен да почвам работа.“

Паркира фолксвагена пред карго терминала и тръгна към сградата. Когато пазачът го спря, измъкна удостоверението си от ЦРУ, потупа праметнатата през рамото си чанта и каза:

— Нося някои много спешни неща. Пратиха ме да ги добавя.

Пазачът посочи навътре.

Бен прекрачи през вратата. Тук имаше още двама пазачи и редица гишета на различните авиокомпании, които обслужваха товарните пратки. Бен беше установил, че дипломатическата поща лети от Бейрут за Франкфурт с машина на „Луфтханза“, а оттам с полет №103 на „Пан Ам“ поема за Вашингтон през Лондон. На гишето на „Луфтханза“ стоеше ливанец с униформата на компанията.

— Трябва ми американската дипломатическа поща — обясни Бен и сложи удостоверението и личната си карта на плота.

— Името ви? — попита служителят.

— Бен Ханолд.

Служителят плъзна към него един формуляр, разгледа удостоверението и личната му карта и си отбеляза номерата им.

— Подпишете тук.

Бен надраска името си. Знаеше, че оставя следи. Ако някой поискаше да разбере дали дипломатическата поща е отваряна, много лесно щеше да го открие по формуляра. Но прецени, че опасността е малка. Чантата излиташе от Бейрут всяка вечер. Не го бяха забелязали, че следи аудито. Нямаше никаква причина някой от бейрутското бюро да проучва дали е надничал в днешната поща.

— Оттук — покани го служителят.

Сандъкът беше зад един параван близо до изхода, където щеше да бъде натоварен на електрокар и откаран при самолета. Пазачът застана близо до него.

— Това е официално — каза му Бен. — Трябва да съм сам.

Мъжът се оттегли зад паравана, а Бен се наведе над сандъка. Вече се беше обадил във Вашингтон и знаеше кода на електронните ключалки. Въведе го и вдигна капака.

В куфара имаше купчина официални документи.

И три пакета, обвити в здрав черен найлон.

Бен ловко отвори единия.

Вътре имаше бял прах.

Той извади от джоба си чиста ленена носна кърпа, изсипа малко от белия прах в нея, загърна мострата и внимателно я прибра.

„Прилича на кокаин“, помисли си.

Затвори сандъка и заобиколи паравана.

— Готово — каза на служителя и се усмихна. — Благодаря за съдействието.

30.

19 ноември

Бейрут

Ахмед провери бомбата.

Току-що беше взел пратката от представителството на „Федерал Експрес“ в Бейрут, след като я бяха докарали с нощния полет от Франкфурт.

В апартамента, който беше наел за няколко дни, внимателно я отвори.

Свали задния капак на монитора. Семтексът беше спретнато напъхан около лъчевата тръба, точно както беше казал Мюлер. Барометричният висотомер беше настроен да задейства детонатора едва при третото издигане над 760 метра, точно както бе поискал Ахмед.

„Никой не може да надмине германската ефикасност“, каза си той с тънка усмивка.

Сега му оставаше единствено да щракне ключето и да се погрижи пратката да бъде качена на подходящия самолет.

Вече знаеше как ще го направи.

До кафенето, където обикновено се срещаше с Хюсеин Гезайри, имаше десетина минути път. Подобно на повечето бейрутски бизнесмени и Гезайри имаше офис, но предпочиташе да провежда срещите си навън на чашка кафе.

Може би, за да не изпуска от очи враговете си, а и за да не го подслушват.

„Кое е идеално за мен“, каза си Ахмед.

Облаците се бяха разпръснали и Бейрут беше окъпан в топлите слънчеви лъчи на късната есен. Ахмед крачеше бавно, без да бърза. Беше кацнал късно снощи, след като преди това се качи на влака от Дюселдорф за Франкфурт и успя да си купи билет за полета на „Луфтханза“ до Бейрут в последната минута. Полетите до този град вече не бяха разпродадени до дупка, отбеляза той. Дори германските

бизнесмени с техните автомобили, инструменти и химикали вече не горяха от желание да въртят търговия тук.

Не и докато американските зложници пълнеха вестникарските заглавия по света.

— Надявам се, че животът сега се отнася по-добре с теб — каза Ахмед, докато седнаше на масата до Гезайри.

Погледна си часовника и видя, че е подранил. С Гезайри се бяха уговорили да се срещнат в единадесет, а той вече беше тук, макар че бе още без петнадесет. Изглеждаше разтревожен, сякаш току-що е получил лоша новина, но Ахмед не искаше да разпитва.

— Не мога да се оплача — отговори Гезайри.

Обаче имаше такъв вид, сякаш би се оплаквал надълго и широко, стига да получи възможност.

— Имам нещо за теб — каза Ахмед.

Гезайри вдигна очи с такова изражение, сякаш очаква още лоши новини.

Ахмед отвори чантата, която носеше през рамо, и измъкна дебел плик за писма. Плъзна го по масата.

Гезайри изчака да им донесат кафетата и келнерът да влезе в кафенето и чак тогава отвори плика. Очите му светнаха.

Десет хиляди долара!

В безупречни нови банкноти направо от банката.

— За какво? — попита той.

— Искам да свършиш една работа.

— Каква?

В гласа му се прокрадна съмнение. За човек като Гезайри, когато някой има нужда от нещо, то винаги е свързано с неприятности.

— Искам да науча точния маршрут на наркотиците до Съединените щати.

Гезайри отпи от кафето. На лицето му се появи съзаклятническа самоувереност.

— Чантата заминава с полета на „Луфтханза“ от Бейрут за Франкфурт — започна той. — Когато кацнат във Франкфурт, се прехвърля на полет 103 на „Пан Ам“. Никои не я докосва по време на полета. Самолетът излита за Лондон, а след това късно вечерта за Вашингтон. Полетът е нощен и пристига на следващата сутрин на местоназначението си.

— Винаги по един и същи маршрут?

„Трябва да разбере всичко съвсем точно — напомни си Ахмед. — Нищо не бива да се оставя на случайността.“

— Това са редовни полети със сигурни авиокомпании — обясни Гезайри. — Правим този номер всеки ден вече цяла година и винаги е един и същ.

— Когато се слагат наркотиците в дипломатическата чанта, искам да бъде поставено и още нещо.

— Какво?

Ахмед леко се наведе и почука с пръст по плика с парите.

— Това ми дава правото да не отговарям на никакви въпроси.

Гезайри се усмихна.

„Добре, че говоря на език, който разбира“, помисли си Ахмед.

— В Некаш има едно кафене — продължи Гезайри. — Всяка вечер чантата се взима от бюро на ЦРУ в Бейрут. Шофьорите минават през кафенето. Там наркотиците се слагат в чантата. След това отиват на летището и я предават на охраната. Електронните ключалки са с код, но нашите хора го знаят.

— Аз ще отида в кафенето и вместо наркотиците ще сложа в чантата нещо друго.

— Какво?

Ахмед отново потупа плика с парите.

— Както вече казах, с тези пари си купувам правото да не отговорим на никакви въпроси.

Гезайри стана и прибра плика с парите в джоба си.

— Смятай го за уредено.

31.

19 ноември

Бостън

Орла беше напрегната като навита пружина.

Човек направо можеше да усети физически безпокойството, което я изпълваше.

Бяха прекарали деня в разглеждане на бостънските забележителности. Предната вечер тя излезе да вечеря с Брийдън и Сам нямаше нищо против да си признае, че ѝ се ядоса, защото прие. Той се нахрани сам в хотела, след това седна във фоайето да я чака и изпи две уискита едно след друго, докато се оглеждаше дали няма най-сетне да се появи. Тя се прибра в единадесет и се оплака, че цяла вечер трябвало да отблъсква ръцете на Брийдън от бедрата си.

— Сам, всички антиквари ли са такива? — попита, след като той ѝ поръча едно ирландско уиски за отпускане на нервите.

— Да, истинските. Ти се дръж за другите, дето само се преструват, че търгуват с антики — отговори Сам. — Ние си държим ръцете на мястото.

Тази сутрин все още нямаше съобщение от отец О'Конъл, така че се включиха в една обиколка на града. Орла го познаваше добре, но Сам винаги само беше минавал набързо. Тя го заведе в Бостънския музей на изобразителните изкуства, за да разгледа картините на Тициан, Ван Гог и Дюрер. След това хапнаха в един ресторант с изглед към река Чарлз. Обаче той усещаше, че Орла е на ръба: ръчкаше разсеяно храната си, докато обикновено поглъщаше лакомо всичко, което поне донякъде имаше вид на ядливо. Докато обядваха, Сам се опита да ѝ обясни, че при разследванията е така. Разбираше, че се тревожи дали отец О'Конъл ще се обади и кога ще могат да предприемат следващата си стъпка. Обаче нямаше никакъв смисъл да се проявява нетърпение. Ако го направиш, рискуваш да развалиш всичко. Ако се опитаха да притиснат О'Конъл да побърза, той веднага щеше да заподозре нещо. При всяко разследване през по-голямата част от времето просто висиш и чакаш нещо да се случи.

Трябва да се свикне. Защото това никога няма да се промени.

— Господин Улфман, има съобщение за вас — каза мъжът на рецепцията, когато Сам отиде да вземе ключа си.

Усещаше с какво нетърпение го гледа Орла, докато отваряше плика. Срязва капачето с ножа за писма, надникна вътре, вдигна очи към Орла и се усмихна.

— Отец О'Конъл иска да му се обади.

Видя вълнението, което се изписа на лицето ѝ. Качиха се в стаята му и докато тя затваряше вратата, Сам вече набираше номера, който беше записан на бележката.

— Отец О'Конъл, Сам Улфман се обажда — каза той, когато след третото позвъняване някой вдигна слушалката.

После заслуша внимателно.

Когато разговорът свърши, се обърна, погледна Орла и каза:

— В Женева имат човек, казва се Рето Циглер. Той намира купувачи за всичко, което попада в ръцете на епархията.

Орла го целуна по бузата.

Стори му се, че целувката продължи малко по-дълго, отколкото беше нужно.

Или просто си въобразяваше разни неща.

— Трябва възможно най-бързо да се върнем в Лондон — каза Сам. — Когато Циглер се обади, трябва да сме готови.

32.

19 ноември

Бейрут

Бен остави листа с белия прах на масата.

Резултатите от теста бяха недвусмислени.

— Кокаин — каза той и погледна Скот и Джим, които стояха в другия край на малкия апартамент. — Копелетата въртят контрабанда с кокаин. Предполагам, че в другия пакет е имало хероин.

Джим погледна листа. Първата си година в Агенцията беше прекарал в Колумбия в борба с наркокартелите. Беше ходил в селата, където отглеждаха, жънеха и обработваха растението. Беше се сражавал с мъжете, които организираха този бизнес, водил бе дори ръкопашни битки. Знаеше как мирише и какъв вкус има кокаинът и какви вреди може да нанесе по улиците на гетата.

Определено беше кокаин.

— Това е предателство на всичко, за което сме се борили — отбеляза той тихо. — Момчетата ни на терен се бият и умират, за да попречат на този боклук да стигне до нашата страна. А бейрутското бюро вкарва отровата в страната с дипломатическата поща!

— Въпросът е — прекъсна го Бен — какво ще правим?

Тримата потънаха в мълчание.

Още беше рано сутринта. Бен се беше прибрал с пробата вечерта. Бяха му нужни няколко часа, за да приготви комплекта, а след това да проведе теста. Беше го провел три пъти. В случаи като този и с такива доказателства човек не може да си позволи да направи и най-малката грешка. Той остави двамата си колеги да спят и призори също легна, но не можа да заспи. А сега показва доказателствата.

— Ще раздухаме работата — каза Бен.

Скот поклати глава.

— Първо трябва да говорим с Хортън.

— Те няма да позволят това да излезе на бял свят — възрази Бен. — А кой знае, може и да заметат цялата работа. Знаете какво е отношението на Агенцията към подобни неща.

— Хортън има право да знае — настоя Джим. — Той ръководи операциите в Близкия изток. Освен това е заместник-директор. Ако му кажем какво става в бейрутското бюро, той ще се намеси и ще прекрати това безобразие. Той е достоен човек.

— Сигурен съм, че ще го направи — съгласи се Бен.

— Преди това ни трябва още едно доказателство — каза Джим.

Другите двама се обърнаха към него.

— Какво повече ни трябва? — вдигна вежди Бен. — Намерихме шибаните наркотици в дипломатическата поща за Вашингтон.

— Трябва да разберем кой ги получава.

— И как ще разберем?

— Като проследим полет 103.

През прозорците на апартамента нахлуваше светлина, отвън започваха да долитат шумовете на отиващите на работа хора.

— Трябва да се качим на самолета, за да видим какво ще стане с дипломатическата чанта във Вашингтон — настоя Джим. — Така ще разберем кой прибира наркотиците. В момента не можем да кажем със сигурност дали не е набъркан някой от правителството. Или наркотиците се предават на някой местен търговец.

— Значи трябва да се качим на самолета на „Луфтханза“ — предложи Бен.

Джим поклати глава.

— Това ще предизвика излишни подозрения. Предлагам първо да заминем за Кипър и оттам за Франкфурт. Така никой няма да заподозре какво се готвим да направим.

Скот се изправи и погледна през прозореца.

Не му харесваше този план.

Изобщо не му харесваше.

33.

19 ноември

Главната квартира на ЦРУ, Лангли

Бил Хортън остави телефонната слушалка.

Стана и отиде до прозореца. Беше рано сутринта и в отдела нямаше много хора. Хортън винаги гледаше да е на работното си място точно в шест, защото ако по това време не беше зад бюрото си, нямаше да може да прочете всички пристигнали вечерта доклади преди началото на сутрешната поредица срещи в осем. На паркинга вече бяха започнали да пристигат коли, а градинарят се беше заловил да смила нападалите върху алеите есенни листа. По-тихо от това в Лангли не можеше да стане.

В Бейрут сега беше около три следобед.

Тримата му агенти вече бяха на път за Кипър.

С някаква тъпа история, че бейрутското бюро въртяло търговия с наркотици.

Проблеми, помисли си Хортън. Нищо друго, освен неприятности.

Папката с докладите за зложниците още лежеше на писалището му.

По заповед на президента беше събран спасителен отряд.

В Средиземно море беше изпратен крайцер, оборудван с два хеликоптера „Чинук“. Отряд от петима флотски тюлени беше готов да нахлуе и да се опита да измъкне зложниците. Бяха повикани и двама съветници — единият от Израелските отбранителни сили, а другият от британските специални части САС. Това бяха формиранията с най-голям опит в измъкването на зложници. Двамата бяха в двадесет и четири часова готовност.

Но засега нямаха никаква представа къде са зложниците.

Бейрутското бюро твърдеше, че няма никакви пресни следи. До този момент бяха пръснали близо 100000 долара по информатори, но изглежда повечето пари бяха пропилены напразно. Нито едно от сведенията не им беше помогнало. Някои от тях дори се оказаха

капани и един от агентите беше тежко ранен, когато отишъл да се срещне уж с информатор, а го посрещнали със стрелба. Факт беше, че не знаят нещо повече за местонахождението на заложниците, отколкото преди една седмица.

А сега и това.

Току-що беше говорил по телефона със Скот.

Беше се измъкнал на Бен и Джим, за да му съобщи, че тримата се връщат във Вашингтон.

Имаха доказателства, че бейрутското бюро върти контрабанда с наркотици, като използва дипломатическата поща.

Хортън въздъхна.

„Може би е вярно“, помисли си. Никога не беше харесвал Фоли. Назначението му беше политическо, а на това чувствително място трябваше да сложат професионален агент. Нямаше по-важен преден пост от този в Бейрут. Беше опитал да обясни това на генералния директор, но той не пожела да го послуша. Бюджетите се контролираха строго. В течение на години бяха пропилены толкова много пари за тайни операции, че сега държаха бюро в Бейрут изкъсо. Там може би се опитваха да изкара допълнителни средства, за да финансират операциите си. Или си пълнеха джобовете, трупайки парите в малък спретнат пенсионен фонд на Каймановите острови.

Кой знае?

„Аз знам едно нещо със сигурност — помисли си Хортън. — Агенцията не може да си позволи подобен скандал.

Аз не мога да си позволя такъв скандал.

Не и сега.“

Избърса си челото.

Целият беше потен, а уж беше човек, който никога не се поти.

Лесно можеше да си представи пиршеството, което щеше да си устрои пресата. Докато в Бейрут са държани четирима невинни заложници, бюро на ЦРУ прехвърля наркотици в родината.

Медиите щяха да поискат главите им.

И заместник-директорът, отговарящ за операциите в Близкия изток, пръв щеше да положи глава на дръвника.

„А това съм аз.“

Хортън се обърна и закрачи към писалището. Първата му среща за деня щеше да започне след половин час. Шефовете щяха да поискат

да научат какво става със заложниците.

Но това вече едва ли имаше значение.

„Трябва да намеря начин да попреча на тези тримата да кацнат във Вашингтон.

Тази история не бива да се разчува.

Няма значение какво трябва да направя, за да съм сигурен, че онова, което са открили в Бейрут, никога няма да излезе наяве.

Ще направя всичко възможно.“

34.

19 ноември

Бейрут

Ахмед седеше кротко в кафенето.

Носеше черни очила и се беше съсредоточил върху вестника, който лежеше пред него. Не че в Бейрут го познаваха много хора, но той определено не искаше да бъде разпознат.

Не и тази вечер.

Не и когато вече беше толкова близо.

Огледа улицата. Беше малко след седем и предградията бяха започнали да се пълнят с хора. Някои се връщаха у дома след работа. Някои бяха приключили задълженията си рано и сега излизаха с жените или приятелките си. Кафенето започна да се пълни предимно с мъже, но имаше и жени.

„Никой от тези хора — помисли Ахмед — няма представа какво ще се случи.“

Аудито спря до бордюра.

Един мъж слезе и тръгна към кафенето. Отиде при келнера и двамата размениха няколко думи. Мъжът сякаш се засмя на нещо, но от това разстояние Ахмед не можеше да каже на какво.

Келнерът кимна към Ахмед и мъжът закрачи към неговата маса и спря точно пред него.

— Казаха ми, че имаш нещо за нас.

Ахмед стана и тръгна към колата. Вдигна капака на багажника и хвърли поглед на сандъка вътре. Мъжът набра цифровата комбинация и капакът се отвори. Ахмед свали от рамото си синия си спортен сак и извади монитора. Всеки, който би поискал да го разгледа, а подобно нещо едва ли щеше да се случи, след като дипломатическите пратки са неприкосновени, щеше да види обикновено офис оборудване.

Не би трябвало да събуди никакви подозрения.

Напъха монитора в края на сандъка между купчини хартия в дебели бели пликове. За миг си помисли, че ще е забавно да вземе някой. В края на краищата човек не всеки ден може да чете секретните

анализи на бейрутското бюро на ЦРУ. Мина му през ума, че познава хора, които биха платили добре за тях. Освен това никой нямаше да забележи. Сандъкът щеше да бъде взривен на малки парченца някъде над Атлантическия океан. Нямаше да могат да намерят дори късче от пликите.

„Не.

Не бива да поемаш никакви ненужни рискове.

Така успя да оцелееш толкова дълго в тази игра.“

Затвори капака и попита:

— Стоката направо на летището ли отива?

Мъжът кимна.

— За полета на „Луфтханза“?

— Да.

— Е, това е всичко — лаконично каза Ахмед и му кимна за довиждане. Изпрати с поглед заминаващата кола, след това пресече улицата, където го чакаше неговият шофьор с мерцедеса, който използваше за дълги пътувания. Отвори вратата, отпусна се на задната седалка и каза на шофьора, че е време да потеглят за Дамаск.

Намести се удобно и си каза:

„Опитай се да си починеш.

Ти изпълни задачата си. Утре сутринта няколкостотин американци ще са мъртви.“

35.

19 ноември

Кипър

Туристическа агенция „Скетос“ се намираше на малка странична уличка съвсем близо до река Канлидере, която течеше през средата на Кипър. Беше малка и се управляваше от Григориус Петракис. Преди десет години той я бе поел от своя гъст и я управляваше достатъчно умело, макар и да не печелеше големите пари, които старецът и жена му смятаха, че трябва да изкарва. Беше наел две жени на половин работен ден, които се редуваха сутрин и следобед, но днес и двете ги нямаше. Едната се грижеше за болната си майка, а другата трябваше да си седи вкъщи, защото челядта ѝ се беше заразила с дребна шарка.

Това означаваше, че тази сутрин в агенцията беше само Петракис.

Той обаче реши, че няма кой знае какво значение.

Беше краят на ноември. От март до октомври Никозия винаги гъмжеше от туристи, повечето британци, германци и холандци. Разбира се, за цвят имаше и малко американци, както и гърци от материка. Винаги имаше достатъчно хора, които трябваше спешно да се върнат у дома, а те имаха нужда от резервации на влакови и самолетни билети. Или се местеха от Кипър на гръцките острови и искаха да им се запази стая в хотел. Достатъчно от тези хора се отбиваха в туристическата му агенция, така че да може да живее сносно. Но през ноември туристическият поток драматично пресъхваше. Никой не искаше да дойде в Кипър през зимата. Човек можеше да прекара целия ден в офиса и да направи само една или две резервации.

Така че беше доста необичайно да види наведнъж трима американци.

„Особено такива, които имат пари за харчене — каза си Петракис. — От печалбата ще си поръчам хубав обяд с бутилка добро вино.“

Бен Ханолд резервираше билетите.

Седеше срещу Петракис и му обясняваше подробностите. Имаше нужда от три места за полет 103, който щеше да излети тази вечер от Франкфурт за Вашингтон през Лондон.

— Коя класа? — попита Петракис.

— Няма значение — отговори Ханолд. — За която има билети. Е, ако има икономична — от тях.

— Момент да проверя.

Петракис набра резервациите. Може би щеше да е трудно толкова късно да запази местата от Лондон за Вашингтон. Този маршрут винаги беше оживен, особено сега, в навечерието на Коледа.

— Имате късмет — обърна се той към американеца. — Има достатъчно свободни места. Запазих в икономична класа.

— И три билета за Франкфурт, така че да можем да направим връзката.

Петракис отново се зае с телефона. Имаше полет, който щеше да излети след два часа и да кацне на франкфуртското летище малко преди шест, което им оставяше два часа време, за да се прехвърлят спокойно на полет 103.

— Запазете три места — каза Бен.

Петракис плъзна лист хартия по бюрото. Общата сума за всички билети възлизаше на 4655 долара. От тях, помисли той с лека усмивка, неговата комисиона беше малко повече от двеста долара.

Бен му плати с кредитна карта, взе билетите и пресече улицата до кафенето, където го чакаха Скот и Джим.

— Господа, връщаме се у дома. Ще разбием тази банда наркотрафиканти.

Джим и Скот си допиха кафетата и тръгнаха след него към стоянката за таксита. Летището на Никозия беше само на двадесет минути с кола, но нямаше смисъл да губят време.

Петракис ги гледаше през витрината на агенцията. После взе слушалката и набра един атински телефон.

Бюрото на ЦРУ.

Тъст му и жена му можеше да си мислят, че не ръководи агенцията както трябва, но не знаеха за сделката, която беше сключил с ЦРУ в Гърция. Въртеше бюрото като параван за Агенцията, за чиито служители уреждаше билети за пътуванията им из района на

Средиземноморието, и съобщаваше за всеки подозрителен тип, който си запазваше билети от Никозия.

В Агенцията знаеха, че ако някъде по света става нещо незаконно, терористичен заговор, военен преврат, бягство или дезертъорство на агент, обикновено някъде по пътя има замесена туристическа агенция.

А туристическите агенции бяха едни от най-добрите източници на информация в света.

ЦРУ поддържаше туристически агенции като паравани във всички големи градове. Това беше огромна машинария и Петракис беше само малка бурмичка в нея. Но все пак нещо.

— Току-що трима американци си купиха билети от мен — каза той на дежурния в Атина. — Имената им са Джим Прентис, Скот Валентин и Бен Ханолд. Ще пътуват с тазвечерния полет 103 за Вашингтон.

Петракис затвори и си позволи тихичко да въздъхне от задоволство.

Комисиона от билетите.

Плюс комисиона от ЦРУ.

Работите не вървяха никак зле.

А сега наистина вече бе време за обяд. Оставаше да си избере виното, с което да го полее.

ВТОРА ЧАСТ

РАЗСЛЕДВАНЕТО

36.

20 ноември

Лондон

Сам седеше самичък в апартамента си, втренчил очи в телевизора. На който и канал да превключиш, новините бяха едни и същи. Минута по минута трагедията се разгръщаше пред очите ти.

Един американски „Боинг 747“ беше паднал върху малкото шотландско село Локърби.

Полет 103 от Лондон за Вашингтон.

Репортажите все още бяха хаотични. Само четиридесет минути след началото на полета самолетът беше паднал. Всички 270 души на борда бяха загинали. Сред тях имаше много американски студенти, които си отиваха вкъщи за коледната ваканция. Като цяло на борда бе имало хора от двадесет и една различни националности.

Единадесет души от жителите на Локърби също бяха убити от падащите отломки. Тази нощ над Шотландия духаха ветрове със сила стотици възли и разпръснаха отломките и жертвите в коридор с дължина сто и тридесет километра и обща площ 1354 квадратни километра. Най-големите разрушения бяха причинени на улица „Шъруд Кресънт“ №13, където с повече от 800 км/ч се беше забила част от крилото. Невероятно силният удар беше издълбал кратер с ширина четиридесет и пет метра и дълбочина шейсет и четири. Четиричленното семейство, което живеело в къщата, загинало на място. Над къщите се издигнало огромно огнено кълбо, което осветило с трепкащата си светлина близката магистрала А74 от Глазгоу за Карлайл. Из цялото село се търкаляли разпръснатите на всички страни трупове, но полицаите и пожарникарите, които бяха поели контрола на положението, казваха, че още не могат да бъдат преместени, докато не бъдат събрани криминалогични доказателства, от които да стане ясно кои части на самолета са ги убили.

От картината, излъчвана от хеликоптера, който предаваше пряко от мястото, се виждаше, че цялото село още е осеяно с тлеещи огньове.

А каква беше причината за катастрофата?

Още никой не знаеше.

Въпреки това специалистите вече говореха, че според всички събрани досега доказателства причината е бомба.

— Копелета — измърмори Сам.

„Това никога не свършва — помисли си. — Ние убиваме тях, а те нас.

После ние още от тях.

Поне съм въвн от играта.“

Допи си кафето и слезе в магазина.

Беше малко след девет и половина. Сам беше пропуснал своя сутрешен крос из Батърси Парк, защото остана да гледа прякото предаване от Локърби.

Орла вече беше отворила. Тази сутрин дори грееше малко късно есенно слънце: лъчите му проникваха през стъклата и караха антикварните предмети да проблясват. В основната витрина стоеше писалището от Алфонс Таан, който обичал да използва бронз, за да имитира бамбук. Сам много го харесваше. За миг, докато му се любуваше, слънчевите лъчи го накараха да заблести. „Може би причината, която ни кара да харесваме антиките — помисли си той, — е, че могат да остаряват толкова безукорно и с годините да стават още по-прекрасни въпреки че всичко около тях загнива.“

— Ужасно — промълви Орла.

Сам кимна. Забеляза, че носи нови дрехи: къса черна кожена пола и червено сако с набиващи се на очи златни копчета. А към тях черни обувки с петсантиметрови токчета. Очевидно беше използвала част от парите, които бе спечелила, за да си ги купи.

— Как смяташ, дали е било бомба?

Сам отмести поглед. Най-вероятно. Всички доказателства водеха към това. От времето на службата си в Мосад знаеше, че арабските терористични групи от години полагат усилия да поставят бомби в самолети. „Ел Ал“ беше основната им цел, но охраната на авиокомпанията беше много строга. Опитите датираха от началото на седемдесетте, но по-късно терористите се отказаха, защото техническите трудности бяха прекалено големи.

В Мосад бяха сигурни, че ще опитат отново. В определен момент техническите пречки обикновено биваха преодолявани. Беше просто въпрос на време.

Но защо американски самолет над Великобритания?

В това нямаше смисъл.

— Ние имаме свой собствен случай, който трябва да разрешим — каза той и Орла се усмихна. Беше твърдо решена да разкрие какво се случва с парите на Бостънската епархия. Сам я разбираше. Имаха следа, която водеше към Циглер. Както изглежда, той беше човекът, който организираше продажбата на всеки ценен предмет, попаднал в ръцете на епархията.

Обаче засега не знаеха за него почти нищо.

Телефонът в ъгъла започна да звъни. Сам вдигна.

— Господин Улфман?

Швейцарски акцент. Подобно на самата страна тонът представляваше смесица между германската и френската култура. Имаше стегнатата метална точност на германците и съдържаното безразличие на французите.

— Казвам се Циглер — представи се мъжът. — Звънна ми отец О'Конъл от Бостън и ми каза да ви се обадя.

— А, да — отговори Сам. — Тази седмица се видях с него.

— Той каза, че бихте се заинтересували от цигулка Амати, стига да се намери такава.

— Да, от името на мой клиент — отговори Сам.

— Не бихте ли могли да ми кажете кой е?

— Моят клиент си е мой.

— Схващам... И очевидно е доста богат.

— Моля?

— Цигулката струва най-малко петстотин хиляди долара — отговори Циглер. — Не можем да я продадем за по-малко.

— Това ще е проблем.

Настъпи мълчание и по телефонната линия между Лондон и Швейцария се усети известно напрежение. Сам се запита дали не е отговорил твърде прибързано. 500000 долара бяха много пари. Малко хора биха ги похарчили набързо, та дори да е за цигулка на четиристотин години. Може би не беше говорил достатъчно убедително и това можеше да накара Циглер да заподозре, че го мамят.

— Господин Улфман, ще трябва да направя някои проучвания — най-накрая каза Циглер. — Скоро ще ви се обадя да се срещнем.

Сам затвори и погледна Орла.

— На път сме да купим цигулка.

Но когато излезе от магазина, не беше толкова сигурен. „Може би провалих работата — каза си. — Вероятно проведох този разговор твърде самонадеяно и те могат да се сетят, че всъщност разследвам къде си крият парите.

И тогава към списъка с неприятелите ми ще трябва да добавя и Ватикана.“

37.

21 ноември

Лондон

Сам обичаше неделите. Апартаментът беше осеян с вестници, пълни с подробности за ужасната катастрофа в Локърби. Орла беше дошла да направи омлет за закуска, а по-късно планираха да поровят из сергиите на панаира за антикварни предмети в кметството на Челси. След това можеха да отидат на кино, а по-късно да се отбият в някой ресторант да хапнат.

„Направо като среща — помисли си Сам. — Мамка му, през всичките тези четири години не съм ходил на нито една.“

Прелисти вестника. Репортажите и анализите бяха пълни с предположения за причината, довела до катастрофата на полет 103. Беше започнала да се налага теорията, че на борда на самолета е взривена бомба. Обаче никой нямаше представа кой може да я е сложил там и как е успял да я промъкне през охраната на летището.

Въздухът гъмжеше от теории: лудите от ИРА, либийците, иранците или някоя от радикалните палестински групировки.

Но никой не разполагаше с твърди доказателства.

Той седна на масата и си отрязва парченце от омлета, който Орла току-що беше поднесла. Днес беше с всекидневен облекло. Джинси, бяла тениска и ниски мокасини от напа. Нейните омлети бяха по-вкусни от неговите. Сам обичаше да готви, но не беше много сигурен, че го бива, докато Орла се хвърляше да шета със същата страст, с която подхождаше към всичко.

— Кога ще се обади? — попита тя.

— Кой?

— Папата, глупчо.

— Имаш предвид Циглер?

Орла кимна и бръсна черния кичур, който падаше на челото ѝ.

— Може да минат ден-два — отговори той. — Тъкмо ще имам време да направя някои проучвания. Изглежда, неколцина от

антикварите в Лондон го познават. В „Сотбис“ и „Кристис“ също знаят кой е.

— И кой е? — попита Орла и се наведе към него.

— Живее в Женева — започна да разказва Сам. — На петдесет години е и работи сам. Всъщност е посредник. Някои разправят, че по-рано търгувал с оръжие, но преди десетина години се прехвърлил на произведения на изкуството и антики. Вероятно защото е по-безопасен занаят. Както и по-доходен, след като цените непрекъснато се качват.

— И с кого търгува?

— С всеки, който потърси услугите му — отговори Сам. — Или поне така ми казаха. Носят се слухове, че се занимавал и с крадени вещи. Ти задигаш скъпа мебел, а Циглер е човекът, който ще я пусне на пазара, снабдена с нов сертификат за произход. Така аукционните къщи ще я включат в каталозите си, без да вдигат врява. И може да я продадат на някой богат колекционер, който си мисли, че е направил законна покупка.

— Значи Ватиканът работи с крадец...

Сам поклати глава.

Той си беше помислил същото, но вече не беше сигурен.

— Един познат от „Кристис“ ми каза, че е имало множество подозрения срещу Циглер, но нито едно не могло да бъде доказано. Това се случва винаги, когато някой има постоянен достъп до скъпи вещи. Винаги започват да се носят слухове, че ги търгува от името на банда взломаджии. Понякога това е истина, но не и в този случай. Според мен Циглер работи с Ватикана. Знаем, че работи с отец О'Конъл от Бостън, но защо да е само той? По света сигурно има петдесет различни епархии, дори сто, и всичките да крият авоарите си по същия начин. Това обяснява защо Циглер има непрестанен достъп до скъпи вещи, защо работи сам и защо е толкова потаен.

— Значи той е нещо като параван?

— В смисъл?

— За Ватикана.

Сам се усмихна. На Орла не ѝ убягваше нищо.

Точно това харесваше у нея.

Телефонът иззвъня и Сам стана да се обади. Дали не беше Елена? Тя обикновено се обаждаше в неделя и тогава и децата искаха да говорят с него. Обикновено и той го искаше. Няколко минути

приказки, разменени по телефона, беше единствената връзка, която сега имаше с тях. Обаче му стана неудобно от Орла. Не беше сигурен как ще реагира, а и не бе готов да научи. Поне не днес.

— Господин Улфман?

— Да?

С облекчение разбра, че не е Елена.

Човекът, който се обаждаше, говореше с американски акцент.

— Казвам се Картър Джинас.

Сам машинално кимна. Името не му говореше нищо.

— Аз съм началник на охраната на „Пан Ам“ — продължи мъжът.

— „Пан Ам“?

— Полет 103, който падна върху Локърби, беше на „Пан Ам“.

„Защо, по дяволите, ще ми се обажда началникът на охраната им?“

— Много съжалявам за катастрофата — каза той. — Ужасно нещо.

— Благодаря. — Джинас се поколеба. — Нуждая се от вашата помощ.

— Моята помощ?!

Изненадата на Сам беше искрена.

— Не мога да говоря по телефона. Тази вечер от Хийтроу има полет на „Юнайтед“ за Ню Йорк. Можете ли да го хванете?

— Но...

— Ще ви платя 50000 само за да поговорим.

— Можете ли да изпратите кола да ме посрещне?

— Готово.

— И два билета.

— Няма проблем.

— Тогава до утре.

— Благодаря, господин Улфман. Оценявам го.

Сам погледна Орла и каза:

— Давай да стегнем малко багаж. Отиваме в Ню Йорк.

— В Ню Йорк?

— Там ме чака задача... Полет 103.

— Смятах, че си въвн от играта.

— Така е, но...

„Но какво?

Не зная.

Засега.“

— Загинаха триста души — промълви Орла. — Трябва да го направиш.

38.

22 ноември

Ню Йорк

Пътят от летище „Джон Ф. Кенеди“ към Манхатън беше един от най-вълнуващите в света, за пореден път се убеди Сам. От другите летища пътуваш някакво късо разстояние с метрото или минаваш през безлични предградия. Но щом излезеш от Дж. Ф. К., се изправяш пред величествената панорама от блестящи небостъргачи, които сякаш се издигат от океана. Според Сам това беше единственият маршрут от летище, който наистина те кара да се радваш, че си пристигнал.

Орла беше отпуснала глава на рамото му на задната седалка на сребристосивия „Линкълн“ с шофьор, който Джинас беше изпратил да ги вземе от летището.

— Защо го правиш? — попита тя.

Сам си беше задавал същия въпрос в малките часове на десет хиляди метра над Атлантическия океан, отпуснал се на удобната седалка в първа класа на 747 на „Юнайтед“. Трябват му парите, можеше да бъде единият отговор. Да изкараш 50000 само за една работна закуска не беше малко дори ако трябва да прелетиш океана, за да ги получиш. Нямаше съмнение, че ще му платят още, ако се съгласи да им помогне в разследването на станалото с полет 103. Но не това беше верният отговор. С помощта на Орла беше започнал да печели нелоши пари от търговията с антики. Имаше нещо друго.

„Правя го, за да я впечатля“, помисли си той.

Вероятно тя се досещаше.

Докато Орла спеше, а четирите големи турбини „Дженерал Електрик“ неуморно тласкаха самолета напред. Сам се унесе в спомени за училището и думите, на които го беше научил равин Хилел, проповедникът, който по това време им преподаваше за цар Ирод и Август.

„Ако аз не се погрижа за себе си, кой ще го направи? Ако се грижа само за мене си, кой съм аз? И ако не сега, то кога?“

„Това е причината да вляза в Мосад — напомни си той. — По същата причина съм в този самолет.“

— Някой трябва да го направи — отговори Сам тихо.

Линкълнът зави в 34-та улица и спря. Сам не беше сигурен какво да очаква. Най-вероятно срещата нямаше да е в седалището на авиокомпанията — тази сутрин сградата със сигурност щеше да бъде обсадена от репортери. Разбираше защо Джинас иска да говорят навън. Обаче закусвалнята „При Марио“ не изглеждаше много обещаваща. Изглеждаше мазна и потна, вътре седяха неколцина работници и поглъщаха огромни готвени закуски, а чиновниците взимаха кутиите с поръчаната храна, без да се бавят повече от нужното.

— Ти остани тук — обърна се Сам към Орла. — Трябва да свърша това сам.

— Но...

— Повярвай ми, подобни разговори са поверителни — обясни той.

Чувстваше се неловко, че я оставя да чака, но нямаше друг избор. „Джинас поиска да се срещне с мен, а не с мен и някаква малка ирландка...“

Влезе в закусвалнята. Един мъж в дъното му кимна. На около четиридесет, чернокож, със слабо волево лице и пронизващи очи. Пред него имаше чаша кафе и той направи знак на келнерката да донесе още една.

— Господин Улфман — каза Джинас, докато се ръкуваха, — благодаря, че дойдохте.

— Наричай ме Сам.

Сам седна срещу него на тясната пейка.

— Полетът добре ли мина?

Сам опита да се усмихне.

— Самолетът беше наполовина празен.

— Хората са прекалено уплашени да летят — каза Джинас. — Всички авиокомпании ще го отнесат, но нашата най-много.

— Мога да си представя.

Сам огледа Джинас. На първо четене би казал, че не е спал най-малко четиридесет и осем часа, но все още имаше съдржания вид на човек, който контролира положението. Лицето му беше изтощено, но

не се виждаха следи от паника. Вероятно произхождаше от среда, в която бяха свикнали да се справят със стреса. Военни? Или полицаи?

— Искаме да откриете кой е свалил самолета — каза Джинас, гледаше Сам право в очите. — И то колкото се може по-бързо.

— Сигурни ли сте, че е взривен?

Чернокожият кимна.

— Намерихте ли черната кутия?

Джинас поклати глава.

— Отломките са разпръснати на огромна площ. Имаме екип, който я търси. Обаче тя е колкото автомобилен акумулатор, а трябва да претърсим територия, която сякаш обхваща половината Шотландия.

— Значи...

— Сигурни сме, че е било бомба, господин Улфман.

— Сам.

Джинас кимна.

— Добре, Сам, сигурни сме, че е било бомба.

— Как?

— Самолетът беше минал всички проверки. Боингът е само на четири години. С четири турбини на „Дженерал Електрик“, също само на четири години. Тази конфигурация има очаквана продължителност на живота най-малко двадесет и пет години. За самолет той беше почти като нов. Достатъчно стар, за да се появят някои проблеми, но при редовните прегледите са отстранявани, така че като цяло може да се каже, че машината беше почти нова. Управлявал е опитен пилот с безупречно досие. Времето е било нормално.

Замълча и впи поглед в Сам.

— Нашите инженери познават „Боинг 747“ като джобовете си. Ние сме дългогодишни ползватели на тези самолети още от пускането им на пазара, а те не се взривяват в небесата без никаква причина. Значи трябва да е било бомба.

— Въпросът е кой я е сложил в самолета.

— Точно така.

— И вие искате да открия това.

Джинас кимна.

— Защо?

Американецът се наведе към Сам. Точно в момента келнерката дойде да долее кафе.

— Скъпи, нещо за хапване? — попита тя и погледна Сам.

Той поклати глава отрицателно. След това отново насочи поглед към Джинас и повтори въпроса си.

— Защо?

— Понасяме загуби. Авиокомпанията може да фалира, ако не разберем кой го е направил.

— Има полиция, ФБР, разузнавателната ви служба — каза Сам.

— После британската полиция и техните служби... Бих казал, че вече има предостатъчно хора, които се занимават с този въпрос.

— Казаха ми, че сте най-добрият. Умеете да откривате неща там, където никой друг не съумява да ги види.

— Кой ви го каза? — попита Сам.

— Поразпитах тук-там.

— Ще поема случая — каза Сам, — но само ако сте откровен с мен.

— Имаме нужда от човек с връзки в Мосад, който да работи по случая. Това е единствената тайна служба, която разбира Близкия изток.

— Маршрутът на самолета е бил от Франкфурт за Вашингтон през Лондон. Не е припарвал до Близкия изток.

— Не е дело на германска терористична група. — Джинас поклати глава. — Бандата на Баадер и Майнхоф престана да съществува преди години, но така или иначе те никога не са нападали самолети.

— А ИРА?

— Това е американски самолет, а по-голямата част от парите им идват от САЩ — обясни Джинас. — Ако са способни да качат бомба на наш самолет, със същия успех биха могли да я качат на полет на „Бритиш Еървейс“. Виж, това биха направили. Така че остават само блискоизточните терористични групи. Единственото, което искаме, е да откриете коя точно.

„Прав е — реши Сам. — Не са много организациите, които биха искали да взривят американски самолет.“

И почти всички се намираха в Близкия изток.

— Знаете ли нещо за бомбата?

Джинас вдигна рамене.

— От това, което нашите експерти са открили досега на място, предполагат, че е разкъсала дупка с диаметър половин метър във фюзелажа на около една трета по-ниско от средата. Точно до буквата „П“ от надписа „Пан Ам“.

— И това е било достатъчно, за да предизвика катастрофа?

— Какво имате предвид?

— Може да е имало втора бомба или терорист на борда.

— Нашите експерти смятат, че се е случило по следния начин — започна Джинас. — В един 747 нервният център, където се намират всички навигационни и комуникационни системи, е разположен два етажа под пилотската кабина. Отделен е от предното багажно отделение с преградна стена. Ние смятаме, че взривът е минал през стената и е повредил всички кабели за управление на самолета. В резултат предната част на фюзелажа се накланя напред и същевременно започва да се завърта. Самолетът почва да вибрира много силно, което води до скъсване на подсиления бандаж, който свързва предната секция с основната част на фюзелажа. — Той взе чашата и отпи глътка кафе. — В същото време ударната вълна от експлозията е рикоширала от обвивката на машината и се среща с пулсациите от първоначалния взрив. Така се образува ударна вълна с двойно по-голяма сила от тази на предизвиканата от първоначалната експлозия, която плъзва нагоре из самолета. Покривът на пътническата кабина е започнал буквално да се отлепва, сякаш някой дърпа капака на консерва. След като се е откъснало първото парче, самолетът вече не е имал шанс. Започнал е да се разпада и отломките са полетели към земята.

— Значи бомбата е била поставена на най-подходящото място?

— Предполагам.

— И нямате представа как е била задействана?

— Като изключим факта, че хората, участвали в това нападение, са знаели много добре какво и как да направят. Иначе, не, нямаме представа.

Сам се поколеба. Нямаше много факти, на които да се опре.

— Някакви предупреждения?

Джинас поклати глава.

— Заплахи, изнудвания? Разгневени служители?

Джинас се засмя, но млъкна на секундата, когато забеляза, че хората на барплота се обръщат към тях.

— Ние сме голяма авиокомпания и предполагам, че както във всички фирми и при нас има много гневни служители — отговори той, — но това не означава, че ще започнат да взривяват самолети, дори да знаят как може да се направи.

— Тогава не разполагаме с много данни, от които да тръгна.

— Точно затова се обърнах към вас.

Сам кимна.

— Ще поемете ли случая?

— Какво е заплащането?

— Ще поемем разноските, ще оказваме всякаква помощ и ще получите петстотин хиляди долара, ако откриете отговора.

Сам изпи последната глътка кафе и започна:

— Имам нужда от две неща. Първо, малък аванс за разноси, така че да мога да изчезна от лицето на земята. Не искам никой да знае кой съм, нито къде съм отишъл.

— Готово — съгласи се Джинас.

— Искам списък с всички пътници.

— Смятате, че...

— Нищо не смятам — прекъсна го Сам. — Просто ми трябва някаква следа, откъдето да започна. Това е всичко.

Джинас стана. Беше само девет и десет сутринта.

— Ще го уредя.

Остави на масата банкнота от десет долара и добави:

— Господин Улфман, благодаря.

— Сам. Минаваме на „ти“.

— Благодаря ти, Сам.

— И още нещо. Ще ти се обадя, когато открия нещо или имам нужда от помощ.

— Можеш да ми се обаждаш по всяко време на деня или нощта.

— Добре — кимна Сам. — Но дотогава не съществувам.

39.

23 ноември

Женева

Лек следобеден ветрец подухваше над Женевското езеро. Сам остана още миг седнал, възхищаваше се на гледката. Беше късна есен и планините бяха покрити със сняг, но тук долу край езерото температурите още бяха толкова високи, че човек можеше да седи по къс ръкав.

— Къщата му е на четири километра оттук — каза Орла, когато се върна от телефонната будка. — Ще си е вкъщи до шест.

Сам си погледна часовника. Беше малко след два. Имаха достатъчно време да хапнат нещо леко за обяд, а после можеха да вземат такси до къщата на Циглер.

Бяха кацнали в Женева тази сутрин след поредния нощен полет. Единственият полет, който бяха успели да хванат толкова набързо, всъщност беше с местоназначение Франкфурт, но там успяха да се прехвърлят на „Луфтханза“ за траещия четиридесет минути полет до Женева. Последния път, когато бе тук, Сам беше отвлечен от Мосад скоро след като откри истинската причина за смъртта на издателя милиардер Макс Робъртсън. „Сега поне няма кой да ме отвлече“, помисли си.

Планът му беше да останат още няколко дни в Ню Йорк, но когато провери съобщенията, получени в магазина, стана ясно, че Циглер се е обаждал и е готов да се срещнат. Нямахме време за губене. Джинас му предостави списък на пътниците от полет 103 и Сам го проучи по време на нощния полет. Засега имената не му говореха нищо.

— Да вървим — каза Орла нетърпеливо, щом преглътна последната хапка от сандвича си.

Сам лапна останалото му късче шницел и стана.

Стоянката за таксита беше срещу хотела. До вилата на Циглер се стигаше за десет минути по крайбрежния път. Когато таксито спря пред внушителна желязна порта, Сам си каза, че с каквото и да се

занимава този човек, очевидно изкарва добри пари. Алеята за коли се отдалечаваше от езерото и продължаваше до нисък хълм, в чието подножие се издигаше вилата с шест спални и дълга тераса, надвиснала над водата. Сам натисна бутона на разговорната уредба.

— Господин Улфман? — попита мъжки глас и щом Сам потвърди, автоматичната врата се отвори.

Веднага след като пристигнаха в Женева, Сам си купи нова риза, нова вратовръзка „Ермес“ плюс подходящи копчета за ръкавели. Нареди на Орла да похарчи най-малко хиляда долара в бутика на „Шанел“ от другата страна на улицата и тя се върна със съвършено ушито костюмче и кремава блуза, които я правеха още по-елегантна от обикновено. Сам ѝ припомни, че Женева е може би най-богатият град на света и ако не си добре облечен, хората веднага стават подозрителни.

Закрачиха по алеята. Вилата беше от червени тухли, с дълга бяла тераса и добре поддържана градина. На автомобилната алея с едър чакъл бяха паркирани две беembeта. Входната врата се отвори и един мъж излезе да ги посрещне. Сам предположи, че е Циглер. Изглеждаше поне шейсетгодишен, със сресана назад побеляла коса и тясно мършаво лице. Очилата му бяха кацнали на върха на носа, сякаш обикновено гледеше надолу към разни неща.

— Господин Улфман? — попита той отново.

Сам кимна и му стисна ръката.

— Това е моята помощничка Орла Шийни.

Циглер кимна и погледна одобрително момичето — очевидно широката ѝ усмивка му хареса. Сред швейцарските делови хора „помощничка“ очевидно не означаваше любовница. А и с костюмчето от „Шанел“ Орла наистина изглеждаше толкова добре, че с лекота можеше да се впише в кръга на добре гледаните женевски жени. Може би малко по-млада от тях, но всеки милиметър лъсната и изтупана. Циглер погледна Сам и усмивката в очите му сякаш казваше: „Ах ти, щастливецо“.

— Денят е хубав — започна Циглер. — Можем да поговорим на терасата.

Щом се настаниха около масата, сякаш от нищото се появи прислужница с табла, върху която имаше прибори за чай и бисквити.

— Господин Улфман, слушали ли сте някога как свири Амати?
— попита Циглер, като наля чай първо на Орла, а после на Сам.

— Лондонският струнен квартет „Маджини“ използваше една — включи се Орла. — Може да се чуе в записите им от седемдесетте и осемдесетте години. Тонът на Амати е много по-сладък, отколкото на по-късните цигулки, и тя е особено подходяща за Баховата музика.

Сам видя как я гледа Циглер. Вероятно си мислеше онова, което си мислеха всички мъже: хубава и умна.

— Разбира се, става дума за концерт на живо — каза той.

— За концерт на живо Амати няма равна на себе си — съгласи се Орла.

— У вас ли е цигулката? — попита Сам.

— О, мразя модерните охранителни системи — усмихна се Циглер. — Амати е прекалено скъпа, за да я държа тук. Сложил съм я в сейфа на една женевска банка.

— Моят клиент с удоволствие ще я купи — каза Сам, — стига да получи историята на инструмента и списък на последните му собственици. И разбира се, да остане анонимен.

— Цената ще е петстотин хиляди долара.

— Съгласен — кимна Сам.

— Половината в предплата, а остатъкът при предаването на цигулката — уточни Циглер.

— Както желаете.

Циглер кимна и отпи глътка от чая, въртеше една бисквитка между палеца и показалеца си. После каза:

— Смятам, че се договорихме.

— Къде да преведа парите? — попита Сам. — Моят клиент би предпочел да е в швейцарска банка.

— Банка „Лабушер“ в Люцерн — отвърна Циглер. — Това е частна банка, не е много известна, но там винаги са дискретни.

— Знам я — отговори Сам.

— Когато преведете първата половина от сумата, сделката е сключена — каза Циглер. — Щом преведете и остатъка, ще получите цигулката и разбира се, пълната ѝ история.

Той стана.

— Господин Улфман, удоволствие е да се работи с пас — усмихна се Циглер. — Пожелавам ви хубав полет за Лондон.

— Удоволствието е мое.

— На вас също, госпожице Шийни — каза швейцарецът.

— Още нещо. — Тя му се усмихна свенливо.

— Разбира се, кажете.

— Наскоро семейство Реболедо завеща една картина на Хуан Миро — започна тя. — Заради друг наш клиент искам да попитам, дали ще се появи на пазара?

— Миро?

— От времето, когато е живял в Париж през двайсетте години — уточни Орла. — Някои хора в Сити наистина започват да харесват сюрреалистите.

— Госпожице Шийни, ще видя какво мога да направя.

Орла го дари с бляскава усмивка, после се обърна и закричи заедно със Сам към брега на езерото. Отне им само няколко минути, докато си хванат такси, което да ги върне в хотела.

— Той търгува за Ватикана — каза Сам, когато се прибраха. — Сигурен съм в това. — Амати е завещана на Бостънската епархия, а ние току-що я купихме в Женева.

— Той каза, че е в тукашен сейф — подхвърли Орла.

— Мисля, че за това излъга. — Сам поклати глава. — Ето каква е схемата според мен. На църквата редовно ѝ завещават разни ценни неща, след което на Циглер се възлага да намери купувачи за тях. Той не рекламира дейността си, защото достатъчно колекционери знаят кой е, така че просто не се налага. Когато намери купувач, вещта му се изпраща. А парите, които прибира, се съхраняват тук, в швейцарска банка.

— Както с картината на Миро...

— Каква е тази история?

— Миналата седмица почина Хуан Реболедо — каза Орла. — Ръководител на една от най-големите строителни компании в Мексико. Благочестив католик като повечето мексиканци. В завещанието си споменава един Миро, макар че от репортажа, който четох, не става ясно на кого го е оставил.

Сам се усмихна.

— В такъв случай, ако Циглер се обади и ни каже, че можем да го купим, ще имаме доказателство, че търгува за Ватикана. Не само за Бостънската епархия, а за цялата църква.

— Точно така.

Сам помисли и добави:

— Трябва да отидеш в Люцерн. С влака не е далече.

— Защо?

— За да проучиш банка „Лабушер“. Циглер ни каза да преведем парите за цигулката в нея. Трябва да научим повече за сметките, които има там.

По изражението на Орла разбра, че е разтревожена. Беше виждал много изражения на лицето ѝ: гняв, вълнение, радост. Обаче не можеше да си спомни друг път да е виждал тревога. До този момент си беше мислил, че Орла е напълно безстрашна. „Обаче това не е вярно — напомни си той. — Тя просто не иска да показва страха си.“

— А ти какво ще правиш?

— Ще отида в Шотландия. В Локърби.

Тя се притисна към него.

— Сам, не искам да ходиш там.

Усети как ръцете ѝ се обвиват около него и как сърцето ѝ бие в съзвучие с неговото.

— Ще се върна след няколко дни — каза той тихо.

40.

24 ноември

Шотландия

Беше голямо тичане, за да намериш къде да отседнеш в Локърби. Сам опита всички местни хотели, но най-накрая трябваше да се задоволи със стая в една ферма в Мидълшоу на около осем километра по А74. Районът още гъмжеше от журналисти. Сам беше успял да хване сутрешния полет от Женева за Единбург, после нае кола и измина осемдесетте километра до Локърби. На главната улица се бяха разположили снимачни екипи, а останалите бяха затворени от полицейски кордони.

Не беше трудно да се разбере защо.

Макар вече да бяха минали няколко дни, все още цареше пълно опустошение. На Сам му напомни бойните полета, които беше виждал, докато още служеше в израелската армия. Обаче това не беше Близкият изток, а едно заспало шотландско селце.

Какво, по дяволите, се беше случило тук? Самолетните отломки бяха изровили четири кратера в сърцето на селото. Бяха докарали булдозери, защото една от улиците беше толкова пострадала, че всичко трябваше да бъде сринато. Полицейските екипи още събираха криминалогични доказателства. Други екипи продължаваха грижливо да събират парчетата от разбития фюзелаж и внимателно ги отнасяха за изследване от полицията и експертите на авиокомпанията.

Сам знаеше съвсем точно за какво е дошъл.

За да види лично местопроизшествието.

И да се опита да намери доказателства.

Доказателства, които всички останали са пропуснали.

През зимата в Шотландия се стъмваше рано. Освен това валеше ситен дъжд, който правеше мястото още по-мрачно. Цареше унило настроение. Не беше изненадващо, като се имаше предвид колко много хора бяха умрели тук само преди броени дни.

Сам започна работата си, като заговори двамина от хората, които събираха отломките. Въпреки голямата площ, на която бяха пръснати

парчетата, бяха събрали по-голямата част от самолета, но никой не знаеше дали черната кутия вече е намерена. Дори слухове нямаше. Никой не искаше много-много да разговоря с него. Хората бяха заети с работата си, а и ги обсаждаха телевизионни и вестникарски репортери от всички краища на света, затова не искаха да говорят с поредния детектив. Особено с такъв, който не може да им покаже никакви документи.

Сам се опита да поприказва и с някои от полицаите в кордона, но те се отнесоха към него с подозрението, което беше очаквал. Не бяха тук, за да водят разговори, и не бяха готови да споделят каквато и да било информация.

„Ако привлека твърде голямо внимание, може аз да се окажа разследван“, помисли Сам. Полицията нямаше представа кой е взривил самолета и защо. Нямаше да се отнесат съчувствено към някакъв появил се неочаквано чужд човек.

След като хапна в една от местните кръчми, Сам се прибра във фермата малко след десет. Чудеше се дали да не се обади на Джинас. Нямаше да е почтено да вземе парите, без да може да му каже нещо ново.

А днес беше останал с празни ръце.

Патрик Маккини, собственикът на фермата, беше на четиридесет, но изглеждаше десетина години по-възрастен. Може би причината е в тукашното време, помисли си Сам, докато разговаряше с него в кухнята. Северният вятър откъм океана се стоварваше право върху този район и фучеше сред хълмовете. Дори само това беше достатъчно да състари всеки.

На масата имаше бутилка уиски и Сам с благодарност прие една чашка. Обикновено Маккини не даваше стаи под наем, но при внезапното струпване на толкова хора след катастрофата и тъй като от фермата не падаха много пари, не можеше да си позволи да пропусне възможността да изкара нещо. Всички фермери в радиус десетина километра правеха същото. Запазването на помещенията се координираше от жената на рецепцията в хотел „Таунхед“ в Локърби, който вече искаше тройно повече пари за тридесетте си стаи. Сам плащаше 60 лири на нощ за малката стая за гости, набързо приспособена в ъгъла на тавана. Зад съседната врата спеше един норвежки журналист, който май плащаше дори повече от него.

— Какво правите в Локърби, господин Улфман? — попита домакинът, наля си щедра доза и плъзна бутилката към Сам.

— Дойдох заради катастрофата.

— За вестник ли работите?

Сам поклати глава. Нямаше да му каже истината, но и не искаше да се оплита в излишни лъжи.

— За една застрахователна компания.

— Опитвате се да се измъкнете от плащанията, а? — изръмжа Маккини.

Сам поклати глава.

— Ще има много искове. За самолета, за разрушените къщи в селото, за отменените полети, и разбира се, много от пътниците сигурно са имали застраховки живот. Повечето сметки ще бъдат представени на „Лойдс“ в Лондон, защото повечето претенции за пари отиват там. За тях работя. Просто се опитваме да съберем всички факти, така че да знаем защо и колко трябва да платим.

Маккини отпи поредната глътка, която накара обветреното му лице да почервене още повече.

— Тогава кои бяха мъжете, които кацнаха веднага след катастрофата?

— Какви мъже?

— Описаха ми го по следния начин — започна да разказва Маккини. — Веднага след падането на самолета, говорим за първите десет до петнадесет минути, след като експлозията събуди всичко живо наоколо, в небето се появил хеликоптер. От него се спуснали шестима души, целите в черно. Дори чух, че били американски войници.

Сам беше уморен от полетите и от деня, прекаран във въртене из Локърби, без да успее да намери човек, който би искал да си поговорят. Тялото му му даваше сигнали, че вече е време да поспи. Но това му се стори интересно. Американски войници, които се спускат от хеликоптер, и то веднага след катастрофата? Защо, по дяволите?

— Сигурен ли сте, че са били американци?

Маккини вдигна рамене, допи уискито и си наля още.

— В нищо не съм сигурен, защото нищо не съм видял — каза чистосърдечно. — Трябва да поговорите с Бари Макдонъл. Фермата му е на четири километра оттук. Основната част от фюзелажа на самолета

падна в едно от неговите пасища. Убила е осем от овцете му, така че вие, застрахователите, скоро ще се запознаете с него. — Той се изкиска. — Не че овцете днес са много скъпи.

— Значи той ги е видял?

Сам не искаше да се отклоняват от темата. Не му се водеха разговори за цените на овцете.

— Така ми каза, а Бари е най-честният и почтен човек в радиус от петдесет километра — продължи Маккини. — Чул експлозията, както всички, изскочил от кревата и тръгнал да види какво е станало. И изведнъж се появил хеликоптер, увиснал над земята и от него се спуснали шестима мъже, целите в черно. Прекарали пет минути на земята, сякаш търсели нещо.

— Какво?

— По дяволите, откъде да знам, като не съм бил там?

— И той смята, че са американци?

— Така каза.

— Може да са били от британската полиция или от армията — подхвърли Сам. — Може да са били част от спасителните екипи.

— Бари разбира от военни машини — не се съгласи Маккини. — Чете книги и сглобява модели на танкове и самолети. Това бил „Блек Хок“. Само американската армия лети с него.

Влезе съседът на Сам, норвежкият журналист Ларс Еноксен. Навън вече валеше силно и косата му беше съвсем мокра. Бяха го изпратили от вестника, за който работеше, защото в самолета имало норвежко семейство, но засега не бяха открити следи от телата — всъщност не се очакваше да бъдат намерени. Досега полицията беше намерила двајсетина трупа, някои все още притиснати от коланите към седалките. Според криминалогичните експерти някои още били живи при удара в земята. Сигурно са изгубили съзнание, когато са били изхвърлени от самолета, заради рязката смяна във въздушното налягане, но някои можело да са се свестили през трите или четири минути, докато са се носили към земята. Дори бяха намерили жена, стиснала кръстчето на врата си. За да го направи, сигурно е била жива, преди да се стовари на земята.

Но норвежците не бяха между тях. Полицията вече приключваше с търсенето, защото едва ли беше вероятно да се открият още трупове.

Еноксен вече беше изпратил последната си дописка за своя вестник, „Дагбладет“, и планираше утре да си замине.

Историята на случилото се над Локърби вече започваше да затихва. Сам си помисли, че само след една-две седмици станалото ще бъде безнадеждно остаряла новина.

Като се изключеха хората, които бяха загинали.

— Точно си приказвахме за хеликоптера, господин Еноксен — любезно обясни Маккини и плъзна по масата бутилката към новодошлия.

Еноксен си наля щедра доза, изпи я почти до капка на един дъх и си доля. Маккини сигурно изкарваше добри пари от наемателите си. Иначе нямаше да е толкова щедър с уискито.

— Неколцина от журналистите споменаха тази история — отговори норвежецът.

Беше слаб, с дълга руса коса, вързана на опашка. Носеше тъмнозелено непромокаемо яке и груби обуца, но дъждът се беше просмукал през тях и той беше доста измокрен.

— Смятат ли я за истинска? — попита Сам.

— Макдонъл се кълне, че е истина, а неколцина други твърдят, че също били видели хеликоптера.

— Кои?

— Санди Телър — отговори Еноксен. — Пенсионирана учителка. Живее в къща на около километър и половина от жилището на Макдонъл. Нейният разказ съвпада в голяма степен с казаното от него. С тази разлика, че тя нищо не разбира от военна техника, така че не може да каже какъв модел е бил хеликоптерът.

— Журналистите заеха ли се с това?

— Зададоха въпроси на полицията и на министерството на отбраната в Лондон — обясни Еноксен. — Те напълно отрекоха подобно нещо. Наблизо няма никакви американски военни бази. Макрианиш в Аргайл е най-близката, но е секретна и властите твърдят, че там няма базирани хеликоптери „Блек Хок“.

— Тоест не става за статия?

— Изобщо. Най-много да те изкарат глупак. Никой не поема отговорност, а това само по себе си е необичайно. Защо ще се главоболиш да взривяваш самолет, а после да си мълчиш, че си го направил ти? В това няма логика.

Сам допи уискито и стоплен от алкохола, се качи да си легне. Помещението беше ниско, покривът се спускаше косо и можеше да хвърли поглед навън само през малкото таванско прозорче. Дъждът блъскаше по стъклото и барабанеше по керемидите само на няколко сантиметра от главата му.

„Блек Хок“, повтори замислено Сам.

Само няколко минути след падането на пътническия лайнер.

Полицията и военните бяха отrekli, но това не означаваше, че не е вярно.

В края на краищата имаше двама свидетели.

„Но какво, по дяволите, са търсели?

Или кого?“

Извади от дипломатическото си куфарче четири гъсто изписани листа — списъка на пътниците от полет 103.

За пореден път започна да го преглежда.

После отново си зададе същите въпроси: какво може да са търсили мъжете от хеликоптера?

Или кого?

41.

25 ноември

Лондон

Сам огледа документите, дописа последните числа, стана, отиде при факса, набра номера, който му трябваше, и натисна бутона „изпрати“. Петте листа започнаха бавно да се плъзгат в отвора на машината.

През последните десетина години Карибските страни се бяха превърнали в един от главните световни финансови центрове. Водещи в това отношение бяха Бахамските и Каймановите острови, които имаха правосъдие, основаващо се на английското обичайно право, както и стабилни правителства. Намираха се близо до Съединените щати и на седем и половина часа полет от Европа. В добавка предлагаха и чудесни плажове, ако човек иска да си отдъхне от работата. Но най-важното беше, че спазваха изцяло банковата тайна.

Швейцарците бавно разводняваха банковата си тайна, като отстъпваха пред настояванията на законодателите от Европейския съюз да разкрият тайните банкови сметки.

По този път вървяха Люксембург и дори Лихтенщайн.

Обаче на Бахамските острови никой не задаваше въпроси. Точно по тази причина Сам ги беше избрал за своята операция.

„По дяволите, май винаги съм искал да притежавам банка.“

И сега тази мечта се сбъдваше.

Тази сутрин беше пристигнал от Единбург с първия полет, за който успя да си купи билет, и тръгна направо към банката. Все още беше решен да разкрие тайната около полет 103, но не смяташе, че ще научи нещо повече, ако остане в селцето. Опита се да говори със стопанина, който беше видял американския хеликоптер, но на жена му обажданията на журналистите толкова й бяха омръзнали, че затваряше на всички непознати.

Както и да е, каза си Сам. Който и да беше сложил бомбата в самолета, не го беше направил в Локърби, нито пък желанието му е било да нападне селото. Отговорът се криеше някъде другаде. Може

би бяха сложили бомбата на Хийтроу. Или в Близкия изток, където трябва да е бил замислен атентатът?

Освен това трябваше да разкрие къде Ватиканът си крие парите. Затова беше основал банка на Карибите.

Вчера Орла се беше качила на влака от Женева за Люцерн да проведе известни проучвания за банка „Лабушер“, но досега не беше открила нищо повече от онова, което човек може да разбере, като разгледа рекламните им материали. От основаването на банката през 1893 г. тя беше собственост на семейство Лабушер. Сегашният председател Анри Лабушер беше нейният четвърти директор. Банката беше малка частна институция, която дори нямаше клонове в Женева или Цюрих. За да си отвориш сметка при тях, трябваше да бъдеш представен. В противен случай дори с безупречни препоръки човек получаваше отказ. Те нямаше да кажат на Орла нищо за сметките при тях. Това не беше изненадващо. Банкер от типа на Лабушер би предпочел да свари собствените си деца във вряло олио, отколкото да предаде интересите на свой клиент.

Когато тази сутрин се чува по телефона, Сам ѝ каза да не се тревожи. Той щял да измисли нещо.

— Банките не обичат да разговарят с хора — припомни ѝ, — но го правят с други банки.

— Какво искаш да кажеш?

— Дай ми двадесет и четири часа — отговори той. — Ще свърша тук и ще дойда при теб.

И веднага след като приключиха разговора, се обади на Дейвид Солоф. Бяха се запознали в Мосад, където Солоф работеше като финансов анализатор. Докато Сам и неговият екип преследваха действащи терористи, Солоф ръководеше малка група, която проследяваше техните финанси. Бе създал нелегална финансова мрежа със сметки из цяла Европа и банка — параван в Кипър, където си откри сметка дори ООП. Щом попаднеш на следа от парите, много бързо можеш да стигнеш и до човека. Това беше целта при създаването на финансовия екип. Хората на Солоф два пъти бяха стигали до информация за терористи от списъка с най-търсените, което позволи на екипа на Сам да действа и да ги унищожи. Преди четири години Солоф подобно на Сам се отказа от Мосад и премина в частния сектор. Откри кантора на Бахамските острови и даваше съвети на богаташи и

фирми как да прехвърлят авоарите си от една страна в друга, така че накрая да не платят и цент данъци. Със Сам се чуваха често и за разлика от повечето ветерани на агенцията, Солоф рядко би отказал да направи услуга на приятел.

— Дейвид, имам нужда от банка — започна Сам след поздравите.

— В Лондон няма ли банки?

— Моя собствена.

— Как искаш да се казва? — попита Дейвид спокойно.

Човек можеше да си помисли, че хората през ден му се обаждат с молба да им основе банка.

Сам се замисли малко и каза:

— Банка „Обединени доминиони“.

Това беше първото, което му хрумна.

Въпреки това щеше да свърши работа.

— Ще проверя дали е свободно — каза Солоф.

Оказа се изненадващо лесно. На Бахамските острови можеше да откриеш своя собствена банка след еднократно заплащане на 5000 долара. Срещу тези пари получаваш разрешение от бахамския регулаторен орган, съвет на директорите, назначен от местна адвокатска кантора, и удостоверение за учредяването на юридическото лице. Най-важното беше, че в комплекта влизаха и международният номер на банката (айбан), както и кодът на Сдружението за международни междубанкови финансови комуникации, известно и като суифт. Това бяха двете жизненоважни късчета информация, които щяха да убедят всяка банка по света, че си напълно законна финансова институция.

Айбанът представляваше сложно съчетание на информация, за което банките бяха постигнали съгласие на своя неофициална среща. Той можеше да стигне дължина от тридесет знака, сред които код за страната, цифровата самоличност на съответната банка, кодът на клона, ако има такъв, и номерът на сметката. Съществуваха стандартни цифри, обозначаващи всяка страна с код, като при международните разговори, както и всеобщо приет алгоритъм за превръщане на наименованието на банката в комбинация от цифри.

Кодът суифт беше не по-малко важен. Основаното в Белгия със седалище в Брюксел сдружение на по-големите банки определяше

стандартите за електронно превеждане на пари между финансовите институции. Първият електронен трансфер с помощта на тази система бе извършен през 1977 година.

Солоф му пусна по факса цяла поредица документи, които Сам трябваше да подпише заедно с извлечение от кредитна карта, и го увери, че след двадесет и четири часа банка „Обединени доминиони“ ще може да започне да работи. Дори можел да получи чекова книжка, ако искал.

После Сам се обади на Майкъл Боаз.

— О, Сам — зарадва се Майкъл. — Ще се присъединиш към нас в Русия, а? Сигурен бях, че ще промениш мнението си. Дори ти не може да си толкова глупав, че да пропуснеш възможност като тази.

— Някой ден, приятелю — отговори Сам уклончиво. — Но не сега.

— Тогава какво искаш? — попита сухо Майкъл. — Сам Улфман никога не води светски разговори.

„Прав е — помисли си Сам. — Обаждам се на хората само когато вода разследване.“ Искаше да разбере дали в списъка с имена от Картър Джинас има такива, които означават нещо. Беше сигурен, че в дългия поменик от мъртъвци се крие някаква следа. Ключ, който щеше да му помогне да разкрие тайната. Пусна на Майкъл списъка по факса и му остави достатъчно време за проучване, преди да му звънне отново.

— Сам, съжалявам, но тези имена не ми говорят нищо — извини се Майкъл.

— Няма нищо. Благодаря, че се опита.

— Кой са те?

— Пътниците от полет 103.

— Боже мили, с това ли се занимаваш? А аз мислех, че си извън играта.

След разговора с Майкъл, Сам взе такси, за да отиде при Морис Даулър. Даулър беше друг бивш агент на Мосад, основател на доста известната агенция за финансови проучвания „Мериман & Даулър“. През първите няколко години агенцията изпитваше трудности, но през осемдесетте около нея се вдигна доста шум във връзка с големите поглъщания и свързаните с тях борби. Неколцина финансови асове трябваше да се оттеглят да ближат раните си, след като „Мериман &

Даулър“ изровиха подробности за черни каси в Лихтенщайн, криене на доходи и любовници, живеещи луксозно от парите на акционерите. Ако искаш да изкопаеш някаква мръсотия, Морис Даулър разполагаше с нужните хора и лопати. Тъкмо Даулър беше насочил Сам към случая с Макс Робъртсън и макар че не се бе получил резултатът, който очакваха, все пак беше доволен от изхода. Ако Сам имаше нужда от съвет, вратата му винаги беше отворена за него.

„Точно като днес“, помисли Сам.

— Как я караш? — попита Даулър, докато го въвеждаше в кабинета си. Беше нисък, започнал да надебелява с приближаването на петдесетата. Коса вече нямаше, а тъмните очила с диоптри, които носеше, придаваха на лицето му вид на поредица от кръгове. Обаче усмивката му беше искрена.

— Не се оплаквам — отговори Сам. — А ти?

— Поне вече не работим по случая Робъртсън — засмя се Даулър. — Трябва да сме благодарни и на това.

— Искам да ти покажа един списък — каза Сам, измъкна няколкото листа от куфарчето си и остави Морис да ги чете на спокойствие, докато отпиваше от кафето, което му беше поднесла секретарката. Даулър се беше навел над списъка и плъзгаше пръст по имената. „Даулър е опитен детектив — напомни си Сам. — Определено има повече опит от мен. Знае, че трябва да оглеждаш една и съща информация отново и отново, докато не забележиш зрънцето злато, което всички други са пропуснали.“

— Това са пътниците от полет 103, нали? — попита Даулър.

— Как разбра?

— Разпознах някои от имената — през последните няколко дни са във всички вестници заедно със снимки.

Въздъхна и остави списъка.

— Ужасна работа.

— Някои от имената говорят ли ти нещо?

— Като изключим онези, които съм виждал по вестниците?

Сам кимна.

— Какво точно търсиш, приятелю?

— Знаеш как е. Вървиш по всяка следа, докато не откриеш нещо.

— Смяташ, че е било нападение срещу определен човек, а не срещу самолета? — попита Даулър. — Това ли искаш да кажеш?

— Всичко е възможно.

Даулър отново взе списъка.

— Аз също мисля, че всичко е възможно — измърмори той, — обаче ако искаш да видиш сметката на един човек, сигурно има много по-лесни начини, отколкото да свалиш цял боинг.

Свали си очилата и остави списъка на масата.

— Значи работиш за авиокомпанията?

— Те ми дадоха списъка.

— Смяташ ли, че може да е бил някой от конкуренцията?

Сам поклати глава.

— Конкуренцията може да е жестока, но... — Спря, за да обмисли думите си. — Станалото ще нанесе голяма вреда на цялата индустрия.

— Просто се опитвам да не мисля конвенционално — обясни Даулър. — А какво ще кажеш за религиозен фанатик?

— Християнин или мюсюлманин?

— И двете — отговори Морис. — Има християнски секти, които вярват в Апокалипсиса, а смяната на хилядолетието приближава. Някои хора вярват, че един ден мюсюлманските екстремисти ще започнат нападения срещу Запада. Особено срещу Съединените щати...

— Но те щяха да поемат отговорността.

— Точно затова не бива да се отминава вероятността да е убийство.

Сам си допи кафето и попита:

— Ако е тероризъм, защо не поемат отговорността? Терористите търсят известност и признание за силата си. Докато не поемеш отговорността, не си постигнал нищо.

Даулър ограда едно име с кръгче и каза:

— Провери този човек.

Сам се вгледа по-внимателно. Олег Бородин.

— Никога не съм чувал за него.

— Щеше, ако не беше умрял — каза Даулър. — Беше само на тридесет и две, роден в Сибир, но всъщност москвичанин. Поколения наред семейството му разполага с добри позиции в Русия. Той изкупуваше петролната индустрия на парче. Русия има много повече петрол, отколкото всички предполагат, защото комунистите бяха толкова тъпи, че не успяваха да го измъкнат от земята. През

следващото десетилетие ще се нароят доста богати руски олигарси и Бородин щеше да е един от тях. Ако беше оцелял.

— Значи може да е било убийство?

— Просто размишлявам на глас — отговори Даулър.

Сам вдигна списъка от масата.

— Някой друг?

Морис поклати глава.

— Съжалявам, но само Бородин.

Стиснаха си ръцете, размениха си любезности от рода на колко хубаво ще е някой ден да идат да хапнат заедно, а Даулър повтори колко щял да се зарадва, ако някой ден Сам дойде да работи за фирмата. Когато се качи в таксито, за да се върне в магазина, Сам се замисли за тази руска връзка. Знаеше много добре, че наред рухването на стария Съветски съюз се беше появила цяла глутница жестоки олигарси, които разграбваха богатствата на страната. Доста от тях не биха се замислили много за убийството на съперник. Но да свалиш цял боинг? Това беше малко краен начин да очистиш някого. Дори да нямаш угризения за тристате живота, сигурно ще те е страх от международното разследване на причините за катастрофата. Твърде е възможно да те заловят. Не биваше да го изключва от списъка на възможностите, но не беше убеден, че е така. И как се връзваше руската връзка с американския „Блек Хок“, който идва минути след катастрофата и от него се спускат шестима мъже в черно?

В магазина го очакваше лаконично съобщение: „Имам нещо за теб“. Беше от Майкъл.

Сам веднага набра номера.

— Какво си научил?

— За полет 103?

— Да, по дяволите — нетърпеливо потвърди Сам.

— Това е само слух — започна Майкъл, — така че не мога да кажа има ли нещо вярно в него, но чух, че същата нощ служителите в много американски посолства по света са били предупредени да не пътуват с този полет.

— Предупредени? Как?

— Чух го през втора, че и трета ръка — отговори Майкъл, — но в посолствата са се получили дискретни съобщения и много хора са отменили пътуването си в последния момент. Очевидно много

американски дипломатически служители са ползвали полета, но когато самолетът е паднал, не е имало много такива на борда.

— Имаш ли представа кои посолства?

— Казаха ми, че главно европейските — отговори Майкъл. — Както вече казах, това са слухове, чути от втора и трета ръка. Просто реших, че може да ти е интересно.

— Благодаря — каза Сам. — Искам да те питам и още нещо. Докато работеше в Русия, чувал ли си за Олег Бородин?

— Голям играч в петролната индустрия — отговори Майкъл. — Изкупуваше петролните кладенци в Сибир. Има поне шест групировки, които се опитват да получат контрол върху петролната индустрия. Мразят се и в червата.

— Загинал е с полет 103.

— Знам — каза Майкъл. — Там го раздуха като голяма новина. В самолета е имало трима руснаци. Бородин, главният му счетоводител и неговият бодигард.

— Смяташ ли, че може той да е бил целта?

— Сваляш самолет, за да очистиш Бородин? — възкликна Майкъл. — Защо просто да не го застреляш в Москва? Това ми се струва прекалено сложно. Руснаците познават основното правило при убийства не по-зле от теб или мен. Гледай да е простичко. Тогава няма какво толкова да се изпорти.

Прав беше.

— Благодаря за информацията за посолствата — каза Сам и затвори.

Защо ще предупреждават служителите в американските посолства да не се качват на този полет?

И друго: какво означаваше това, че хората от хеликоптера са търсели нещо по земята?

Накрая се обади на Орла.

— Вече сме близо — каза й. — Ще се видим утре.

Силно се надяваше да е прав.

42.

26 ноември

Берн

Построената в началото на ХХ век бяла сграда на американското посолство в Берн властваше над площада, издигайки се над околните сгради и улици като великан между джуджета. Сам спря за миг на входа и стрелна охраната с поглед, преди да влезе.

Тази сутрин се беше качил на първия полет за Цюрих, в който успя да намери свободно място, мина бързо през паспортния контрол, а после успя да направи връзка с влака, който спираше на летището и щеше да го откара за един час до швейцарската столица Берн. Беше се уговорил с Орла да се видят следобед в Люцерн. Но преди това искаше да свърши още нещо.

Да се отбие в американското посолство.

И да провери дали казаното от Майкъл отговаря на истината.

От гарата в Берн взе такси, което мина покрай парламента и го закара на Юбилеумс Щрасе, където се намиреше посолството. Развяващото се високо над покрива знаме с бяло-червените ивици и звездите на син фон го правеха лесно за откриване.

Преди да тръгне, Сам беше направил някои проучвания. Беше се сдобил със списъка на служителите в консулския отдел, така че знаеше кого да потърси. Влезе, отиде на рецепцията и заяви:

— Имам среща с Джейкъб Роузън.

Роузън беше заместник — подсекретар по културните въпроси и работеше в бернското посолство вече пет години. Очевидно беше дипломат от кариерата, защото досега бе служил в Бон и Мадрид. Имаше за задача да подпомага обмена на хора и идеи между организации в областта на изкуствата от Швейцария и САЩ. Такива хора имаше във всички посолства и те бяха толкова ниско в йерархията, че Сам беше сигурен, че никой не им обръща внимание.

— А вие сте?

Според табелката с името момичето се казваше Лиза. Говореше отличен английски, в който само от време на време се долавяха

остатъци от швейцарския немски. Докато говореше с нея, Сам забеляза, че един от пазачите, висок слаб мъж в синя униформа, поглежда към него. Стоеше точно до входа и внимателно проучваше всеки, който заставаше на рецепцията. Вярно, оглеждаше Сам, но щеше да е преувеличение да се каже, че изпитва някакви подозрения. Просто го държеше под око така, както правеше с всички посетители.

— Сам Улфман — отговори той. — От Европейската библиотечна асоциация. Имаме среща в единадесет.

— Моля, седнете.

Сам кимна и се огледа.

— Мога ли да ползвам тоалетната?

— По коридора вдясно. Третата врата отляво.

Сам тръгна в указаната посока. Както във всяко учреждение, и в посолството трябваше да има табло с обяви за служителите. Това беше мястото, където да окачиш всяка информация, която трябва да стигне до тях. Обикновено ги разполагаха във фойето или близо до столовата — това бяха двете места в сградата, край които може да си сигурен, че служителите минават всеки ден. Сам не беше видял табло във фойето.

Отмина тоалетните и продължи по коридора. В дъното имаше стена, а коридорът се разделяше на две и продължаваше в противоположни посоки. В единия край видя столовата. Но дори и да не беше успял да я види, местонахождението ѝ се разбираше по миризмата на кафе и сандвичи. Той ускори крачка, като хвърли поглед на часовника си, докато вървеше. Досега беше изразходвал цяла минута и разполагаше с още четири, преди някой да заподозре нещо. Значи още сто и двадесет секунди...

Таблото с обявите бе точно до входа към столовата. Докато си поръчваха кафе или чакаха да стане, вляво от него групичка мъже си приказваха за плановете си за коледното празненство. Изобщо не му обърнаха внимание. Той започна да оглежда таблото. Съобщение за предстоящото честване на Коледа. Даваха се под наем и вили в близките ски курорти.

И тогава го видя. Думите върху един лист А4 гласяха:

„Полетите на «Пан Ам» до САЩ — съвети за безопасност.“

Хвърли поглед наляво. Двама от мъжете си слагаха захар в кафетата. Бяха приключили разговора за коледните забавления и тъкмо започваха да се оплакват от началника на кабинета на посланика.

Както и от някакви жени, които според тях били получили прекалено голямо повишение в сравнение с малките си познания. Сам устоя на подтика да се изсмее. „Във всяко учреждение глупостите са едни и същи“, помисли си. Бързо извади карфицата, свали листа, сгъна го на две и го прибра във вътрешния джоб на сакото си. След това тръгна да се връща. Погледна отново часовника. Вече бяха минали две минути. Ускори крачка. Оставаха му още шейсет секунди.

„Ще се справя.“

— Господин Улфман... — каза Лиза още щом той влезе във фойето. Изчака го да се приближи и добави: — Съжалявам, но господин Роузън не си е отбелязал за вашата среща.

Гласът ѝ прозвуча извинително.

Обаче охраната продължаваше да го гледа с подозрение.

— Но моята секретарка уговори срещата още преди месец!

— Ако може да почакате — каза Лиза, — мисля, че господин Роузън ще успее да се освободи преди обяд и ще слезе. Стига да имате време.

— О, не — отговори Сам, като се постара да вложи малко раздражение в тона си. — В дванадесет имам среща във френското посолство. Ще наредя на секретарката ми да уговори нова среща.

Излезе от сградата и закрачи по Юбилеумс Щрасе. Наближаваше обяд и улиците вече бяха започнали да се пълнят с хора, тръгнали на пазар. Започваха да излизат и служителите, които отиваха да обядват. Сам взе такси до гарата. Щеше да му трябва цял час, за да стигне до Люцерн с влака, който идваше от Женева. Ако таксито се движеше достатъчно бързо, може би щеше да успее да хване заминаващия в дванадесет и пет. Едва когато се отпусна на задната седалка, разгъна листа и започна да чете:

Полетите на „Пан Ам“ до САЩ — съвети за безопасност. Предупреждаваме всички служители на посолството, че съществува риск за полет № 103 на „Пан Ам“ от Франкфурт за Вашингтон през Лондон. Докато не се установи пълният размер на заплахата, съветваме служителите да не използват този полет, а да използват други възможности за пътуване.

Таксито зави, Сам вдигна очи и видя, че приближават гарата.

Защо бе трябвало служителите на посолството да се предупреждават да не взимат този полет?

А ако бе имало заплаха срещу полет 103, защо не бяха предупредили самата авиокомпания?

За да разберат всички, които са пътували с него?

43.

26 ноември

Люцерн

Грандхотел „Национал“ на брега на езеро Люцерн бе построен преди повече от век от Сезар Риц и Огюст Ескофие, но на всеки десетина години го обновяваха, така че бизнес центърът му беше оборудван с всичко, от което Сам имаше нужда.

Той седна зад писалището в оградената с паравани самостоятелна кабинка, която беше поискал, и се огледа дали всичко нужно е на мястото си: телефон, компютър с модемна връзка, телекс и факс. След това погледна Орла.

— Готова ли си?

Усмивка разтегна начервените ѝ устни.

— Разбира се.

Сам разположи всички документи на бюрото пред себе си. Банка „Обединени доминиони“ имаше свои собствени кодове айбан и суифт. Сам вече беше прехвърлил 10000 долара от лондонската си сметка в банката. След това изпрати 5000 по сметка, която имаше в Тел Авив, и отново обратно. Целта беше да се погрижи банката да стане разпознаваема за компютрите, които управляваха прехвърлянето на парите в световната финансова система, така че всяка бъдеща операция, която нареди, да не бъде отказана.

Досега всичко вървеше като по вода.

След това накара Орла да се обади и да поиска кодовете на айбана и суифта на банка „Лабушер“. Когато някой от рецепцията вдигна телефона, Орла обясни, че се обажда от лондонска адвокатска кантора, защото трябва да уреди паричен превод за един клиент. Един от банковите чиновници ѝ прочете нужната информация, защото тя не беше секретна. Ежедневно банките осъществяват хиляди преводи помежду си.

Щом Орла записа номерата, Сам отиде при телекса. Измисли осемцифров номер на банкова сметка, след това нареди превода на сто хиляди долара по тази сметка в банка „Лабушер“. После каза:

— Сега трябва да чакаме.

— Какво?

— Естествено системата да отхвърли превода.

Отне им петнадесет минути.

Сам отиде при телекса. Съобщението беше от компютърната система на банка „Лабушер“ и гласеше само, че номерът на сметката е отхвърлен.

Сам вдигна телефона и набра номера.

— Моля, свържете ме с отдел „Обслужване на клиентите“, но с някой, който говори английски.

Тонът му беше официален, но леко изнервен, като на човек, който има да върши по-важни неща, отколкото да проследява отхвърлени преводи. Зачака, заслушан в музиката в слушалката, докато телефонистката го прехвърляше. Когато някой от другата страна вдигна, Сам каза:

— Здравейте, обаждам се от банка „Обединени доминиони“ в Насау. Имам проблеми с един превод.

След това издекламира айбана и суифта на бахамската банка и зачака банковия чиновник да провери системата.

— За сто хиляди долара, нали? — попита мъжът.

— Точно така — отговори Сам.

— За кого е предназначен?

— Рето Циглер.

Отново настъпи пауза. Минаха тридесет секунди, после цяла минута: явно чиновникът работеше с главния сървър.

— Сбъркали сте номера на банковата сметка.

— Ще ми продиктувате ли верния?

— Осем, четири, две, седем, едно, седем, девет, две.

Сам записваше цифрите върху лист хартия и след като чиновникът свърши, му ги прочете отново, за да се увери, че не е сбъркал.

— Благодаря за съдействието — каза весело. — Ще повторя превода.

След това погледна Орла.

— Точно както ти казах. Банките не говорят с хора, а само с други банки. Вече имаме номера на банковата сметка на Циглер.

— Добра работа — похвали го тя.

По изражението ѝ Сам разбра, че е впечатлена.

— Следващото, което трябва да разберем, е колко пари има в нея и кой я контролира.

— И как възнамеряваш да го направиш?

— Аз няма да правя нищо, но ти — да — отговори той с усмивка.

Трябваша им десет минути, за да може Орла да научи наизуст точните думи, които Сам искаше да използва, но когато свършиха, беше отлично подготвена. Вече знаеше точно за какво да пита и как да зададе нужния въпрос.

— Защо аз? — попита тя, когато Сам свърши с обясненията как ще проработи измамата. — Със сигурност ти би се справил по-добре.

— Подсъзнателно хората се доверяват по-лесно на жена, отколкото на мъж — обясни той. — Такава е човешката природа.

Орла взе слушалката, набра номера и помоли да я свържат със служителя в „Лабушер“, който се занимава с одобрение на кредитни карти.

— Здравейте, обаждат се Рейчъл Евънс от банка „Обединени доминиони“ в Насау — започна тя, когато господин Гербер вдигна телефона. — Трябва да проверя някои подробности от една молба за кредитна карта.

Сам ѝ беше казал, че е малко вероятно първото обаждане от „Обединени доминиони“ да е било отбелязано, така че никой няма да разбере, че само за един ден е имало две обаждания уж от Насау.

— На чие име? — попита Гербер.

— Рето Циглер.

— Номер на банковата сметка?

— Осем, четири, две, седем, едно, седем, девет, две.

Сърцето ѝ блъскаше в гърдите.

„Толкова сме близо...“

— И какво ви трябва да знаете?

— Балансът на сметката, така че да мога да разреша кредитния лимит за тази карта.

От другата страна настъпи мълчание. Банките говорят с други банки, така бе казал Сам. Звънят си непрекъснато, за да проверяват номера на сметки, клиенти, прехвърляне на пари. Координацията

пomeжду им намалява опасността от измами, което пък дава възможност на всички да направят повече пари.

— Към вчерашна дата три милиарда и седемстотин милиона швейцарски франка — каза най-накрая Гербер. След това с възможно най-фината ирония, която може да си позволи един швейцарски банкер, добави: — Смятам, че е възможно да му дадете златна карта.

— И аз мисля така — засмя се Орла. — В случай че трябва да издам още една карта, има ли още някой, който приподписва?

— Тегленето на пари трябва да е приподписано от отец Алберто Трапини — отговори Гербер. — Мога ли да ви бъда полезен с още нещо, госпожице Евънс?

— Не, това е всичко. Благодаря за любезното ви съдействие.

Орла затвори телефона и погледна Сам.

— Ти излезе прав. Банката винаги ще разговаря с друга банка.

— Колко пари има в сметката?

— Това копеле разполага с три милиарда швейцарски франка — въздъхна тя. — И седемстотин милиона отгоре.

Сам бързо сметна на листа.

— Това ще рече два милиарда и четиристотин милиона долара.

— Има още едно име като сметкодържател — допълни Орла. — Отец Алберто Трапини.

— Мисля, че зная къде можем да го открием.

— Във Ватикана?

— Точно така.

Сам забеляза как за миг очите на Орла се изпълниха с тъга. Понякога хората, които дълго са се стремили към нещо, започват да изглеждат така, когато го постигнат.

— Сам, ние намерихме парите им... парите, които твърдяха, че нямат.

И го прегърна. Сам усещаше топлината на кожата ѝ върху своята, усещаше дъха ѝ по бузата си.

— Знаех си, че можеш да го направиш. Сигурна бях.

— Трябва да се кача да се преоблека — каза Сам и с неохота я отместа от себе си. — Коя е моята стая?

— Всъщност наех само една — отговори тя.

— Защо? Нямахте ли свободни?

— Не съм питала. — Тя вдигна рамене и го погледна с дяволита усмивка. Тръгнаха нагоре като влюбени тийнейджъри, които току-що са осъзнали, че родителите им в събота и неделя няма да са у дома. Докато Сам затвори вратата и извади шампанско от минибара, Орла успя да се съблече и се хвърли в обятията му. Той усещаше вкуса на шампанското по устните ѝ и парфюма по кожата ѝ. Ръцете ѝ го стискаха здраво. Устата му се плъзна по шията ѝ и после още по-надолу, докато не стигна до розовите зърна. Тя потрепери, пое си дълбоко дъх, отпусна се на килима и го придърпа върху себе си.

— Хайде, чукай ме — измърмори дрезгаво. — Изчукай ме направо тук, на пода.

Продължиха час или час и половина. Сам не си гледаше часовника. Тя правеше любов по същия начин, както говореше. С една несантиментална брутална интимност. Когато тя свърши с него, Сам целият потръпваше от изтощение и удоволствие, а мускулите го наболяваха.

— Какво ще правим сега? — попита Орла.

— Първо ще ядем, а после ще купим два билета за Рим.

— Забрави нещо — каза Орла, като се претърколи и го яхна.

— Какво?

— Че първо ще те изчукам още веднъж.

Сам се усмихна и я придърпа към себе си. После отново засмука зърната ѝ, плъзна език по тях и усети как се втвърдяват от ласките му.

— Сега Ватиканът наистина ще има причина да не те обича.

44.

27 ноември

Рим

„Едва ли на света има по-внушителни канцеларии от ватиканските“, помисли Сам, когато плъзна поглед по мрачната каменна фасада. Бяха влезли в малкия град държава през площад „Св. Петър“, след като пристигнаха от Цюрих с полет, продължил по-малко от час. Макар че беше едва единадесет, а ноември не можеше да се причисли към пика на туристическия сезон, към входа на черквата се точеха многолюдни групи.

Зад „Св. Петър“ се простираше голямата папска градина, а вдясно бе Ватиканският музей. Сам и Орла минаха покрай музея и навлязоха в улиците зад него. Тук се намираще истинското сърце на Ватикана — канцелариите, от които се управляваше не само градът държава, но и цялата католическа църква.

Повечето хора възприемат папата като водач на католическата църква. Това е истина само по отношение на духовните въпроси, но механизмите на властта са под контрола на администрацията. Може да се каже, че нейният началник е министър-председателят, а папата — президент на държавицата. Всеки папа посочва своя „министър-председател“. Това е кардинал, който управлява финансите, контролира манастирите и ръководи дипломатическите отношения с другите нации. С триста служители, заемащи кабинетите в сградата, без да се броят секретарите и министрите с духовен сан, които всички са безпрекословно верни на църквата, той управлява с желязна ръка бюрократичната машина. „Повечето управници в демократичните страни, а и някои диктатори — размишляваше Сам, — трябва да преговарят, да лавират, но не и този тук. Той разполага с властта да прави каквото си поиска и единствено папата може да го критикува.

А понякога дори и той не смее.“

Погледна Орла и попита:

— Готова ли си да говориш с тях?

— Да вървим — простичко каза тя, но Сам долови трепването в гласа ѝ.

Пред вратата стояха двама швейцарски гвардейци от частната армия на Ватикана, облечени в старовремските си униформи в червено, оранжево, жълто и синьо. Сам много добре разбираше, че пазачите в церемониални одежди пред вратите са също толкова важни за безопасността на Ватикана, колкото войниците с червени униформи, които позират за туристите пред входа на Бъкингамския дворец. Зад тази пъстра фасада имаше достатъчно сили за подкрепа. След опита за убийство на папата през 1981 година швейцарските гвардейци бяха засилили обучението си по боравене с различни оръжия и сега Ватиканът беше едно от най-строго охраняваните места на света.

Влязоха. Зад просто дървено писалище в началото на малкото преддверие седеше мъж на около четиридесет с гъсти черни мустаци и сурово строго лице.

— Бих искал да се срещна с отец Алберто Трапини — каза Сам. Щом бяха научили името, за Орла не беше трудно да открие каква длъжност заема отецът. Той фигурираше в списъка със служителите на Ватикана като първи помощник-секретар на началника на папската канцелария. Беше бюрократ на бюрократите, прекарал целия си живот като служител в апарата и посветил всичките си сили на поддържането на бюрократичната машина на църквата. Според кратката му биография, която Орла успя да изрови, Трапини беше роден през 1930 г. в Милано и беше най-малкият от четирима братя в семейството на банкиер. Двама от по-големите му братя бяха паднали във Втората световна война. Третият заемаше висок пост в Националната банка на Италия.

Алберто се беше посветил на църквата веднага след завършване на гимназията и оттогава работеше във Ватикана. Всяка година на малък брой свещеници се казваше, че няма да служат в църква или манастир, а ще заемат постове в бюрократичния апарат. Избираха ги заради способностите и решителността им и макар да знаеха, че никога няма да се издигнат до самия връх на организацията, те все пак непрекъснато щяха да са близо до него. Само малцина съжаляваха за своя избор, защото повечето бяха хора, които вярваха, че силната църква е жизненоважна за света. А освен от вяра силата има нужда от организация, дисциплина и пари.

— Имате ли уговорена среща?

Мъжът зад писалището не носеше табелка с име и въобще не се усмихваше.

— Кажете му, че Сам Улфман и Орла Шийни са тук и искат да говорят с него по повод на Рето Циглер.

Ако името имаше някакво значение във Ватикана, очевидно това не се беше разчуло чак до рецепцията, защото лицето на мъжа дори не трепна, като го чу. Той набра някакъв номер, каза няколко думи на италиански и затвори.

— Изчакайте тук.

Сам направи няколко крачки назад, така че да застане до Орла. В сградата кипеше дейност, но не вреше от посетители. Някъде в коридора се водеше тих разговор. Неколцина души влязоха, други излязоха, като единствено показваха своите пропуски на охраната.

— Вие ли сте Улфман? — Сам вдигна очи. Мъжът, който беше застанал до него, сякаш се беше материализирал от нищото. Беше над метър и осемдесет, със силно телосложение и гъста черна коса. Носеше тъмносив костюм, бяла риза и тъмносиня копринена вратовръзка. Говореше с твърд германски акцент.

— Да.

— И искате да се срещнете с отец Трапини?

Сам кимна към мъжа на писалището.

— Вече му казах това.

— Нямате уговорена среща.

— Нямам нужда от уговорена среща — озъби се Сам.

Мъжът направи пауза.

— Отецът е много зает човек.

— Аз също.

Пристъпи крачка напред, така че лицето му се озова само на няколко сантиметра от лицето на мъжа, и изсъска:

— Кажете му, че искам да поговорим за Рето Циглер. Кажете му, че ако до пет минути не благоволи да говори с мен, ще отида да си поприказвам с вестниците.

— Но...

— Пет минути — изръмжа Сам.

— Аз...

— Вече станаха четири минути и тридесет секунди — усмихна се Сам. — Ако искаш да си виновникът за свалянето на един папа и за вкарването на тази организация в най-големия финансов скандал през това столетие, изборът си е твой. Ако не искаш това да се случи, предлагам ти да идеш при отца и да му кажеш да дойде да си поговорим. И то веднага.

Мъжът се обърна рязко и тръгна по коридора. Сам зачака. Имаше усещането, че съвсем скоро ще го види отново. Погледна Орла и по изражението ѝ забеляза колко е нервна.

От време на време по лицето ѝ сякаш минаваше черен облак, но бързо изчезваше, заменен от маска на безусловна решимост.

Към тях вече крачеше един по-възрастен човек. Сам го позна веднага от снимката, която бяха видели в справочника. Слаб, с дълъг патрициански нос, твърдо внушително лице и тясно разположени очи, които бяха вперени право в Сам.

Трапини.

— Насам, моля — покани ги тихо отецът.

Тръгнаха навътре в сградата и след двадесетина метра Трапини спря, отвори една врата и ги покани да влязат. Сам веднага забеляза, че това не е кабинет, а обикновена стая за срещи, при това малка, само три на четири метра. Стените бяха кремави, а в центъра имаше дървена маса и шест стола. По стените нямаше нищо, на масата също не беше сервирано нищо за освежаване. В центъра на тавана беше окачена една-единствена лампа, която хвърляше бледа светлина. На една от стените имаше един-единствен тесен прозорец, но беше толкова високо, че човек не можеше да погледне навън.

„Вече знам какво ми напомня тази стая. На помещение за разпити.

И преди съм бил в помещения за разпити.

Когато Мосад искаше да изкопчи нещо от мен.“

— Господин Улфман, аз дори не зная кой сте вие — заговори Трапини, — но въпреки това вие идвате и настоявате да говорите с мен.

— Знаем за банковата сметка.

— Кой сте вие, господин Улфман?

— Банковата сметка в банка „Лабушер“.

— Попитах кой сте — рязко каза Трапини. — Няма да разговарям с човек, който не иска да каже кой е и защо е тук.

В този момент Орла пристъпи напред.

— Нека започнем с мен. Казвам се Орла Шийни и съм отгледана от вашата църква.

— Какво искате да кажете?

— От Ордена на св. Лука в област Карлоу в Ирландия — обясни тя. — Бях приета там като сираче заедно с брат ми Рори, след като родителите ни починаха. Бяхме още деца... Рори беше непрекъснато изнасилван. Накрая... — Сам забеляза как лицето ѝ се промени, гласът ѝ се задави, — накрая се самоуби.

Трапини не каза нищо. Беше застанал от едната страна на масата, а Сам и Орла — от другата. Единственото, което ги делеше, беше дървеният плот.

— Бостънската епархия отрече всичко, но аз спечелих делото срещу тях. Съдът ги призна за виновни за смъртта на Рори. Бяха осъдени да платят обезщетение...

— Зная за случая — прекъсна я отецът. Очите му най-неочаквано се бяха изпълнили със злост. — Значи ти си момичето.

— Точно така — озъби се Орла. — Но от мен няма да се отървете толкова лесно, колкото от Рори.

Трапини вдигна рамене.

— Ти си получила своята присъда — той вдигна очи към тавана, — но ние тук се интересуваме само от една присъда и тя няма нищо общо с тази на съда в Бостън.

— Те заявиха, че не разполагат с никакви пари — подхвърли Орла.

— Ние сме бедна и смирена църква — каза Трапини подигравателно. — „Продайте си имотите и дайте милостиня. Пригответе си кесии, които да не овехтяват, съкровище на небесата, да се не изчерпя, където крадец не приближава, и което молец не поврежда.“ Лука...

— Зная този цитат — прекъсна го Орла. — Дванадесета глава, стих тридесет и трети.

Сам забеляза, че за първи път, откакто бяха влезли в стаята, Трапини изглеждаше изненадан, като човек, който си е позволил да подцени противника.

Очите му се стрелнаха от Орла към Сам и после отново към нея.

— След като Бостънската епархия не е имала пари, сигурен съм, че са ги използвали, за да помагат на бедните, както е редно.

— Не. Крият ги — тихо каза Орла.

— Проследихме ги — намеси се Сам. — На епархията често завещават ценни предмети и те използват търговеца на антики от Женева Рето Циглер, който ги продава за тях. Парите се внасят по банкова сметка в банка „Лабушер“ в Люцерн. Разполагаме с пълните данни за сметката, както и с точната наличност в нея.

— Три милиарда и седемстотин милиона швейцарски франка — обади се Орла.

— Това са твърде много пари, за да са дошли само от Бостънската епархия — продължи Сам. — Предполагам, че разигравате същия номер из цял свят и използвате Циглер да ви крие парите.

— Това са само предположения — възкликна Трапини. — Нищо не можете да докажете.

— Намерихме парите — възрази Сам.

— Както знаете, швейцарските банкови сметки са тайни — озъби се отецът. — Присъдата в Бостън срещу нас е гражданска, но истината е, че независимо каква е, това няма значение. Нито една швейцарска банка няма да разкрие подробности за някоя от сметките в нея. Дори да има заповед от американски съд или което и да е друго съдилище. Може да твърдите каквото пожелаете. Хората от две хиляди години отправят обвинения срещу църквата и уверявам ви, много от тях са за много по-тъмни неща, отколкото криенето на пари в швейцарска банкова сметка. Ако смятате, че с това може да ме притесните, дълбоко грешите.

И тръгна към вратата. На минаване покрай Орла изсумтя презрително.

Сам проумя, че Трапини всъщност е прав.

Така работеха швейцарските банки.

Никога не разкриваха нищо.

„Лабушер“ със сигурност нямаше да бъде задължена да се подчини на искането на американския съд. А ако банката отрече, с какво разполагаха?

Някакви предположения?

Време беше да рискува и да заложи всичко на една карта.

— Знаем и за другите документи, които съхранявате в банка „Лабушер“ — подхвърли той.

Трапини — вече беше сложил ръка на дръжката — спря и се обърна.

— Какви документи? — Гласът му беше съвсем тих.

Щом криеха там съкровищата си, защо да не държат при тях и документи, беше разсъдил Сам. Ватиканът беше пълен с тайни и без съмнение много от тях се съхраняваха извън стените му.

— От лошите стари дни — отговори Сам. — Документи, които бихте предпочели да бъдат забравени завинаги.

— Блъфираш! — възкликна Трапини.

С крайчеца на окото си Сам забеляза, че Орла го гледа. Сякаш искаше да му каже: мамка му, какви ги дрънкаш? „За късмет отецът гледа към мен. Ако я види, веднага ще се сети, че си измислям. Добре, че погледът му е впит в очите ми. Аз няма да се издам.“

— Само след няколко дни всичко може да се окаже във вестниците — заплаши той.

Трапини свали ръка от дръжката на вратата.

— Господин Улфман, надявам се, че си давате сметка срещу какви сили се изправяте?

— Да не искате да се споразумеем? — изръмжа Сам.

Отецът сякаш леко се поколеба.

— Защото съм убеден, че не искате за тези документи да се разчуе.

— Колко? — попита рязко Трапини.

Сам се обърна към Орла, после отново насочи поглед към Трапини.

— Присъдата е за петстотин милиона. Искаме да се изплати без остатък.

Отново настъпи мълчание.

Сам вече се питаше каква трябва да е следващата им стъпка. Беше изиграл картите си. В ръцете му нямаше нищо друго, ако Трапини откаже. Вместо това отецът каза:

— Дайте ми четиридесет и осем часа.

— Искаме парите да бъдат преведени по сметката на адвокатската кантора, която водеше делото — уточни Орла.

— Ще бъде направено.

— Мисля, че след време ще откриете, че сте взели правилното решение — каза Сам.

Обаче Трапини вече беше излязъл.

И двамата мълчаха, докато си пробиваха път през тълпата вярващи и туристи, която се беше струпала на площад „Св. Петър“. Внезапно Сам почувства нужда да се махне от ватиканска земя. Ускори крачка и изпита облекчение, когато отново се озоваха в Италия.

— За какво ставаше дума, по дяволите? — попита Орла.

— Имаш предвид документите?

Тя кимна.

— След като размислих, реших, че щом крият парите си в тази банка, защо да не държат там и неудобни документи? — обясни Сам.
— Документи, толкова дискредитиращи, че е опасно да бъдат държани във Ватикана.

— И нямаш представа какви са?

Сам поклати глава.

— Божичко! — възкликна Орла. — Можехме да се окажем с пръст в устата.

Сам я прегърна и я притисна силно до гърдите си.

— Вече няма значение. Надвихме ги и това е единственото, което се брои.

45.

28 ноември

Тел Авив

Зви Имер поздравя приятелски Сам, както впрочем правеше винаги, щом се видеха.

Вече на около седемдесет, все още слаб и жилест, с кафяви очи, допреди шест години той оглавяваше тренировъчния център на Мосад, но влошеното му здраве го принуди да се пенсионира. Беше приел Сам веднага след като той напусна армията и в течение на една година лично превърна необучения новобранец в агент. Това беше процес колкото психологически, толкова и физически. Имер разглобяваше курсистите на парчета, а после ги сглобяваше отново, но вече като съвършени служители на Държавата Израел.

Понякога Сам си мислеше, че Израел е в кръвта на Имер. Че ако срежеш гърдите му, ще откриеш, че сърцето му има формата на тясната ивица земя, проточила се несигурно на брега на Средиземно море. Беше роден в Украйна през 1927 г., факт, който винаги подчертаваше с глух смях.

„Само си представи — казваше той, докато се хранеха след някоя тежка тренировка, — евреин, роден през 1927 в Украйна. Може ли историята да ти раздаде по-трудни карти? А вие си мислите, че животът е труден, защото ви карам да направите петдесет лицеви опори преди закуска. Разбери, нямате представа какво значи тежко.“

По-късно, когато постепенно научи подробности за живота на Имер, Сам осъзна, че е бил напълно прав. Той никога не разказваше подробности, но Сам ги научи от разговори с баща си и приятелите му сред израелските ветерани. Като дете Имер беше преживял колективизацията — създаването на колхозите, — както и последвалия глад. После чистките през трийсетте, при които милиони хора са изпратени в лагерите. След това бруталното нахлуване на нацистите и накрая гоненията срещу евреите в окупираната от германците Украйна. Бил пратен в Дахау, оцелява там в течение на две години, докато съюзниците най-накрая не освобождават лагера. В края на войната е

един от малцината евреи, оцелели толкова дълго. Оттам се добира до Палестина и се присъединява към бойците, които се борят за независима държава. Два пъти го раняват, но веднага се връща на бойното поле.

Бащата на Сам, също бивш агент на Мосад, беше подхвърлил, че изобщо не е за чудене защо Имер бил готов да се сражава: за да има страна, където да се чувства в безопасност сред своя собствен народ. Освен това не очаквал другите да последват неговия пример.

Това поколение, Сам го знаеше, никога не би се съгласило еврейската родина да бъде изложена на опасност.

Беше прекарал нощта с Орла в грандхотел „Плаза“, на десет минути пеша от Испанското стълбище във Вечния град. Наистина имаше за какво да празнуват. Бяха тръгнали от нищото, но накараха Ватикана да се предаде. Сам забеляза, че в настроението на Орла се усеща някаква лекота: сигурно идваше от това, че бе успяла да отмъсти за смъртта на брат си. Църквата беше принудена да си плати и това представляваше известна утеха. Беше казала на Сам, че се надява оттук нататък да продължи своя собствен живот.

Тази сутрин бяха излетели от Рим за Тел Авив. След приключването на случая с Ватикана Сам искаше да продължи работата по разгадаването на тайната, обгръщаща полет 103. Инстинктивно усещаше, че следващата следа не е в Локърби, нито в Ню Йорк... а в Тел Авив.

Настаниха се в хотел „Оптима Тауърс“, модерна функционална сграда с вид на жилищна кооперация близо до центъра. Орла остана в стаята, а Сам потегли към другия край на града, за да се срещне с човека, за когото беше уверен, че може да му помогне да разкрие тайната.

Имер.

Жилищната сграда, в която живееше бившият агент, се намиреше близо до парк „Яркон“ в северния край на града. По пътя натам Сам мина покрай „Сейнт Антъни“, една от само четирите католически черкви в града, и се сети за заплахата на Тарпини. Ватиканът беше могъщ противник. А и парите още не бяха платени.

„Ако нещо се случи с нас, няма да им се наложи да платят петстотин милиона долара.“

Още една причина да внимава.

Огледа пасажа, който водеше към жилищната сграда, преди да навлезе в него. Нямаше представа дали тук живеят и други ветерани от Мосад, но не беше изключено. Всеки обича да е близо до хора от своята порода и това важи с особена сила за старите бойци.

Пасажът беше пуст. Беше два и нещо по обед. Във фоайето на бетонния жилищен блок бяха оставени множество велосипеди. А на паркинга пред него стояха само няколко евтини коли. Това беше един от по-скапаните райони на града и всеки, който имаше пари за похубав автомобил, можеше да си позволи да живее някъде другаде.

Апартаментът на Имер беше на осмия етаж. Сам взе асансьора и щом излезе от него, зави наляво. Едва успя да почука веднъж и Имер отвори.

— А, Сам — каза той и по тясното му обветрено лице се разля широка усмивка. — Хайде влизай, влизай.

Бяха минали две години, откакто за последен път бе видял Имер, значи от времето, когато бе приключил със случая Робъртсън. Винаги си беше мислил, че пенсионирането състарява хората, но никога не беше виждал толкова ярко доказателство за това. Отнеми на човека целта — и животът ще започне да изтича от тялото му. Последния път, когато Сам видя Имер, макар и стар, той беше във форма, със сравнително опъната гладка кожа, а очите му бяха ярки и съсредоточени. Сега кожата му беше сива и увиснала, бузите небръснати, а очите му пълни с умора.

— Заповядай — покани го той, — ще ти донеса нещо за пиене.

Сам го последва през коридора. Жилището беше едностайно. В единия край имаше кухненски бокс, а до него врата към банята, в която едва имаше място за един човек. В хола стоеше телевизионен шкаф с телевизор и радио, малко писалище на колелца и сгъваемо легло, което можеше да се използва и като кресло. Единственото украшение в помещението беше снимка на двете дъщери на Имер: Кейти, която сега живееше в Бостън, вече омъжена и с две деца, и Хана, която работеше в клона на една от американските инвестиционни банки в Лондон. Сам знаеше, че преди двадесетина години Имер се беше развел и двете момичета бяха единствените му близки. Въпреки това се виждаха рядко.

„Точно като мен — помисли си кисело Сам. — Мосад и бракът май не се връзват.“

Единствената луксозна вещь в апартамента беше шумният климатик, надничаш през единствения прозорец на фасадата. Сам застана под него, изпълнен с благодарност за струята студен въздух.

„Значи това получаваш за цял живот служба на Мосад? — каза си Сам, докато плъзгаше поглед из жилището. — Всъщност едно голямо нищо.

Аз поне успях да се измъкна, докато имах възможност.“

— Още ли работиш на свободна практика — попита Имер. — По-добре да се върнеш на служба, момче. Израел има нужда от теб...

— Няма да ме вземат — отговори Сам. — Не и сега...

— Тогава какво искаш?

— Помощ.

— Този път за?

— Полет 103.

— Пълна трагедия — въздъхна Имер.

— Зная — отговори Сам. — Но и тайна.

Имер донесе две димящи чаши кафе и седнаха от двете страни на дървената маса. Старецът може и да изглеждаше крехък и дори немоощен, но Сам знаеше, че все още е част от мрежата на Мосад. Беше обучил няколко поколения агенти. „Не само аз го възприемам като втори баща. Всички се отбиват в този апартамент и носят малки късчета клюки от фронтовата линия.“

— Било е бомба, нали? — попита възрастният мъж.

Сам кимна и отпи първата глътка кафе. Беше от най-евтиното, при това разтворимо. Вкусът му беше ужасяващ, но поне съдържаше малко кофеин.

— Значи е дело на нашите приятели палестинците оттатък границата — каза Имер. — Те са единствените, които взривяват самолети.

— Като изключим... — Сам направи пауза — две неща.

— И те са?

Сам му разказа за пристигналия няколко минути след падането на отломките хеликоптер „Блек Хок“. След това му каза, че е открил в Цюрих предупреждение към служителите на посолството да не летят с полет №103.

— Какво искаш да кажеш? — попита Имер.

— Просто, че около самолета е кипяла доста необяснима дейност от страна на американците.

— И?

— И искам да разбера защо.

Извади списъка с имената на загиналите и го сложи на масата.

— Това са били пътниците. Ще ми се да науча нещо повече, освен имената.

Имер започна да чете списъка.

Устните му помръдваха леко, челото му се беше набръчкало от съсредоточаване.

— Тези тримата — каза той, след като свърши.

— Кои? — попита Сам и проточи врат.

Пръстът на Имер сочеше три имена някъде в средата на списъка с пътниците.

— Джим Прентис, Скот Валентин и Бен Ханолд.

— И кои са те?

— Хора на ЦРУ — обясни Имер. — Трима от най-добрите им специални агенти. Бяха изпратени в Бейрут да работят за освобождаването на четиримата заложници там.

— Защо трима агенти на ЦРУ ще се озоват на борда на този самолет?

Имер вдигна рамене.

— Може да са ги извикали да се върнат.

— Обаче служителите на посолствата са били предупредени да не пътуват с този полет.

— Може съобщението да не е стигнало навреме до ЦРУ — промърмори Имер. — Правителствените служби си нямат доверие. Така е в Израел и вероятно в САЩ положението е същото.

— Но ако събереш всичко... получава се известна насока.

— Може би — съгласи се Имер. — Но може да е и поредица съвпадения. Да, нищо чудно.

— Трябва да науча истината — повтори Сам.

46.

28 ноември

Тел Авив

Орла го чакаше в стаята им в хотел „Оптима Тауър“. Веднага щом влезе, Сам почувства, че има да му казва нещо. Вероятно беше говорила по телефона с адвокатската кантора в Бостън.

— Направо не е за вярване — възкликна тя. — Съгласиха се просто ей така.

— Какво ти казаха? — попита Сам.

Наля си едно уиски от минибара. Вече минаваше шест вечерта, а беше изкарал наистина дълъг ден. Полетът от Рим им отне час, после разговаря повече от два часа с Имер. Все още се опитваше да сглоби някаква картина от онова, което беше научил. Защо трима високопоставени агенти на ЦРУ е трябвало да бъдат на борда на този самолет? Просто са си отивали у дома? Възможно е...

— От Бостънската епархия са се свързали с кантората — продължи тя. — Казали, че е станала грешка и че авоарите са налице. Предложили да платят цялата сума в брой веднага щом се подготвят нужните документи.

— Колко време ще отнеме това?

— Най-малко седмица.

— Толкова дълго?

— Трябва да депозират в съда документите, удостоверяващи, че обезщетението е напълно изплатено.

Видя, че на лицето на Сам се изписва тревожно изражение.

— Поне спечелихме...

— Докато сме живи.

Орла го погледна уплашено.

— Какво искаш да кажеш?

„Тя е още дете — помисли си Сам. — Умна и красива, но въпреки това още дете. Няма представа какви сили движат света.“

— Ако умрем, преди да са превели парите, искът се прекратява с нашата смърт.

— Те не биха...

— Хора са умирали за много по-малко от петстотин милиона...

Тя пристъпи към него и отпусна глава на гърдите му. Сам разбра, че никога не ѝ е хрумвало срещу какво се е изправила. Или каква дена може тя лично да плати заради упорството си. Пръстите ѝ затрепериха, кожата ѝ изведнъж стана хладна. Сам вдигна главата ѝ и я целуна по устните.

— Всичко ще се оправи. Просто трябва да внимаваме.

Пусна я и допи уискито. После попита:

— Получи ли се нещо от Картър?

— Прекарах два часа в бизнесцентъра и поработих с телефона и факса.

— И?

Орла започна да подрежда няколко листа по писалището.

— Пусна ти по факса списъка с хората, които са се отказали да летят с полет 103. По същество това е делови маршрут и при всеки полет имат около 20% откази. Това е нещо нормално. Системата им за запазване на места им позволява да продават 110% от тях, защото могат да предположат с голяма степен на сигурност, че много хора ще се откажат в последната минута. Отказите са нещо нормално за авиокомпаниите.

— Но в този случай процентът е по-висок от нормалното.

Орла кимна.

— С колко?

— Около тридесет процента. Донякъде това е и причината, че на борда са били и толкова много студенти. Всички са изчаквали и тъй като е имало толкова много откази, в последната минута са успели да получат местата.

Сам вторачи поглед в списъка с имена.

— И кои са тези хора?

— Проведох няколко разговора по телефона — започна Орла.

— И?

— Общо седемдесет души са се отказали да летят с полет 103 — продължи тя. — От тях тридесет и един са стандартни бизнесмени и туристи. Хора, които работят за американски корпорации в Лондон. Работещи в Сити, които отиват в Щатите за работна среща. Такива

хора. Обаче тридесет и девет са служители на американското правителство.

— Мамка му — измърмори Сам. — В кои служби?

— Двадесет и един са служители в посолствата в Лондон и Бон и една двойка от Ирландия, които е трябвало да хванат полет от Дъблин, който щял да им позволи да направят връзката със 103-ти на Хийтроу.

— И всички тези хора са отменили полета си?

Орла кимна.

— Други петима са американски военнослужещи, чиято база е в Германия.

— И?

Сам усети, че вече знае какво ще последва.

— Тринадесет служители на ЦРУ.

— Сигурна ли си?

— Проверих няколко пъти — отговори тя и посочи списъка с имената. — Когато се обадиш в централата в Лангли, телефонистите те свързват. Значи всички са служители на ЦРУ.

Сам отново погледна надолу, но този път погледът му се плъзгаше по списъка с имената на пътниците, които бяха загинали.

— Интересно, колко от тези хора са работили за американското правителство?

— Доколкото мога да кажа, нито един — отговори тъжно Орла.

— С изключение на тези тримата тук — поправи я Сам. — Джим Прентис, Скот Валентин и Бен Ханолд.

— И кои са те?

— Специални тайни агенти на ЦРУ — обясни Сам. — Те не фигурират в никакви документи, за това не би попаднала на тях в проучванията си.

— Обаче са от Агенцията?

Сам кимна.

— Били са изпратени в Бейрут, за да се опитат да намерят и освободят американските заложници. Така възниква въпросът защо толкова много американски държавни служители са били предупредени да си отменят полета. И защо тези тримата не са?

— Може би просто не е стигнало времето, за да им кажат.

— Може би...

Но Сам не беше сигурен.

Нещо не беше наред.

— Страдаш ли от морска болест?

Тя поклати глава.

— Свикнеш ли веднъж с Ирландско море, вече от нищо не те е страх.

— Прекрасно.

— Защо?

— Защото заминаваме за Бейрут. Още тази вечер.

29 ноември

Бейрут

Слънцето току-що се бе показало над линията на брега и плъзгаше бледооранжеви лъчи по водата. Сам притискаше Орла към себе си. Навътре в Средиземно море беше студено, а рибарските лодки не са оборудвани с отопление. Но вече приближаваха пристанището.

Успя лесно да уреди това пътуване, макар и да му струваше скъпо.

Когато още беше в редиците на Мосад, беше участвал в три акции в Ливан за унищожаване на терористи, като и трите пъти беше влизал в страната с лодка. Сухопътната граница между двете държави е само сто и осемдесет километра и е силно укрепена. По цялото ѝ протежение е опъната бодлива тел и се патрулира зорко и от двете страни. Ако се опиташ да се промъкнеш през някой от по-отдалечените райони, рискуваш да попаднеш на противопехотна мина. Обаче и Ливан, и Израел имат морски граници, които се простират на стотици километри и са открити към Средиземно море — средище на едни от най-оживените морски пътища в света. По водите му се носят фериботи, товарни кораби и риболовни катери. Границите трудно могат да се опазят и това е най-лесният път да отидеш от едната страна в другата, без да е нужно да показваш документи на граничните полицаи.

От хотела двамата отпътуваха за Нетаня, малко пристанищно градче между Тел Авив и Хайфа. Там се срещнаха с Дейвид Тобин, който имаше малка рибарска флота, но същевременно беше и човекът, който Мосад използваше, за да прехвърля агентите за тайните им операции на вражеска територия. Спомняше си Сам от доброто старо време, затова срещу две хиляди долара беше готов да проведе няколко телефонни разговора, нужни, за да се организира пътуването.

Сам и Орла легнаха на дивана в канцеларията на Тобин, за да поспят няколко часа. Събудиха ги в четири сутринта и се качиха на

борда на малък рибарски кораб, който се насочи към открито море. Екипажът се състоеше от осмина израелци, които знаеха работата наизуст. Те предполагаха, че Сам и Орла работят за Мосад, затова не задаваха никакви въпроси. В четири и половина вече бяха достатъчно навътре в морето, за да могат да се прехвърлят. Друг плавателен съд, управляван от ливанец, Марван Хамаде, спря на десетина метра от тях и Тобин прекара Сам и Орла с малка лодка до него и им помогна да се качат. Още две хиляди долара смениха собственика си. Трябва да хванеш доста риба, за да изкараш подобна сума. Парите щяха да бъдат разпределени поравно между шестимата членове на екипажа и щяха да купят мълчанието им. Ливанците от години вкарваха хора на Мосад в страната и досега не ги бяха разкрили.

Следващите два часа Сам и Орла прекараха в трюма. Ако се върнеха без улов, рибарите щяха да събудят подозрения, затова вадеха мрежа след мрежа. Бяха се специализирали в улов на аншоа и сардини, които най-често се срещаха в тази част на Средиземноморието, и скоро в сандъците и по палубата заподскачаха безброй малки гърчещи се рибки.

— Боже, мисля, че никога повече няма да хапна сардини — каза Орла, когато лодката най-сетне пое към пристанището. — Горките...

Слязоха на сушата в Дамур, малко рибарско селище на тридесет и няколко километра западно от Бейрут. Пиха кафе, хапнаха по кифла и се метнаха на първия автобус за Бейрут. Бяха облечени просто, за да могат да се смесят с местните, но въпреки това Сам купи на Орла чанта и фотоапарат, за да прилича на туристка. С бялата си кожа и светли очи никога не би минала за арабка, въпреки че косата ѝ бе катраненочерна. Малко след девет вече бяха в Бейрут. Настаниха се в малък хотел до пристанището — един от десетките, където отсядаха моряците, докато чакаха да отплават. На рецепцията приемаха пари в брой и не питаха за документи — нещо, което напълно устройваше Сам. Не искаше никой да разбере, че е в страната. За повечето хора Бейрут вече не беше сигурен град, та какво оставаше за бивш агент на Мосад.

В Бейрут имаше достатъчно хора, които биха се зарадвали да го видят мъртъв, затова не възнамеряваше да се среща с тях.

— А сега какво ще правим? — попита Орла.

— Ще говорим с човека на Мосад в града и ще видим какво може да научим — обясни Сам.

Мосад поддържаше в града мрежа от агенти под прикритие. Те произхождаха от всички слоеве. Агенцията винаги беше смятала Ливан за най-голямата възможна бъдеща опасност за Държавата Израел и винаги беше гледала на проникването във всички слоеве на ливанското общество като на задача от първостепенна важност.

Агенти имаше както във висшето общество, така и сред победните слоеве на населението. В редовете на Мосад се носеха слухове, че поне един член на кабинета е агент под прикритие, но Сам нямаше представа кой може да е. Сред тях имаше висши банкери, бизнесмени и дипломати. А когато се спуснеш надолу по веригата, имаше мрежа от търговци, корабни и туристически агенти, търговци на оръжие и бандити. На всички тях можеше да се разчита да изпратят ранно предупреждение за всяко неочаквано движение на пари, хора или оръжия, което щеше да вдигне Израел по тревога, защото предстои нападение. На най-ниското равнище се намираха вестникопродавците, продавачите на лотарийни билети, чистачите — все хора, които виждаха всичко, което става на улицата.

Някои от тях бяха купени с пари. Във всяка страна, но това важеше с особена сила за Ливан, винаги има хора, на които няколкото хиляди долара, превеждани ежемесечно по сметка в чуждестранна банка, им идват много добре. Други трябваше много предпазливо да телефонираше на всеки две години, за да потвърдят съществуването си.

След това имаше такива като *кесария*, които заедно с *кидон* (екипите за мокри поръчки, към които някога беше принадлежал и Сам) се ценяха най-високо. В *кесария* влизаха евреи от смесен произход, които говореха съвършено арабски и бяха инфилтрирали арабските общества. Те прекарваха целия си живот като верни граждани на съответната страна и тайно предоставяха информация на Израел. Известни бяха като „бойци“ или *лохамим* на иврит. Това бяха хора с извънмерна смелост и дисциплина. Всички знаеха, че съществуват, бяха проникнали дори в ООП, но никой не знаеше истинската им самоличност.

В това се криеше тяхната сила.

Тези хора прекарваха целия си живот в сенките.

Сам знаеше съвсем малко подробности за мрежата, но все пак знаеше достатъчно имена, за да има откъде да започне.

Веднага щом излезе от хотела, той махна на едно такси и нареди на шофьора да кара към квартал „Карантина“. Вече два пъти беше идвал тук. Веднъж по време на обучението си в Мосад. Бяха наредили на него и на още един боец да дойдат в Бейрут и да вземат някакъв документ от техен агент. Това беше част от поредицата тренировки, които имаха за цел да поставят на изпитание изобретателността и решимостта на бъдещите агенти. Втория път беше изпратен да намери един терорист от Хамас, за когото агенцията знаеше, че се е сврял някъде из тесните улички на Карантина. Първото му идване завърши с успех, а при второто извади късмет, че отърва кожата. Мисията завърши с престрелка, при която Сам се оказа изправен срещу превъзхождащи сили и успя да се измъкне само благодарение на лъкатушещите улички на квартала.

А третият път?

Ако трябваше да бъде откровен пред себе си, не би се хванал на бас.

За да оцелееш, като търгуваш с оръжия в Бейрут, се искаха специални умения. Изглежда, Мунир Ганем ги притежаваше в изобилие. Той беше на около тридесет и пет, със слабо жилесто тяло, гладко избръснат и с необичайно дълга коса. Държеше магазин за битова електроника и бяла техника в началото на Карантина. Сам спря пред задръстения с хладилници и климатици втора употреба вход — преливаха чак до улицата, но щом успя да се промъкне вътре, се оказа сред високи до тавана стелажи, пълни с електрически кани, тенджери, вентилатори и телевизори. Знаеше, че тук е мястото, ако искаш да си купиш оръжие. Разбира се, срещу пари в брой и без да ти задават въпроси. Не че в Бейрут нямаше предостатъчно търговци на оръжие, но всеки от тях беше свързан с една от страните в безкрайната гражданска война, която разсипваше страната. Бяха готови да ти продадат каквото искаш, но при условие че ще стреляш срещу другите страни. В този град на партизански борби само Мунир беше независим. Защото беше единствено на своя страна.

— Търся едно от нещата, които обикновено се продават в задното помещение — каза Сам. Каза го уверено, но съвсем не се чувстваше така. Много добре знаеше, че да се снабдиш с оръжие на

враждебна територия е едно от най-опасните упражнения на света. Имаше достатъчно търговци, които с удоволствие биха ти продали пистолет за няколкостотин долара, за да те предадат веднага на враговете ти и да приберат още толкова парички.

— А ти кой си? — попита Мунир.

Стоеше само на няколко сантиметра от Сам. Очите му бяха подозрителни, но пък беше нормално да изпитва недоверие.

— Аз ли? Пачка банкноти.

Каквото и да станеше, Сам никога нямаше да му каже кой е, за какво е дошъл и за кого е работил в миналото. Мосад не можеше да спечели конкурс за популярност в Бейрут. Сам искаше пистолет, но не чак толкова.

— Значи господин Банкнота? Да, това е човек, с когото винаги е лесно да постигнеш съгласие — опита да се пошегува арабинът. После поведе Сам към една завеса, дръпна я и запали лампата. Светлината разкри спретнато подредени оръжия. Изборът не беше внушителен, но както във френски ресторант, качеството на предлаганото овъзмездяваше клиента за късото меню. Мунир се беше спрял на четири марки: „Берета“, „Хеклер & Кох“, „Браунинг“ и „Колт“. Предлагаше пистолети, револвери, снайперски карабини, автомати и различни марки пластични експлозиви. Сам плъзна поглед по рафтовете и видя онова, което търсеше — пистолет „Берета М591“. Не беше най-доброто оръжие на света, но Сам беше обучаван с него, когато влезе в израелската армия, и го познаваше като петте си пръста. Свали го от рафта и за миг се спря напред движението, за да прецени тежестта и баланса му. Оръжието беше чисто ново, а Сам не обичаше нови оръжия. И при тях, както при автомобилите, важеше правилото, че действат по-добре, когато са разработени. Но и така щеше да е достатъчно добро.

— Ще го взема.

— Осемстотин долара.

Сам опита да се пошегува.

— Това си е жив обир.

Мунир вдигна рамене.

— Причината да търгувам с господин Банкнота е, че той не се пазари.

Сам отброи банкнотите. „На едро можеш да го намериш за сто — помисли си. — Може би трябва да стана търговец на оръжия. Печалбата е много по-висока, отколкото при антиките.“

След като пъкна оръжието в джоба на якето, излезе и бързо закрачи по тесните улички, докато не намери такси. Следващото място, където искаше да се отбие; беше бейрутската Международна търговска банка.

Тя се помещаваше в подобна на дворец сграда на улица „Хамра“ точно в центъра на градския делови квартал и се ръководеше от Арслан Сино, един от най-влиятелните хора в Бейрут. МТБ беше единствената банкова институция, в която имаха доверие както християните, така и мюсюлманите. Нямаше представителства или клонове, но въпреки това поддържаше отлични връзки с големите финансови институции в Лондон, Цюрих, Франкфурт и така нататък и беше предпочитаният канал за превеждане на пари от и за страната.

Арслан Сино управляваше банката от двадесет години и стъпка по стъпка я беше превърнал в една от най-предпочитаните в Бейрут. Беше роден в ливанско семейство, което по това време живеело в Женева. Бе завършил гимназия там и виеше образование в Париж, после беше работил в Креди Суис, преди да се върне в Ливан и да основе МТБ. Или поне така гласеше официалната история. Неофициалната твърдеше, че е лохамим. Бил роден в Париж в еврейско семейство и на двадесет години подал документи, за да емигрира в Израел. Един от служителите на Мосад, който работел в имиграционната служба, видял потенциала му, изработил му нова самоличност и го прекръстил на Арслан Сино. После използвал *саяним*, световната мрежа от симпатизанти на Израел, създадена от Мосад, за да му намери работата в Креди Суис. Останалото Сино свършил сам.

Постепенно се беше превърнал в стълб на ливанското висше общество. Въпреки това през всичките тези години си беше останал агент на Мосад. Сам знаеше паролата, която осигуряваше незабавен достъп до кабинета му. Просто трябваше да кажеш на секретаря му, че искаш да провериш сметка 11756 и веднага те въвеждаха. Естествено, подобна сметка не съществуваше. Това беше просто таен код.

Сино се здрависа със Сам и го покани да седне.

— Улфман, смятах, че си се пенсионира — започна банкерът. — Последното, което чух... — Направи пауза, търсеше начин да се изрази по-деликатно, — е, че вече не си един от нас.

— Просто смених занаята — обясни Сам. — А и аз като всички хора не се подмладявам с годините.

— И какъв си сега?

— Привидно частен детектив — отговори Сам. — Хората идват при мен, за да им помогна. Дължи се основно на миналото ми в Мосад. Обаче продължавам да докладвам на главната квартира. По този начин можем да научим кой се интересува от нашите операции... освен това мога да работя по случаи, които са прекалено чувствителни, та с тях да се заеме агенцията.

Всичко това бе лъжа. Обаче Сам трябваше да намери начин да накара Сино да говори с него. Ако знаеше, че вече не докладва на Мосад, щеше веднага да го изхвърли. Сино беше много верен боец.

— И какво искаш да научиш?

— Трима служители на ЦРУ загинаха с полет 103, който катастрофира преди десет дни — започна Сам. — Работили са по случая с американските заложици в града. Опитвам се да науча дали по някакъв начин не са свързани с катастрофата.

Сино си наля чаша вода от бутилката на бюрото си и отпи малка глътка.

— Какво знаеш за работата на бейрутското бюро на ЦРУ?

— Почти нищо.

— То е едно от най-корумпираните и некадърните в тази организация — обясни Сино. — Американците нямат представа какво се случва в Близкия изток и няма и да имат. А причината? Нямат разузнаване тук, в смисъл разузнаване, което да заслужава да бъде наречено така. Защото работещите в бюрото са прекалено заети да търгуват с наркотици.

— Наркотици?

— Да. Типът, който ръководи тукашното бюро, казва се Фоли, има дългове... огромни дългове. Тукашното бюро се замеси в контрабандата на наркотици, която, смятам, знаеш, се превърна в единствения печеливш сектор на ливанската икономика след началото на гражданската война.

Бюро на ЦРУ, което търгува с наркотици? Възможно ли бе това, запита се Сам. Бяха минали само няколко години, откакто светът научи как Агенцията е доставяла нелегално оръжие за Иран, заклетия враг на Щатите. Щом бяха могли да направят това, защо да не търгуват с наркотици?

— Сигурен ли си?

— Част от парите, които изкарват, минават през банката.

— Възможно ли е това да има връзка с бомбата в полет 103?

Сино вдигна рамене.

— Щом има връзка с бейрутското бюро, всичко е възможно. Но не съм чул нещо подобно.

— Как внасят наркотиците в САЩ?

— С дипломатическата поща. Гениално просто, каквито са най-добрите заговори. Чантата пътува всеки ден от Бейрут за Вашингтон заедно с наркотиците.

Сам благодари на Сино и му записа телефонния номер на хотела, за да му звънне, в случай че чуе още нещо. После взе такси и отиде в другия край на града да се види с Басем Джабер, чиято транспортна фирма се намиреше в предградията. Джабер също беше лохамим, човек с внимателно изградена самоличност, която му позволяваше да се движи свободно из палестинското общество. Сам продължаваше да размишлява по разкритието, че бейрутското бюро на ЦРУ пренася наркотици в Америка. Възможно ли бе това да има някаква връзка с катастрофата? Поговори двадесетина минути с Джабер, но излезе, че той не знае нищо. Не беше чувал нито за трафика на наркотици, нито за загиналите в самолетната катастрофа агенти на ЦРУ.

Късно следобед Сам се отби в канцеларията на Шади ал-Зариф. Повечето агенти, които Сам познаваше в Бейрут, бяха внедрени от Мосад, но ал-Зариф бе по-обикновена връзка. Беше се продал за пари, макар да беше собственик на една от най-големите куриерски фирми в града — А1, която разнасяше с мотоциклети документи, писма и малки пакети за всички големи банки, компании и посолствата. Освен това беше местен представител на една от големите американски куриерски фирми. Куриерската служба на ал-Зариф доставяше хиляди документи дневно. Разузнавателните агенции винаги държаха да имат достъп до подобни предприятия. Много малко са по-добрите начини да събираш

информация от това да преглеждаш съдържанието на пощата на някое посолство или правителствена служба.

Компанията на ал-Зариф беше най-голямата и съответно всички се домогваха до услугите му. Той просто се продаде на онзи, който предлагаше най-много пари, а това случайно се оказа Мосад. Всъщност Сам таеше подозрения, че се продава и на други разузнавания. Разчиташе на това, че агенциите не разговарят помежду си. След като продадеш информацията си на Мосад, защо да не я препродадеш на иранската ВЕВАК, както и на египетската Генерална дирекция за проучвания на държавната сигурност (ГДПДС)?

Чака почти четиридесет минути, докато успя да види ал-Зариф. Шади беше нисък и дебел, с мазна косица и златен медальон на дебела верижка, който се губеше сред стърчащите от разкопчаната му риза косми. Климатикът в кабинета му работеше на максимум, но въпреки това телесата на дебелака бяха плувнали в пот.

— Значи искаш да научиш повече за контрабандата на наркотици, организирана от ЦРУ — повтори той въпроса на Сам и съзаклятнически се наведе към него. — Тогава нека ти кажа нещо. Щяха да я разкрият с гръм и трясък.

— С гръм и трясък... как?

— Тримата агенти, които бяха пратени тук, за да разследват отвличането на американците. Взеха да разпитват, разговаряха с всякакви хора и почнаха да откриват неща, които е по-добре да останат скрити. Научиха и за контрабандата на наркотици.

— Сигурен ли си?

Ал-Зариф кимна.

— Познавам човека, който ги е светнал. Трябваше да им осигури следа къде държат зложниците, но щом научиха за наркотърговията, решиха да се заемат с нея.

— И какво стана с тях?

— Заминаха.

— Къде?

— Нямам представа.

Сам стана да си върви. С Орла се бяха разбрали да се срещнат в шест в хотела и не искаше да я кара да чака.

Представителството на ЦРУ в Бейрут търгуваше с наркотици.

Тримата агенти, изпратени в града, Прентис, Валентин и Ханолд, бяха научили за това.

Може би са били на път да разкрият всичко с гръм и трясък.

А после са напуснали града.

Малко по-късно са загинали с полет 103.

48.

29 ноември

Бейрут

Видя Орла да излиза от хотела и да тръгва към малката бакалия на ъгъла.

Видя и как един мъж тръгва след нея.

И че държи пистолет.

Сам хукна.

Мъжът вече настигаше Орла. По това време на деня улицата беше оживена и засега тя не бе чула или видяла нещо подозрително. Мъжът — млад, брадат, с кожено яке и джинси — започна да разблъсква хората. Един минувач зърна пистолета и страхливо се дръпна. На няколко метра зад мъжа с пистолета покрай бордюра бавно караше черен Форд.

Сам вече знаеше много добре какво прави онзи.

Той самият го беше правил.

Убийство на улицата.

Възможно най-простата форма на ликвидиране на мишена и точно по тази причина една от най-резултатните. При тази акция няма сложни планове, които може да се объркат. Просто се доближаваш до мишената, насочваш оръжието и гледаш да забиеш най-малко три куршуми в главата. Ако има време, не е лошо да изпразниш целия пълнител. До теб върви автомобил, ти скачаш в него и шофьорът потегля със свирещи гуми. Сред всеобщото объркване и паниката има много слаба вероятност да те спрат, а и мъглявите описания, които свидетелите ще дадат по-късно, няма да помогнат.

Бърз, безопасен и смъртоносен удар.

Мъжът вече беше само на пет метра от Орла, а Сам — на десет от него.

„Пет метра, така са ме учили“, помисли Сам.

Стигаш на пет метра от мишената и започваш да стреляш чак тогава.

Ако почнеш от по-далече, може да не улучиш.

А ако стигнеш прекалено близо, човекът може да побегне. Тичащият обект е много по-труден за поваляне.

„Много е вероятно неговото обучение да е същото като моето.“

Сам хукна още по-бързо. Не искаше да извика да предупреди Орла, по-точно още не, защото тя щеше да се наведе или да побегне, а тогава мъжът щеше да почне веднага да стреля.

Мъжът започна да вдига дясната си ръка.

Подготвяше се за изстрела.

Сам беше на три метра зад него. Хвърли се напред, сграбчи мъжа, дръпна го и викна на Орла:

— Залегни!

Някакъв мъж се развика. Някаква жена се разпищя и задърпа децата си, за да избягат. Няколко автомобила намалиха, за да може хората да видят какво става. Зад тях обаче другите шофьори започнаха възмутено да натискат клаксоните. Мъжът замахна с пистолета към лицето на Сам и дулото одра бузата му до кръв. Сам заби левия си юмрук в корема му и му изкара въздуха. Мъжът изпъшка и се преви от болка. Сам знаеше, че трябва да се възползва от тази възможност. Стовари саблен удар върху врата на арабина, като едновременно коляното му се стрелна нагоре и се заби в брадичката му. Мъжът залитна и се отпусна в ръцете му.

„Мога да те убия тук и сега, копеле.“

Но още не съм свършил с теб.“

Вляво от тях имаше тесен пасаж. Сам дръпна рязко мъжа и го повлече навътре. Блъсна го в тухлената стена толкова силно, че парче от мазилката се откърти. После извади беретата от джоба си и я стовари в лицето на арабина.

Изплашената Орла дотича и спря до тях.

— Застани зад мен — нареди Сам.

Но тя беше прекалено обърквана и не реагира. Сам я хвана за ръката и я дръпна така, че тялото му да я прикрива откъм улицата.

Притисна цевта на беретата в гърлото на мъжа и изръмжа:

— Кой те прати, гадино?

Мъжът дишаше тежко, по устните му се пукаха кървави мехурчета.

Но мълчеше.

— Кажи ми за кого работиш или ще те убия!

Мълчание.

— Имаш три секунди — изрева Сам.

Мъжът затвори очи. „Щом човек затвори очи — каза си Сам, — значи приема съдбата си.“

— Едно...

— Маронитите — изхърка мъжът.

— Какво? — не разбра Сам.

„Май ще проговори“, каза си и отдръпна цевта от гърлото му.

— Маронитите...

Чу се изстрел.

Главата на мъжа отскочи, от слепоочието му плисна кръв.

— Мамка му...

Сам пусна тялото и то се свлече на паважа.

Сам се обърна към улицата и видя цевта на пушка да изчезва в спрелия до бордюра форд. Колата рязко потегли и с непрекъснато натиснат клаксон започна да се промъква между автомобилите.

Сам хвана Орла за ръката и я задържа.

Хукнаха по улицата. Хората викаха и пищяха, но бяха толкова уплашени от стрелбата, че никой не посмя да се намеси. Сам чуваше виковете сякаш отдалеч. След малко към тях се прибави и воят на полицейски сирени.

Продължиха да тичат, докато не стигнаха до хотела. Сам спря, избърса пръските кръв от лицето си, влезе й спокойно помоли за ключа. Дадох му и един плик, оставен за него.

— Разполагаме с тридесет секунди да се измием и да изчезнем оттук — каза Сам, щом се качиха в стаята си.

— Какво...

— Просто прави каквото ти казвам — озъби се Сам.

Плисна няколко шепи вода на лицето си, след това напъха малкото си вещи в раницата. Хвана Орла за ръка и я повлече през вратата и по коридора. Когато стигнаха до края му, се огледа. Нямаше никого. Задържа Орла към стълбището, слязоха по него и излязоха през кухнята на тясната уличка зад хотела.

— Върви спокойно — каза Сам. — Никакво тичане.

Вървяха мълчаливо. Накрая Орла попита:

— Какво всъщност стана?

Сам се поколеба. Вече не помнеше колко пъти се бяха опитвали да го убият, докато служеше в Мосад. Това всъщност беше една от причините да се оттегли. Когато вече не си спомняш бройката, ти е време да се оттеглиш. Първото ти убийство е като първата целувка. Никога не го забравяш. „Орла може да е имала тежък живот — помисли си той, — но досега едва ли са се опитвали да я убият.“

Погледна я и каза:

— Искаше да те убие.

— Но някой го застреля...

Сам кимна и обясни:

— Щеше да проговори. Мисля, че тъкмо щеше да отговори на въпроса ми, затова го гръмнаха.

— Какво ти каза?

— Каза „маронити“ — отговори Сам. — По-точно — „маронитите“.

49.

29 ноември

Бейрут

Сам отвори плика, който беше оставен за него в хотела. Сино го беше търсил по телефона и щом видяха телефонна будка. Сам веднага му звънна и му каза за опита за убийство. Сино беше един от по-старшите агенти на Мосад в Бейрут, а те се нуждаеха от конспиративна квартира, докато успеят да се измъкнат от града. Сино му даде един адрес и каза, че ще е там в девет. Сам и Орла веднага спряха едно такси.

Апартаментът се намиреше в един от редицата блокове на улица близо до Рамлет ал-Баида, градския крайбрежен квартал. Вече беше късно, над морето бяха надвиснали черни облаци. Улиците бяха опустели. Сино ги посрещна във фоайето на сградата и ги поведе към втория етаж. Изглеждаше разтревожен. Беше изписано на лицето му.

„Но не колкото мен“ — помисли Сам.

Банката настаняваше в апартаментта свои клиенти, а при извънредни случаи го предоставяше и на Мосад. Мебелировката беше скромна. Имаше диван, телевизор, малък кухненски бокс и хладилник, зареден със замразени храни, мляко на прах, консерви, чипс и разни зърнени храни и мюслита. В гардеробите имаше ежедневни дрехи от най-широко разпространените размери, а в банята аптечка, пълна с всякакви лекарства и комплект за първа помощ. В едно от чекмеджетата на писалището имаше тайник с фалшив паспорт, на който можеш да залепиш своята снимка, кредитна карта и пет хиляди долара в брой. Ако ти трябват муниции, трябваше само да отместиш плочата зад бойлера, монтиран в един от кухненските шкафове.

С една дума, всичко, от което един беглец и агент на Мосад би имал нужда.

Орла направи три чаши нескафе и сложи по три лъжици захар. Сино погледна отвратено своята, но Сам отпи дълга глътка. Напитката имаше ужасен вкус.

— Той каза „маронитите“ — обясни Сам и погледна Сино. — Това беше единственото, което можах да измъкна от него, преди да го убият.

— Маронитите са основното християнско вероизповедание в Близкия изток — обади се Орла. — Тук представляват около една четвърт от населението, но по света има още приблизително петнадесет милиона.

Сино погледна настойчиво Сам.

— Да нямаш някакви разпавии с Ватикана?

— Аз не. Тя — отвърна Сам.

— Защото Маронитската църква получава заповеди направо от Рим.

— Значи те се опитват да ни убият — заключи Сам.

— И това не е всичко — каза Сино. — Причината да ти се обадя, е, че получих допълнителна информация.

— Каква?

— Наркотрафикът, ръководен от тукашното бюро на ЦРУ...

— Да?

— Наркотиците се доставят от Ахмед Шабаан.

— Сокола?

— Същият.

Сам остави чашата на масата.

— Бях чул, че се е оттеглил.

— От тероризма? Може би да, може би не. Когато става дума за Сокола, никой не може да каже със сигурност. Обаче сто на сто не се е оттеглил от бизнеса. Върти контрабанда с наркотици из целия регион. Доставка стоката от афганистанските макови полета и чрез посредници я изпраща в Европа и Щатите.

На Сам не му трябваше много време, за да схване какво се е случило. Ако Сокола доставяше наркотиците за бейрутското бюро на ЦРУ, възможно ли бе да има пръст във взривяването на полет 103?

Когато бе замесен този тип, нямаше нищо невъзможно.

Нямаше как човек, който е бил в екип на Мосад, да не е чувал за Сокола. Той беше начело на списъка с най-издирваните от Мосад терористи цели три последователни години. Веднъж екипът на Сам беше изпратен в Малта, за да го ликвидира. Бяха получили сведения, че е отседнал в малък хотел във Валета, столицата на Малта, но когато

пристигнаха, той вече беше избягал или пък следата от самото начало бе фалшива. Тогава бяха успели да стигнат много близо до него — нещо, което по-късно вече не им се удаде. По това време Сам беше започнал да се пита дали Сокола няма къртица в Мосад, защото винаги се оказваше на една крачка пред тях.

— Сокола е един от най-опасните хора в тази част на света — продължи Сино. — Ако те преследва, лошо ти се пише.

— Знам.

— Трябва веднага да напуснете Бейрут.

— Можеш ли да ми намериш нов паспорт?

— Разбира се.

— До утре сутринта?

Сино кимна към Орла.

— И за момичето ли?

— Да.

— Няма проблеми.

— Ако ме няма, погрижи се да се измъкне на безопасно място — каза Сам.

— Къде ще ходиш? — попита Орла разтревожено.

— Някой е разбрал къде сме отседнали и е казал на Маронитската църква — отговори Сам, докато проверяваше пълнителя на беретата. — Сигурно е онзи тип с ланеца, ал-Зариф.

50.

29 ноември

Бейрут

В кабинета на ал-Зариф още светеше.

Вече минаваше десет, но Сам знаеше, че ал-Зариф остава до късно на работното си място. Сино, който държеше под око всички информатори на Мосад в града, бе казал, че дебелакът има любовница, която е настанил в жилищна кооперация близо до скъпарския квартал „Сафи Вилидж“. Обикновено излизал от работа към седем да вечеря с нея в апартаментата, а после се връщал в кабинета си, в случай че вземе да се обади жена му.

„Или в случай че насам се завърти някой убиец“, каза си с мрачна усмивка Сам.

Приближи се към сградата.

Отвън на спретнати редици бяха паркирани куриерските мотоциклети, основно „Кавасаки 3900“, евтини и лесни за поддържане машини. Имаше и няколко ямахи и хонди. Едно от гишетата беше отворено и Сам видя трима мотоциклетисти, които бяха взели пакети с поща и се връщаха към машините си. Куриерската служба работеше до полунощ и отваряше в четири сутринта, за да прибере пристигналата през нощта на летището поща и да я разпредели за разносяне из града.

Никой не му обърна внимание, когато влезе в сградата.

Тук беше обичайно непрекъснато да влизат и излизат хора.

Той затвори вратата с пета, измъкна от джоба беретата, насочи я в главата на ал-Зариф и изсъска:

— Една думичка и си труп.

Очите на арабина се ококориха от безумен страх. Потта, която обикновено покриваше челото и врата му, сега направо се стичаше на вадички.

— Какво...

Сам пристъпи още две крачки навътре.

Тикна пистолета в лицето на дебелака, така че да помирише смазката в цевта.

— Някой знаеше къде съм отседнал.

— Нямам представа за какво говориш.

— След тридесет секунди ще дръпна спусъка — тихо каза Сам.

— Освен ако не чуя нещо достатъчно интересно, което да ме накара да променя намерението си.

Ал-Зариф вдигна ръце пред лицето си, сякаш да го предпази от куршума.

— Има награда за главата ти и... за жената, която е с теб, Орла Шийни.

— Кой дава наградата?

— Църквата — отговори ал-Зариф. Ръцете му трепереха, гласът му звучеше като грачене. — Маронитската епархия дава десет хиляди долара, ако някой им съобщи местонахождението ви.

— И ти побърза да го изпееш...

Ал-Зариф мълчеше.

„И какво ли би могъл да каже?“, помисли си Сам.

— Ще ти предложи сделка.

Напрегнатото лице на арабина се отпусна. Пред него беше проблеснала надеждица.

— Искам веднага да вдигнеш телефона и да кажеш на връзката ти, че тази вечер с Орла сме дошли при теб и тъй като си имал приготвен пистолет, си ни застрелял.

— Но...

— Направи го — нареди Сам. — Веднага.

Ал-Зариф вдигна слушалката и набра някакъв номер. Разговорът беше кратък и напрегнат, но арабинът изпълни указанията точно.

Сам знаеше, че това няма да заблуди задълго Ватикана. Отците щяха да направят свои проверки и много скоро щяха да установят, че адвокатите на Орла продължават да настояват за изплащане на обезщетението.

„Както и да е, тази лъжа ще ни осигури няколко дни.

Може би това е всичко, от което се нуждаем.“

Сам опря пистолета отстрани в шията на ал-Зариф и натисна силно. С лявата ръка го хвана за перчема и му изви главата така, че да го гледа в очите.

Очите на мъжа започнаха да изхвъркват, а устните му се разтрепериха.

— Отново ще преброя до три... и ако не науча това, което искам, ще те убия.

Доближи лицето си до лицето на арабина.

— Къде отидоха тримата агенти на ЦРУ?

— Кой?

— Тримата агенти на ЦРУ, които са научили, че Шабан върти трафик на наркотици с помощта на бейрутското бюро — нетърпеливо каза Сам. — Къде са отишли?

— Не знам...

— Добре — каза Сам. — Тъкмо се чудех какво извинение да намеря, за да те убия.

— Но...

— Едно — озъби се Сам.

Направи едва забележима пауза и още по-здраво натисна цевта в шията на ал-Зариф.

— Две...

— В... Кипър — заекна ал-Зариф. — Оттам са се прибрали в Америка.

Сам бавно отслаби хватката си.

— Жалко — усмихна се той. — Точно се надявах да ти осигуря бляскаво погребение.

И докато вървеше към вратата, добави:

— Не забравяй, че ако през следващите няколко дни някой се опита да убие мен или Орла, ще се върна право тук и ще ти видя сметката.

51.

30 ноември

Бейрут

Сино му подаде двата паспорта.

Сам отвори първо своя. Беше египетски, на името на Салах Хаmeid. Снимката беше съвършена. Доколкото Сам можеше да прецени, това се отнасяше за целия документ. „Безспорно Бейрут е един от световните центрове на фалшификациите и измамите — помисли Сам. — Ако тук не намериш хубав фалшив паспорт, значи никъде няма да успееш.“

Орла щеше да се казва Нехад Селайха, двадесет и три годишна. Също гражданка на Египет. Нейният документ също изглеждаше безупречен.

— Успех — каза Сино.

— Благодаря — отвърна Сам.

Срещата им беше на яхтеното пристанище на запад от товарните докове. Беше малко след четири сутринта и градът още спеше. На стоянките бяха вързани цяла редица скъпи яхти, както и няколко помалки платноходки. Сино беше уредил услугите на бърза моторница, принадлежаща на един от богатите му клиенти. От Бейрут до Никозия разстоянието беше 131 морски мили или 240 километра. Моторницата можеше да поддържа постоянна скорост 112 километра в час при спокойно море, което означаваше, че пътуването им ще продължи малко повече от два часа.

Докато капитанът насочваше моторницата към открито море, Сам слезе в каютата и през следващите два часа завърши бележките си. Обмисли в най-големи подробности точната последователност на събитията, които можеше да са довели до катастрофата на полет 103. Когато обсъди заключенията си с Орла, се изпълни с увереност, че се доближава все повече до отговора на загадката. Обаче все още имаше въпроси, които трябваше да получат отговор.

Капитанът ги остави на малък частен кей на тридесетина километра от Никозия. И двамата имаха чисто нови паспорти, но след

опита за убийство Сам предпочиташе да сведе до минимум минаването през всякакви официални гранични пунктове. Бързо намериха такси, което да ги откара до града.

Базаран Дузгун ръководеше малка агенция за недвижими имоти в центъра. Основното му занимание беше посредничество при продажбата на земя — бизнес, който изисква добри връзки, ако искаш да преуспееш в него, така че Дузгун знаеше почти всичко, което се случваше в града. Като странично занимание подпомагаше Мосад с информация. За повечето си приятели Дузгун беше гръцки кипърец с много поколения предци. Майка му беше арменка и както често се случва при арменските бежанци, всъщност еврейка. Дузгун предпочиташе да работи и живее в Кипър. Не изпитваше никакво желание да се мести в Израел. Обаче беше чувал от майка си историите как някога тълпата се нахвърляла върху евреите и че те имат нужда от своя родина, място, където могат да намерят убежище, когато никой друг не иска да ги приеме. За него в тази идея имаше логика. Това беше причината да помага на Мосад винаги, когато можеше.

Понякога му плащаха за сведенията, друг път не. Това нямаше голямо значение за Дузгун, защото той беше агент по убеждение.

Срещнаха се в едно малко кафене на около петстотин метра от агенцията му. Преди седем години екипът на Сам беше изпратен на острова да убие един палестински терорист, който планираше да взриви кораб с химикали в Хайфа. Оттогава не се бяха виждали. За мрежата от саяним на Мосад важеше принципът, че никога не използваш някой член, освен ако нямаш действителна нужда. Саяним бяха на разположение да окажат помощ при извънредни обстоятелства, а не за всекидневни услуги.

„За мен обаче — помисли си Сам — това е извънреден случай.“

Дузгун се здрависа със Сам, поръча си кафе, погледна Орла и се усмихна широко.

— Сам, този път трябва да отделиш малко време, за да разгледаш забележителностите.

— Нямам никакво време. За съжаление.

— Какво искаш да знаеш?

Преди да се срещне с Дузгун, Сам се беше обадил на Картър Джинас в Ню Йорк. Трябваше да му зададе един прост въпрос. Поиска да провери къде трима от пътниците в злополучния полет 103 са си

купили билетите. Имената на пътниците бяха Джим Прентис, Скот Валентин и Бен Ханолд.

Джинас му каза да звънне отново след половин час. Дотогава щял да е получил информацията, която му трябвала.

Малко преди да седнат в кафенето, Сам влезе в друга телефонна будка, захрани автомата с цяла шепа монети и се обади още веднъж в Ню Йорк. Джинас вече знаеше отговора. Билетите бяха купени в туристическата агенция „Скетос“ в Никозия сутринта преди катастрофата и платени на място.

Сам погледна Дузгун и попита:

— Чувал ли си нещо за туристическата агенция „Скетос“?

Дузгун кимна и почна да разбърква захарта в кафето си.

— Върти я един гръцки кипърец, Григориус Петракис. Добро момче, макар че малко прекалява с любовта си към виното по обедно време. В Кипър има много туристически агенции, но Григориус е съвестен, така че се оправя. И разбира се, е параван...

— Чий?

— На ЦРУ.

Сам кимна. Знаеше, че ЦРУ поддържа мрежа от туристически агенти. Мосад правеше същото, а и доколкото знаеше, при КГБ не беше по-различно. Или поне при онова, което беше останало от разузнавателната служба след разпадането на Съветския съюз. Сигурно британците и французите правеха същото, стига да имаха нужните за това пари. Още не беше измислен по-добър начин да следиш хората, които пътуват насам-натам, от това да използваш помощта на мрежа от туристически агенции.

— Дали ще разговаря с мен?

— Петракис ли? В никакъв случай.

— Трябва да разбере дали в ЦРУ са научили за трима души, които са си запазили места за полета.

— Тогава ще се наложи да го притиснеш.

— Кое е слабото му място?

Дузгун се замисли за миг. Отдавна знаеше, че всеки човек си има слабо място: любовница, комар, семейство, което обича повече от себе си. Открий го и ще намериш начин да го накараш да ти сътрудничи.

— Като на повечето хора.

Сам се усмихна.

— И какво ще рече това?

— Страхува се да не го гръмнат.

Сам плати кафетата и станаха. От кафенето до туристическа агенция „Скетос“ беше десет минути път пеша по тесните сенчести улички на Никозия. Агенцията беше малка. От едната ѝ страна имаше магазин за сирене, а от другата — винопродавница. Подминаха ги и когато стигнаха до един малък ресторант, Сам каза на Орла да седне и да го изчака.

Това трябваше да го свърши сам.

Върна се при агенцията и хвърли поглед през прозореца. Един мъж седеше зад бюро. Това трябваше да е Петракис. На другото бюро седеше жена на четиридесетина години и пишеше нещо. Възрастна двойка прелистваше някакви брошури и не ѝ личеше да бърза. Сам влезе във винопродавницата, въоръжи се с търпение и започна да разглежда асортимента. Накрая собственикът го попита дали не иска да купи нещо. Сам отговори отрицателно, излезе и отиде да разгледа какво предлага магазинът за сирене.

След десет минути възрастната двойка си тръгна.

Сам влезе в агенцията и затвори вратата.

Петракис вдигна очи към него.

— Трябва да поговорим на четири очи — започна Сам, като фиксираше гърка с поглед.

— Но...

— Става дума за Агенцията — прекъсна го Сам.

Петракис млъкна, после погледна секретарката и изляя нещо на гръцки. Тя смутено си взе якето и излезе. Сам не знаеше гръцки, но предположи, че шефът току-що ѝ е наредил да ползва по-ранна обедна почивка.

Сам седна на стола срещу бюрото, погледна Петракис право в очите, извади беретата от джоба и със замах я стовари на плота. Една от причините да настоява да пътува до Кипър с лодка беше желанието му да вземе пистолета — все пак човек трудно може да прекара оръжие през митницата. Беретата не сочеше към Петракис, но въпреки това заплахата беше недвусмислена.

— Можем да свършим работата по трудния начин или по лесния — изборът е твой.

— Кой си ти, по дяволите?

— Това няма значение.

Петракис се облегна.

— Какво искаш?

— За полет 103 си запазил места за трима души. Нали така?

— Самолетът, който падна?

— Да.

Петракис го гледаше подозрително.

— Казвали са се Джим Прентис, Скот Валентин, Бен Ханолд.

— Очите на Петракис проблеснаха. „Сигурно си ги спомня добре — каза си Сам. — Особено ако ги е изпял.“

— А, да, спомних си. Ужасна трагедия.

— Съобщи ли на ЦРУ за резервациите?

Вече беше сложил пистолета в скута си. Оръжието не се виждаше от прозореца, но сочеше към корема на Петракис.

— Ама моля ви се! Аз съм туристически агент — каза Петракис.

— Единствените хора, с които си имам работа, са авиокомпаниите, хотели, агенции за коли под наем...

— Както вече споменах, можем да го направим по трудния или по лесния начин — въздъхна Сам. — Ако не отговориш честно на въпроса ми, ще те прострелям в корема. Раната няма да е смъртоносна, но ще те убеди да се разприказваш, преди да ти пусна втори куршум, но вече в главата.

„Не виждаш често как лицето на човек побелява“, каза си Сам, но точно това се случи пред очите му. Смуглото мазно лице на гърка започна да побелява. Кръвта първо се отдръпна от ушите, процесът продължи с бузите. Петракис не беше смелчага. Беше обикновен туристически агент, който обича да изкарва по нещо допълнително, и не виждаше нищо лошо в това, че парите идват от ЦРУ. Със сигурност не му беше минавало през ума, че за това може да отнесе куршум. А сега, когато тази възможност се очертаваше пред него, очевидно не я хареса.

Започна да трепери, лицето му се покри със ситни капки пот.

— Просто ми кажи и си тръгвам.

— Обадох им се веднага след като направих резервациите — измънка Петракис.

— В кое бюро?

— В атинското. Такава е уговорката. Плащат ми месечен хонорар, а аз им се обаждам всеки път, когато някоя резервация е необичайна. Всеки път, когато звънна, ми добавят малка премия към месечния хонорар.

Сам пхна пистолета в джоба си и каза:

— Не си ме виждал, ясно?

Петракис усърдно закима.

Сам излезе. Докато се отдалечаваше, се обърна и видя как Петракис обърна табелката на „затворено“ и хукна към кафенето през улицата, вероятно да гаврътне поне чашка твърд алкохол. Сам се усмихна.

Влезе в първата телефонна кабина и изсипа купчина монети в автомата. Можеше да се обади за сметка на Джинас, но това би означавало, че ще се отбележи датата и часът на обаждането. Сега в Никозия беше единадесет преди обед, което означаваше, че в Ню Йорк е четири сутринта. Джинас нямаше да може да се наспи, но това си е негов проблем, каза си Сам.

В момента редовният сън на Джинас беше най-малкото, което го тревожеше.

— Картър? — попита Сам веднага щом някой вдигна слушалката.

— Аз съм — чу се уморен глас.

— Можеш ли утре сутринта да дойдеш във Франкфурт?

— Да.

— Веднага щом кацнеш, ела в хотел „Щайгенбергер“ на летището — продължи Сам. — Попитай за господин Салах Хамейд.

1 декември
Франкфурт

Летищният хотел „Щайгенбергер“ беше огромен. Намираше се на по-малко от километър от главния терминал на международното летище и помещенията бяха звукоизолирани с такава германска изчерпателност, че човек можеше да си представи, че се намира някъде в глухата провинция, а не под един от най-натоварените въздушни коридори в Европа.

Сам и Орла пристигнаха късно вечерта. Първо летяха от Кипър до Атина, там се качиха на самолета до Рим и хванаха последния за деня полет на „Луфтханза“ за Франкфурт. Можеха да вземат и пряк полет от Кипър, но Сам беше решил да обърка следите им колкото може повече.

Ватиканът беше направил опит да ги убие.

Освен това, ако разбереше колко близо са до разкриването на тайната, обгръщаща полет 103, Сокола също щеше да се опита да им види сметката.

Охраната на всички летища приемаше паспортите им без никакви възражения. Фалшификатите на Сино бяха превъзходни, но пък това трябваше да се очаква от един от най-надеждните агенти на Мосад. Регистрираха се в хотела почти в полунощ и веднага легнаха. Сам дълго не заспа — беше му хрумнало нещо, което обмисляше през целия дълъг ден. Може би дори най-дългият през целия му живот.

Джинас пристигна малко след като закусиха.

Беше взел прекия нощен полет Ню Йорк — Франкфурт.

Това било едно от предимствата да работиш в авиокомпания, както им обясни. Винаги можеш да си намериш билет в последната минута, особено ако си старши колега.

— Е, за какво е цялата дандания? — каза той, след като седна до Сам и Орла и си наля кафе.

— Това, което научихме досега, е чист динамит — тихо каза Сам. След това започна да разказва.

Джинас седеше неподвижно, погълнат от подробностите, които беше открил Сам.

Първо: бейрутското бюро на ЦРУ пренася тайно наркотици в Съединените щати с помощта на дипломатическата поща. Наркотиците се доставят от Ахмед Шабаан, известен и като Сокола, един от най-страховитите терористи в Близкия изток.

Второ: агентите на ЦРУ са изпратени в Бейрут, за да се опитат да открият къде са американските заложници и да ги освободят. В хода на разследването се натъкват на наркотрафика на бейрутското бюро. След това веднага си тръгват за Вашингтон.

— В ЦРУ са знаели, че се прибират, защото са си запазили местата чрез туристическа агенция, която служи и за параван на Агенцията — каза Сам.

Джинас изглеждаше притеснен.

Сигурно беше очаквал да чуе, че самолетът е взривен от някоя от блискоизточните терористични групировки.

Нямаше да се изненада и ако Сам му беше казал, че е дело на ИРА.

Или на някоя откачалка.

Това бяха обясненията, с които би се справил.

Но ЦРУ?

Само това не беше очаквал.

— Искате да кажете, че на борда на самолета е имало наркотици?

— Нали бяхме на „ти“?

— Добре де — раздражено кимна Джинас. — Обаче кокаинът и хероинът не могат да свалят джъмбо-джета. Освен ако не са почерпили пилотите.

— Не забравяй, че Сокола е имал достъп до дипломатическата чанта — напомни му Сам. — Просто е сменил пратката наркотици с бомба. А чантата е минала през системата, без да я проверят.

— Защо да го прави?

— Иранците са му платили.

Джинас го изгледа напрегнато.

— Сокола беше един от най-страховитите терористи в Близкия изток — повтори Сам. — Три години стоя в списъка на Мосад с най-издирваните лица, но така и не успяхме да го пипнем.

— И какво стана с него?

— Оттегли се или поне така си мислехме. Превърна се в един от големите близкоизточни трафиканти на наркотици. Връзка между афганистанските макови полета и Запада. Но съм сигурен, че все още е готов да извърши терористично нападение, стига да му платят достатъчно.

— А иранците защо?

— Заради еърбъса, който свалихте в началото на ноември — обясни Сам. — Мисля, че са искали на всяка цена да отмъстят. В Корана го пише, впрочем и в Библията също. Око за око... и така нататък. Затова са решили да свалят самолет. — Впери поглед в Джинас и натърти: — Американски пътнически самолет.

— И са избрали нашия?

— Наели са Сокола да свърши работата, защото е най-добрият — търпеливо обясни Сам. — Знаеш добре, че да се свали самолет не е лесна работа. Ако исках да направя нещо такова, и аз щях да се обърна към Сокола. — Допи си кафето и добави: — А ЦРУ са знаели.

— Знаели са?

— Естествено. Просто се замисли как всичко съвпада. Знаели са, че дипломатическата чанта с пощата се използва за контрабанда на наркотици. Освен това са знаели, че тримата агенти се връщат, за да разкрият скандала. Това щеше да е катастрофа за Агенцията. Щели са да хвърчат глави на най-високо равнище. Не са могли да допуснат това да се случи. Знаели са, че на самолета има бомба, и освен това са знаели, че на него ще се качат Прентис, Валентин и Ханолд. И са го оставили да се взриви... за да си решат проблема.

— Защо мислиш така?

— Защото са изпратили предупреждение до служителите в посолствата из цял свят — обясни Сам. — Да не се качват на полет 103. Десетки са отменили полета си в последната минута. Това може да се види от вашата собствена документация. Защо да ги предупреждават, ако самолетът не е заплашен? Освен това двамина независими един от друг свидетели твърдят, че минути след катастрофата на сцената се е появил хеликоптер „Блек Хок“ и от него са се спуснали няколко души в черно. Това е могло да стане само ако хеликоптерът вече е бил натоварен и във въздуха. Трябва да са знаели, че самолетът ще падне. И са търсили нещо определено.

— Например?

— Документи, които тримата им бивши агенти евентуално са носили със себе си. За да се погрижат, че няма да бъдат намерени.

— Това, което ми разказваш — каза Джинас, — са само предположения. Интересни предположения, но това не променя факта, че са именно предположения. Не можем да отидем и да обвиним ЦРУ, че са позволили американски боинг да бъде взривен във въздуха, причинявайки смъртта на 270 души. Не и без доказателства. Защото иначе направо ще ни линчуват.

— Можем да намерим доказателства — каза Сам.

— Как? И къде?

— Тук, във Франкфурт. Единственото, което ни трябва, е твоята помощ.

— Моята помощ?

Орла кимна и каза:

— Да. Защото трябва да разпитаме товарачите на багаж.

53.

1 декември

Франкфурт

Стаята за разпити се намираше точно под основната митническа зала, откъдето трябваше да мине всеки, който слиза от самолет на франкфуртското летище.

До нея се слизаше по две стълбища и след това трябваше да се мине по тесен коридор, докато се стигне до третата врата вляво. Тук долу имаше общо осем помещения за разпити. Ако не са ви наред документите или сте в списъка с издирвани лица на държава от Европейския съюз, германската гранична полиция, известна като Бундесгрэнцшц, ще ви доведе тук за разпит.

Белите стени на стаята с размери шест на девет метра бяха голи. В средата имаше само метална маса с два стола.

Служителите на франкфуртското летище не можеха да си позволят да им лепнат петно заради случилото се с полет 103. Последното, което искаха, беше появата на доказателства, че в процедурите им по гарантиране на безопасността има пробойни, които са позволили бомбата да бъде качена на борда на самолета. Джинас им обясни, че иска да подложи всички товарачи на прост тест с детектор на лъжата, за да отпаднат и последните съмнения, че бомбата може да е качена във Франкфурт.

Летищните власти с радост се съгласиха.

Всяка възможност вината да бъде стоварена на Лондон вместо на Франкфурт беше добре дошла. Джинас ги увери, че се опитват да докажат точно това.

Разбира се, казаното не беше вярно.

Обаче им помогна да си осигурят сътрудничеството на летищните власти.

„А това ме устройва“, подсмихна се Сам.

Веднага след като беше научил от Нетракис, че ЦРУ е знаело, че тримата агенти се връщат във Вашингтон, беше решил, че трябва да говори с товарачите на багаж във Франкфурт. В края на краищата

гъркът се беше обадил на атинското бюро и тази информация сигурно бе стигнала до Лангли. Там може би бяха знаели за дипломатическата чанта с наркотиците. А при това положение сигурно някой товарач на багаж бе част от заговорниците. Можеха да разпитат и товарачите на Хийтроу и щяха да го направят, ако се наложи, но щяха да карат поред и да почнат с тези от франкфуртското летище.

Ако намереха онова, което Сам смяташе, че ще открие, щяха да направят още една крачка към разгадаването на случая.

Докато Джинас уреждаше разпитите, Орла подготви детектора на лъжата.

Сам знаеше, че полиграфът, както всъщност е официалното име на детектора на лъжата, не е безпогрешен. Има много завършени лъжци, които могат да преминат теста, без да се издадат. Обаче според него подобни хора бяха твърде малко.

Беше сигурен, че резултатите от теста ще им предоставят доказателствата, от които имаха нужда.

През нощта на 19 ноември, когато полет 103 бе излетял за съдбоносното си пътуване, на смяна беше имало четиридесет товарачи. Франкфурт е едно от най-модерните и механизирани летища на света и системата за транспортиране на багажа не прави изключение. Макар че летището можеше да обработва до четиридесет полета на час и до 8000 пътници с 12000 единици багаж, не беше необходима цяла армия товарачи, за да го обслужват. Служителят на гишето, където пътникът се регистрира, поставя етикет с баркод на всеки куфар, а после багажът се поема от централния компютър, който го насочва към самолета, на който трябва да се натовари. Същото става с багажа на пътници, които трябва да сменят самолета. Багажът им получава съответен баркод и се насочва към самолета, на който трябва да се прехвърлят. След като багажът получи баркод, никой повече не трябва да се занимава с него, докато не стигне до крайното си местоназначение. Естествено, системата не беше съвършена. Дори в Германия нещата понякога се объркваха. Случваше се някой куфар да падне от транспортната лента и товарачите трябваше да го вдигнат и да го качат на съответния самолет. Понякога етикетчето с баркода се повреждаше и компютърът не можеше да го разчете. Тогава също трябваше да се намеси някой от служителите.

Но обикновено системата работеше отлично.

Като се изключеше 19 ноември. Нещо се беше случило тази нощ. Сам беше сигурен в това.

Товарачите влизаха един по един. Бяха им казали, че това е просто рутинен разпит, който се явява част от разследването на катастрофата. Сам и Джинас оставиха Орла да започне разпитите, още повече че личицето ѝ беше дружелюбно. Тя започна с лесен въпрос за проверка: коя страна е спечелила последната световна футболна купа? Сред хората, които работят с детектори на лъжата, този въпрос е известен като „контролен“. Машината измерва психологическата реакция на човека, докато той отговаря, и това служи за еталон, по който да се преценяват отговорите на останалите въпроси.

Повечето товарачи бяха турци. Германия разполага с армия от лошо платени турски гастарбайтери и след като оправянето с багажа в търбуха на летището не е нито добре платена, нито високо ценена работа, повечето желаещи да я вършат бяха турци. Младите германци успяваха да си намерят по-добри места. Ако не можеха, предпочитаха да живеят от социални помощи. Повечето товарачи бяха услужливи и учтиви, отбеляза Сам. Но и доста нервни. Местната полиция често нарочваше турците, което ги правеше оправдано подозрителни към всяка форма на власт.

Отделяха по десет минути на всеки товарач и им трябваша малко повече от шест часа, за да разпитат цялата смяна. Въпросите бяха съсредоточени върху куфарите и чантите, които са качили на полет 103, и откъде са дошли. Повечето пътници се бяха качили във Франкфурт и багажът им беше проверен тук. Тридесет бяха пристигнали с други полети, за да направят връзка с №103, и техният багаж бе прехвърлен чрез транспортната система на летището. В тази група попадаха Прентис, Валентин и Ханолд, които бяха пристигнали от Кипър, макар от документацията да се виждаше, че са носили само ръчен багаж и не са имали куфари за прехвърляне. Това се стори интересно на Сам, но не му се занимаваше да търси багажа им. Каквото и да се беше случило онази вечер, беше твърде невероятно тримата агенти на ЦРУ да са поставили бомбата в самолета.

— И какво научихме? — попита Джинас, след като приключиха с разпитите.

— Че много турци просто са си вършили работата — отговори Орла.

— Както и трима американци — подхвърли Сам.

От четиридесетте души на смяна тридесет бяха турци. Имаше и седмина германци. Трима от германците, които работеха нощна смяна, бяха студенти, които така си помагаша да плащат разноските по следването, а останалите се сториха на Сам от типа саможивци, които можеш да срещнеш във всяка работа, която се върши по невъзможно време. Освен това имаше и трима американски граждани: Дейв Чандлър, Кен Стрийкър и Рон Родриго.

— Възниква въпросът защо някой ще дойде чак от Съединените щати във Франкфурт, ще се подложи на главоболията, съпътстващи ваденето на разрешително за работа, и накрая ще се набута да работи нощна смяна като товарач на багаж на франкфуртското летище?

Джинас вдигна рамене.

— Смятам, че са пратени тук от ЦРУ — продължи Сам.

— Сигурен ли си?

— Помисли малко. Всяка вечер в Бейрут качват дипломатическата поща на самолета на „Луфтханза“ и той я докарва във Франкфурт. След това пощата се прехвърля на полет 103, който я закарва във Вашингтон, след като се отбие в Лондон. Мисля си, че от ЦРУ са искали да са сигурни, че по пътя никой няма да бърника чантата. Как ще осигурят това? Като настанят свои хора на място, за да я държат под око.

Джинас кимна, извади мобилния си телефон и се обади на началника на летищната охрана, пенсиониран майор от Бундесвера, казваше се Едгар Цвирн. Каза му, че искат да разпитат Дейв Чандлър още веднъж.

Веднага.

Чандлър беше от Уисконсин, но от три години живееше в Германия и говореше немски отлично. Беше тридесетинагодишен, висок, с кестенява коса и брада. Носеше син гащеризон, който се явяваше служебната униформа на всички товарачи на багаж.

— Искаме да чуем какво се прави с дипломатическите чанти — започна Сам веднага след като го доведоха отново в стаята за разпити, сложиха го да седне и му закачиха сензорите на полиграфа.

— Какви чанти?

— Всяка вечер през това летище минават американски дипломатически чанти — отговори Сам. — Знаеш ли за тях?

Чандлър поклати глава.

Сам хвърли поглед към Орла, която гледаше какви са резултатите от детектора на лъжата. Тя поклати глава и беззвучно каза: „Лъже“.

— Господин Чандлър, за кого работите? — попита Сам.

— За летището.

Отново лъжеше.

— Защо дойдохте да живеете в тази страна?

— Обичам биренките.

Още една лъжа.

Сам направи пауза, гледаше товарача право в очите. После каза спокойно:

— Господин Чандлър, вие не сте добър лъжец. Имате възможност да започнете да ми оказвате съдействие или ще изляза пред медиите и ще кажа, че Дейвид Чандлър пречи на разследването защо триста души загинаха с полет 103.

Мъжът мълчеше.

— Знаеш ли какъв ужас ще ти се стовари на главата? — намеси се Джинас.

Отново пълно мълчание.

— След като пресата свърши с теб — продължи Сам, — ще се свържа с адвокатите на всички триста загинали и ще им предлага да те дадат под съд за обструкция на разследването.

— Така че ще прекараш остатъка от живота си по съдилища — подхвърли Джинас. — И сигурно ще стигнеш до просешка тояга.

— Освен ако не избереш да кажеш истината.

Изречението на Чандлър изведнъж се промени.

— При какви условия?

— Пълна анонимност — отговори Сам. — Всичко, което ни кажеш днес, ще си остане между нас. Просто искаме да разберем какво се е случило. Това е всичко.

Чандлър изгледа и тримата един по един и започна да говори.

— Добре. Аз съм на заплата в ЦРУ. Летище Франкфурт ми плаща заплата на товарач на багаж, но получавам допълнително заплата, която ми плаща Вашингтон. Задачата ми е да се грижа дипломатическите чанти да бъдат качвани на точния самолет и никой да не ги пипа.

Сам погледна към Орла. От погледа, с който му отвърна, му стана ясно, че резултатите от теста са положителни.

Значи този път Чандлър казваше истината.

— Какво се случи през нощта на 19 ноември? — попита Сам.

Безизразното изражение на мъжа се върна и той отново млъкна.

— Попитах какво стана? — озъби се Сам.

Чандлър го стрелна с поглед, на лицето му се изписа смесица от гняв и страх.

— Не знам дали знаете, но дипломатическата чанта е по скоро сандък — започна той. — Пристигна с полета от Бейрут и беше свален на товарната платформа. Обикновено чантите, които трябва да се качат на друг полет, отиват на транспортната лента, компютърът ги сканира и след това поемат автоматично към крайното си местоназначение. Обаче невинаги компютрите сканират както трябва. Нали разбирате. Летиш за Атина, а куфарът ти заминава за Стокхолм. Непрекъснато се случва. Разбира се, не искаме това да се случва с дипломатическата поща. Затова правим следното. Взимам сандъка от лентата, която вози багажа от бейрутския полет, пренасям го десетина метра до лентата, която ще го закара право в товарния отсек на полет 103, и го оставям на нея.

— А отваряш ли го?

— О, Боже, не! Как така ще го отварям?!

Настъпи мълчание.

Сам погледна Орла и тя му кимна.

Значи Чандлър казваше истината.

Но сигурно имаше нещо друго.

Нещо, което още не им беше казал.

— И? — подкани го Сам.

Чандлър мълчеше.

— Какво се случи през нощта на 19 ноември?

— Сандъкът беше по-тежък от обикновено — отговори Чандлър.

— Част от работата ни е да докладваме за всичко необичайно. А на 19-и сандъкът тежеше значително повече от обичайното.

— Колко повече?

— Може би пет-шест килограма.

— Това често ли се случва?

Американецът поклати глава.

— Не. Всеки път има почти едно и също тегло. Редовните доклади.

— И ти какво направи?

— Оставих го и отидох да се обадя на бюрото в Бон — отговори Чандлър. — Там винаги има дежурен офицер и в случай че има нещо подозрително с дипломатическата поща, трябва да му се обадим. И значи той вдигна и му каза, че сандъкът е доста по-тежък от обикновено...

— И той какво?

— Точно това беше странното — отговори Чандлър и го погледна. — Каза, че знаели и да съм го пуснел за товарене.

54.

1 декември
Франкфурт

Сам стана и започна да откача кабелите, които свързваха Чандлър с полиграфа.

— Господин Чандлър, благодаря ви за съдействието — каза официално. — Може да си вървите.

И когато Чандлър излезе, се обърна към Орла и Джинас.

— Знаели са — каза им с напълно безстрастен глас. — В ЦРУ са знаели, че на самолета има бомба, и въпреки това са позволили да излети.

— Наистина изглежда така...

— Ех, да можехме да го докажем — каза Сам и стисна юмруци.

— Можем — каза Джинас.

— Наистина ли?

— Да.

Джинас се усмихваше, но очите му бяха тъжни.

— Записваме всички обаждания на товарачите на багаж — каза той. — Записите бяха изпратени в Ню Йорк като част от разследването, но веднага мога да ги изискам. Ако Чандлър наистина е водил разговора, за който разказа, ще го има на запис.

— Значи можем да ги пипнем — възкликна Сам. — ЦРУ нарочно са позволили полет 103 да бъде взривен, макар да са можели да предотвратят атентата. Причината е, че са искали да се отърват от Прентис, Валентин и Ханолд. Трафикът на наркотици от Бейрут ще продължи, а заложниците ще гният в някое мазе. ЦРУ не го е грижа за нищо друго, освен да прикрива собствените си престъпления.

— И на кого ще кажем? — попита Орла.

— На Джим Гелдънс, председателя на управителния съвет на авиокомпанията. — Ако го съобщи на обществеността, няма да успят да го прикрият.

— Ще се опитат — предупреди Сам.

— Обаче ние ще разполагаме с достатъчно информация, за да ги унищожим.

Орла вече беше станала от бюрото, на което бе полиграфът.

— Тогава не е ли по-добре да отидем веднага в Ню Йорк? — предложи тя. — Има полет на „Луфтханза“ в пет. Разбира се, ако има свободни места.

— По дяволите, ако се наложи, ще летим и прави — възкликна Джинас. — Не бива да се бавим.

2 декември

Ню Йорк

Линкълнът се носеше по Седмо авеню към центъра на Манхатън.

Полетът на „Луфтханза“ кацна на летище „Джон Ф. Кенеди“ в седем тази сутрин. Джинас се беше обадил предварително в службата си и бе наредил да ги чака кола.

— Уведомете председателя, че ще съм в кабинета му точно в осем — нареди той. — Ще мога да му кажа какво точно се е случило с полет 103.

И тримата се бяха разположили на задната седалка на просторната лимузина. Колегите на Джинас от „Луфтханза“ ги бяха настанили в първа класа, защото самолетът беше полупразен. По пътя Сам и Джинас нахвърляха пълното досие на случилото се с полет 103.

Така че щом Джинас успееше да вземе лентата със записа, случаят щеше да приключи.

Дори ЦРУ нямаше да може да се откачи от тази кука.

Куршумът удари лимузината странично със силата на хидравличен чук.

Колата се люшна.

Сам погледна Орла. Тя още не беше осъзнала какво се е случило. Нюйоркските улици бяха пълни с хора, които говореха и се смееха високо, колите бръмчаха, а всеки, който е малко наясно, може да потвърди, че всъщност изстрелите не са толкова шумни. Но Сам знаеше какво става.

Да не говорим, че в ламарината на колата имаше дупка.

— Наведете се! — извика той.

Добре, че Орла не беше улучена.

Втори куршум.

След миг куршумите затракаха по дебелията ламарина като градушка.

Сам се прехвърли на предната седалка, като изблъска ужасения шофьор настрана.

Погледна надясно и видя на ъгъла двама мъже с автомати в ръце. Около тях хората пищяха и бягаха.

Лицата на двамата нападатели бяха покрити с маски.

Сам натисна газта до ламарините.

Двигателят изрева и колата се стрелна напред. Наоколо беше пълно с пищящи хора. Сам погледна в огледалото, за да види къде са нападателите. Двамата маскирани още стояха на ъгъла и обсипваха колата с куршуми. Сам бясно завъртя волана, за да влезе в първата пряка. Ако успеше, можеше и да се измъкнат. Автомобилът се люшна, задра бордюра и се понесе напред. За няколко секунди изминаха повече от половин километър по Западна 34-та улица, после завиха по 11-о авеню към тунела „Линкълн“.

— Спри — извика Джинас.

Сам натисна спирачката.

Гумите засвириха по асфалта и лимузината се разлюля и закова до бордюра. Бяха близо до кръстовището на 11-о авеню и Западна 46-а улица, мрачен индустриален район, заят от шума на трафика, който влизаше в близкия тунел „Линкълн“. Джинас нареди на шофьора да продължи с колата, а те щяха да си опитат късмета пеша.

Сам хвана Орла за ръката. Докато колата се отдалечаваше, видя, че каросерията отстрани е надупчена. Едното странично и задното стъкло ги нямаше, багажникът беше на решето, също и предният капак, изпод който излизаше пушек.

— Бързо — извика Джинас. — Трябва да се разкараме оттук.

Сам и Орла го последваха към кръстовището с 10-о авеню. Джинас се вмъкна в един пасаж и им махна да го последват.

От лявата страна имаше италиански ресторант, чиито витрини бяха покрити с капаци. Джинас спря, изчака Сам и Орла да го настигнат и обясни:

— Преди години бях патрулиращ полицаи в този район. Тук ще сме в безопасност за няколко часа.

Дръпна един капак, отвори счупения прозорец зад него, вмъкна се и помогна на Орла да се прехвърли и тя. Сам ги последва.

Вътре беше тъмно, единствената светлина идваше от утринното слънце, чиито лъчи нахлуваха през счупения прозорец. Бяха се озовали в кухнята. Беше чиста, но ясно си личеше, че са минали няколко години, откакто тук е готвено за последен път.

Влязоха в самия ресторант. Всички витрини бяха запушени с капаци, през които проникваше бледа светлина. В центъра имаше събрани десетина маси, покрити с тънък слой прах. На една стояха бутилки от вино със затъкнати в гърловините свещи, под тях се бяха втвърдили струйки парафин. Джинас извади запалка и запали една свещ. Пламъчето ѝ затрептя и освети сериозното му лице.

— Ресторантът беше затворен преди пет години — каза той. — Местната мафия го използва от време на време, когато трябва да скрие някого за ден-два, а това означава, че никой не припарва тук. Освен ако не искат да започнат война с италианците.

Сам дръпна един стол и седна.

Онова, което бяха разкрили, беше такъв динамит, че човек не можеше да очаква, че ще им позволят да го направят обществено достояние без битка.

Но не беше очаквал толкова бърз удар.

— По дяволите, кои бяха тия?

И погледна Орла и Джинас.

Но и те не знаеха отговора.

— Мисля, че бяха от ЦРУ — измърмори Джинас.

— Или хора на Шабаан — подхвърли Сам.

— Може би работят съвместно? — предположи Орла.

Той я погледна. Още не беше обмислял тази възможност.

Може би Орла беше права.

— Онова, което знаем със сигурност, е, че ще забъркаме ЦРУ в най-големия скандал, който е избухвал през последните години — отбеляза Джинас.

— ЦРУ може много лесно да са научили от списъка на пътниците за полета на „Луфтханза“, че ще кацнем тази сутрин на летище „Кенеди“ — каза Сам.

— А Чандлър може да си е признал, че ни е казал за разговора с бонското бюро...

— Трябваше да го задържим — въздъхна Орла.

— Няма начин. Нямаме право да задържаме американски гражданин, който живее в Германия — обясни Джинас.

По лицето на Орла мина гневен облак.

— Значи ЦРУ знае, че сме в Америка, и се опитват да ни убият...

— Трябва да изкараме тази история на бял свят — заключи Сам.

— В смисъл? — попита Орла.

— Ако следобед свикаме пресконференция и разкажем за този заговор пред медиите, ще получим възможност да оцелеем. ЦРУ се опитва да ни елиминира, защото отчаяно искат да прикрият ролята си във взривяването на полет 103. Но щом това стане публично достояние, ще сме недосегаеми.

— Прав си — каза Орла. — Ако нещо ни се случи, ще си имат още по-големи неприятности. Всички ще решат, че е тяхна работа.

— Останете тук — каза Джинас. — Тук е безопасно. Аз ще отида да доведе председателя на управителния съвет.

2 декември

Ню Йорк

Джим Гелдънс беше висок, с болезнено бяла кожа, сребриста коса и тъмнозелени очи, впиващи се неумоливо във всеки, с когото говореше. Прехвърли се предпазливо в кухнята през същия прозорец, който бяха използвали и те, и влезе в ресторантската зала, като тупаше прахта от пешовете на раирания си костюм.

Сам беше чувал за Джим Гелдънс.

Бивш военен пилот, ветеран от Корейската война, после летец в гражданската авиация. Преди пет години бе застанал начело на компанията.

За разлика от повечето висши мениджъри, този човек нямаше да се побои да започне битка със собственото си правителство, прецени Сам.

— Това не е като местата, където съм свикнал да провеждам срещите си — каза Гелдънс вместо поздрав.

— Животът ни е в опасност — рязко каза Сам.

— Това е единственото безопасно място, където можем да поговорим — намеси се и Орла. — Ако излезем навън, рискуваме да бъдем убити... от вашето правителство.

— Това чух и аз — кратко отвърна Гелдънс.

Изражението му беше мрачно и решително.

— Господин Улфман, Джинас каза, че можете да ми разкажете една много интересна история.

Сам започна от самото начало. Описа как е тръгнал по следата, която го е отвела от Локърби в Тел Авив, после в Бейрут и накрая във Франкфурт. Завършекът беше историята, която измъкнаха със заплахи от Чандлър...

— ЦРУ може и да не е поставило бомбата в самолета — каза Сам, — но са знаели, че е там, и са имали възможност да я обезвредят. Не са го направили, защото са искали Прентис, Валентин и Ханолд непременно да умрат.

— Трябва обаче да сме напълно сигурни, че Чандлър наистина се е обадил в бонското бюро — отбеляза Гелдънс. — Защото иначе ще ни извадят душите, когато работата се разчуе.

— Сигурни сме — отговори Джинас, извади от джоба си портативен касетофон „Тошиба“, сложи го на масата и натисна копчето.

Имаше пукане на статично електричество. Но думите се чуваха добре.

— Обажда се Дейв — каза някой.

Сам веднага позна гласа. Беше на Чандлър.

— Чантата е много по-тежка от обичайното...

— Знаем — отговори някакъв начумерен глас. — Качи я на лентата и да заминава...

Гелдънс кимна.

— Нали чухте? — каза Сам.

— Разбрах — прекъсна го Гелдънс. — Те са взривили самолета. Още днес следобед ще представя информацията, където трябва. — После кимна на Сам и каза кратко: — Добра работа.

— Ще се погрижим да ти преведат парите по сметката — вметна Джинас.

— Банка „Обединени доминиони“ — обади се Орла.

Джинас се усмихна.

— Никога не съм чувал за нея.

— Намира се в Насау — каза Сам. — Малка частна банка, но с годините започнах да ѝ се доверявам.

— Както кажете. Имате ли нужда от помощ, за да се измъкнете оттук?

— Вашата авиокомпания лети ли до Мексико? — попита Орла.

— Разбира се — отговори той и си погледна часовника — Има самолет в три часа.

— И прави връзка с полет за Канкун?

Гелдънс се усмихна.

— Това е един от най-популярните ни маршрути.

— Може ли да ни уредите две места?

— Готово. Дори първа класа.

Сам прегърна Орла през кръста. Прехвърлиха се през прозореца след Джинас и Гелдънс и стъпиха в тесния пасаж.

— Мисля, че заслужаваме почивка — усмихна се Орла.

2 декември

Ню Йорк

Летище „Джон Ф. Кенеди“ беше много оживено този следобед.

В дните след падането на полет 103 летищата по света се бяха опразнили. Направо да се чудиш колко бързо хората бяха преодолели страха.

Сам отпи от кафето. Седеше в залата за заминаващи. Вече бяха минали паспортната проверка. Полетът им за Мексико Сити беше след час.

Орла обикаляше магазините за дрехи, за да си купи бански костюм, нови рокли и обувки. В късния следобед щяха да кацнат в Мексико Сити и оттам щяха да продължат за Канкун. От летището си бяха запазили двойна стая в петзвезден хотел с гледка към океана. Имаха нужда от поне няколко дни почивка. Около седмица или малко повече.

А после?

Щяха да решат.

Точно пред него телевизорът беше включен на Си Ен Ен.

На екрана се появи надпис „Последни новини“. Говорителят започна да чете:

— Днес случилото се с полет 103 получи неочаквано развитие. Председателят на управителния съвет на авиокомпанията заяви, че ЦРУ е знаело за бомбата на борда на самолета и не е направило нищо, за да предотврати катастрофата. Според Джим Гелдънс ЦРУ е искало да замете следите на предстоящ скандал за контрабанда на наркотици, в който е замесено бюро в Бейрут. ЦРУ не е предотвратило излитането на самолета, защото на борда му са били трима специални агенти, които се връщали в САЩ, за да разобличат наркотърговията.

Сам огледа кафенето. Хората бяха зяпнали телевизионния екран.

— Как са могли да направят подобно нещо? — извика един човек.

„Добър въпрос“, помисли Сам.

За миг се замисли за онези близо триста души, които са стояли в залите за заминаващи във Франкфурт и Лондон, нетърпеливи да се качат на полет 103, за да се приберат за коледните празници. Никой от тях не бе предполагал, че след няколко часа ще умре.

— Имаме връзка с нашия репортер пред главната квартира на ЦРУ в Лангли — продължи водещият. — Катлийн, какви са последните развития около полет 103?

Пред главната квартира на Агенцията стоеше привлекателна руса репортерка в черно костюмче. Денят беше облачен и мрачен, но въпреки това пред сградата се бяха струпали поне двадесетина репортери.

— До момента Управлението не е излязло с никакво становище по отправените от председателя на УС на авиокомпанията обвинения — започна репортерката. Всички в заведението слушаха напрегнато. — Говорителят на Управлението заяви, че ще проведат пълно разследване на обвиненията, но засега не могат да кажат нищо определено.

— Катлийн, а какво е настроението там? — попита водещият.

— Служителите са ядосани и объркани — отговори репортерката. — Мнозина споделят неофициално, че не могат да повярват, че Управлението нарочно е убило двеста и седемдесет души, от които повечето американци. Но ако е вярно, казват те, подозрението трябва да се насочи към Бил Хортън. Той е директорът по операциите и човекът, който ръководи работата в Близкия изток.

Изведнъж някой се блъсна в Сам.

Мъжът, към четиридесетте, с джинси и кожено яке.

Кафето му се изплиска на пода.

Вътрешният джоб на якето му беше издут.

Сам веднага позна формата.

Пистолет.

Стовари с всичка сила лакътя си в брадичката на мъжа и докато той стоеше замаян, десницата на Сам се стовари върху тила му. С лявата си ръка той хвана дясната ръка на мъжа и я извъртя зад гърба му, за да го обездвижи.

— Ей, какво ти става бе? — развика се мъжът.

Сам беше вторачил очи в издутия джоб. Бръкна вътре.

И извади метална кутия за пури и запалка.

— Мамка му! — измърмори задъхано.

Но трябваше да внимава. Със сигурност щяха да опитат още веднъж.

— Съжалявам, простете — каза той и пусна мъжа.

Хората около тях нервно се бяха отдръпнали и ги гледаха.

Отнякъде се появи Орла, хвана Сам за ръката и го задърпа да се махат. Мъжът още стоеше и клатеше невярващо глава. Един човек от охраната с енергични крачки се приближаваше, за да види на какво се дължи суматохата.

Сам отново вдигна очи към екрана. Сега предаваха на живо пресконференцията, на която Джим Гелдънс отправяше обвиненията срещу ЦРУ.

— Вече приключихме с това — каза Орла и го поведе към изхода за техния полет. — След малко излитаме.

— Права си.

— Обаче едно не ми дава мира.

Сам погледна таблото за заминаващите полети. В тяхната машина вече се качваха.

— Какъв документ е скрил Ватиканът, че отец Трапини толкова се стресна?

— Просто блъфирах.

— Знам — усмихна се Орла. — Но тук се крие някаква тайна... сигурна съм.

Летяха вече два часа, което означаваше, че са по средата на пътя, защото полетът им щеше да продължи общо пет и половина, и на Сам му се доспа. Само половината места бяха заети, така че имаше достатъчно място да се разположат удобно. С Орла се бяха настанили на две места близо до крилото и до тях нямаше човек.

Орла гледаше през прозореца. Самолетът беше над Флорида и се носеше през синьото небе, преди да завие леко на запад и да поеме над кристалните води на Мексиканския залив. Нямаше и следа от облаци.

— Наближава Коледа — внезапно каза Орла.

Сам забави отговора си, за да може да ѝ се полюбува. През двата часа, откакто бяха във въздуха, за пръв път, откакто се познаваха, тя започна да се отпуска. Може би защото вече нямаше нужда непрекъснато да се доказва. Вече не правеше усилия да покаже колко

много знае, колко е бърза и колко корава. Сега беше просто самата себе си. Може би за пръв път в живота си.

— Май никога не съм празнувала семейно Коледа — продължи тя. — Някой ден ми се ще да го направя.

— А преди... родителите ви да починат?

Орла вдигна рамене.

— Бях малка. Нищо не си спомням. Може би просто се е изтрило от паметта ми.

— Бъди сигурна, че някой ден ще го направиш.

— А ти? — попита Орла. — Ще се върнеш ли при... — замълча и обърна глава към илюминатора — ... жена си и децата?

Никога не беше споменавала за тях. И дори сега го направи неохотно.

Беше ги събрало разследването, а сега го бяха приключили. Може би единственото между двамата беше тъкмо разследването. Може и тяхното да беше като връзка на работното място. Свършиш ли работа — и край.

„Всъщност и двамата още не знаем — помисли Сам. — Но ще разберем. По-късно.“

— Искам да видя децата — отговори Сам. — Що се отнася до Елена... не смятам, че точно сега гори от желание да е с мен.

— Трябва да е луда.

Сам поклати глава и се опита да обясни:

— Съвсем не й беше лесно. Тя смяташе, че се омъжва за Сам Улфман, но излезе, че се е обвързала с Мосад. А между нас казано, това е организация, която малко хора могат да обичат.

— Сигурна съм, че аз бих могла да се справя — измърмори Орла.

Отпусна глава на рамото му и затвори очи. Сам слушаше бученето на двете турбини „Дженерал Електрик“ и усещаше топлината на Орла на рамото си. Целуна я нежно по челото и я облегна на прозореца, като се погрижи да я разположи удобно. След това затвори очи и се опита и той да заспи. Но се оказа невъзможно. „Май вече не мога да се отпускам, когато съм в самолет“ — помисли си.

Не беше много трудно да се сети човек защо...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.